ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Φως
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἰδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία» Διευθυνσις
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5. ◆ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 29-967. ◆ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 100.000

Σήμερα και Χθες

Οἱ πρῶτοι χατζῆδες

Πῶς γινόταν ἄλλοτε τὸ προσκύνημα στοὺς ἁγίους τόπους. = Τὸ βάπτισμα στὸν Ἰορδάνην

Χατζηκώστας, Χατζηγιάννης, Χατζησαββάτης, Χατζηδήμος, νὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ μᾶς θυμίζουν μιὰ εὐλαβικὴ συνήθεια τοῦ παληοῦ καιροῦ.

Στὰ παλιὰ ἰδίως χρόνια, τὸ ὄνειρο τοῦ κάθε Ἕλληνα ἦταν τὸ νὰ πάῃ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους, τὰ μέσα ποὺ μάτια καὶ ἀγίασε μὲ τὴν παρουσία του καὶ τὸ μαρτύριό του ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Κάθε νέος ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸν τόπο μας νιὰ νὰ ἐνοσπᾶ στὴν Πόλι, στὴν Ὀδησσό, στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ στὴ Σμύρνη, προσπαθοῦσε νὰ ἐξοικονομήσῃ ἕνα ποσὸν χρημάτων γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἀνοίξῃ τοὺς νονεῖς του νὰ βαπτιστοῦν στὰ καθαγιασμένα νάματα τοῦ Ἰορδάνη.

Ἦταν δὲ πολὺ συνηθισμένη τότε ἡ εὐχὴ πούκαναν στοὺς γονεῖς, πούκανε παιδιὰ στὰ ξένα: («Νὰ ἰδοῦν τὸ νυιὸ τους νὰ νυρίζῃ μὲ πολλὰ φλουριά. καὶ νὰ ἀξιωθοῦν νὰ τοὺς στείλῃ τὸ χατζηλίκι»).

* * *

"Οταν λοιπὸν ἔφτανε ἡ περιπόθητη ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως, κάναμε στὸ σπίτι εὐχέλαιο καὶ λειτουργία στὴν ἐκκλησιὰ (ὑπὲρ τῶν μελλόντων προσκυνητῶν»), οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐξομολογοῦντο μετελάμβαναν τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

"Επειτα νινότανε μεγάλο τραπέζι ἀπὸ σπίτι, στὸ ὁποῖοι προσκαλοῦσαν ἐκτὸς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ἀκόμη ὁτιανοῦ.

Κατόπιν μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς εὐλογίες τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν φίλων ξεκινοῦσαν, μοιρολογῶντας στοὺς κατοίκους δεκάδες καὶ νράσα.

Τὸ ταξίδι ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο. Δρόμοι δὲν ὑπῆρχαν. "Ετσι οἱ προσκυνητὲς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν ἄγρια δουνά, καὶ πλημμυρισμένα ποτάμια, ἢ σκοτεινὰ δάση ποὺ ἦταν νεμᾶτα ἀπὸ λησπέες, καὶ ἄγρια θηρία. "Επειδὴ δὲν ὑπῆρχαν στοὺς δρόμους χάνια, ἔπρεπε νὰ κουβαλοῦν μαζί τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κουβέρτες, καὶ τροφὴ νιὰ δέκα τοὐλάχιστον μέρες καντύ, τσιμπούκια, σπαρμοστέτα, ἕνα σακοῦλι («μπληγοῦρι»), «παστουρμᾶ», λίγο λάδι, ζάχαρι, καφέ, καὶ μπόλικα ξερὰ κρεμμύδια.

Τὸ ταξίδι αὐτὸ κρατοῦσε ἀρκετοὺς μῆνες. Καμμιὰ φορὰ οἱ προσκυνητὲς ἀρρώσταιναν στὸ δρόμο, καὶ πέθαιναν. Τότε τὸ καραβάνι στα ματοῦσε καὶ μέσα στοὺς ἄγνωστους κάμπους τῆς Ἀσίας ἀνοιγόταν ἕνας πρόχειρος λάκκος. Ἕνας μικρός, κακότεχνος ξύλινος σταυρὸς ἔμενε ἐκεῖ γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς ἄλλους περαστικούς, τὸ θάνατο τοῦ ἀτυχου χριστιανοῦ.

* * *

Βδομάδες ὁλόκληρες ἔβλεναν στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τέλος ὅταν γινόταν ἡ Ἀνάστασις ἀποφάσιζαν νὰ νυρίσουν στὰ σπίτια τους. Τί ἄλλο ἤθελαν; Εἶχαν προσκυνήσει. Εἶχαν γίνει Χατζῆδες.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ νινότανε στοὺς Χατζῆδες ἦταν νιὰ νὰ ἀνοίξῃ στὸ χωριὸ τους, ἦταν κάτι τὸ δυσκολοπερίγραπτο.

"Ολο τὸ χωριὸ ἔβγαινε νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ, μὲ τραγούδια, καὶ θρησκευτικὰ τροπάρια.

Ἐκεῖνοι εὐτυχισμένοι μοιράζαν σ' ὅλους δῶρα ποὺ ἔφεραν ἀπ' τοὺς Ἁγίους Τόπους. κι' ἀρχίζαν νὰ τοὺς διηγοῦνται τί εἶδαν καὶ τί ἄκουσαν στὰ μοναστήρια τους.

Ὁ Ἰορδάνης, τὸ Σπήλαιο, τὰ δάση τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Γολγοθᾶς, κέντριζαν τὸν πόθο τῶν νέων, καὶ στὴν κοιλιά τους ξύπναγε καὶ ριζωνόταν ἡ ἰδέα ἑνὸς ἐλληνοτικοῦ ταξιδιοῦ.

* * *

Στὰ χωριὰ τῆς Ἠπείρου καὶ σήμερα ἀκόμα, τὰ παιδιά. τὴν δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα νιορίζουν στὰ σπίτια νιὰ νὰ μαζέψουν ὁ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὰ πλούσιο πασκαλινὸ τραπέζι, σαντὲ τσουρέκια. κ.τ.λ. — πηγαίνουν πρῶτα στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, καὶ τραγουδοῦν τὸ ἀκόλουθο τραγούδι:

Χατζιόπαπα, Χατζιόπαπα καὶ πρόεδρε τῆς (Χώρας
σῶχουν τιμὴ στὰ Γιάννενα, σῶχουν τιμὴ στὴν (Πόλι,
γιὰ πάρε τὴν γκλιτσούλα σου κι' ἔβγα στὸ (μεσοχῶρι,
δῶσε στοὺς πλούσιους ἑκατὸ καὶ στοὺς φτω(χοὺς διακόσια
δῶσε καὶ στοὺς φτωχότερους πέντε χιλιάδες (γρόσια.

Χατζιόπαπας εἶνε ἐκφρασις τιμητική. Σεβαστέ μας, δηλαδὴ ποὺ εἶσαι καὶ χατζῆς καὶ παπᾶς.

Στὴν ἐποχή μας κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ πάῃ νὰ προσκυνήσῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ γίνῃ Χατζῆς. Κι' ὅσοι ἀκόμα κληροδότησαν ἀπ' τὸν πάππο τους ἕνα ὀνομα νὰ τὸ γράψουν ὁλόκληρο, ἐπειδὴ νὰ τὸ νράψουν ἀλλοίμονο! Περιορίζονται σ' ἕνα ξερὸ Χ' μὲ δυὸ ἄξιες. Ποιὸς ξέρει ἂν μὲ τὰ χρόνια δὲν καθῇ καὶ αὐτό. Κι' ἔτσι ὁ Χατζησταῦρος θὰ μείνῃ Σταῦρος, σπολίζοντας μάλιστα μὲ σανατισμὸ τὴν ὑπαρξή του στὸν μακαρίτη τὸν Διοκητὴ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Δραματικὸ διήγημα

"Αχ! Θεέ μου, Θεέ μου!...

Τί ὄντρας ἦταν αὐτός!... Τί θηρίο!... Τί τέρας!...

Τώρα πάντα μισθυμένος μεσάνυχτα στὸ σπίτι του κι' ἔβερνε ἀδιάπτητα τὴ γυναῖκα του. Δυὸ μερνάλες συμφορὲς τὸ μεβίσι κι' ἡ φτώνεια, ἐσσάνιαζαν τὴ δύστυχο αὐτὴ ἀντρόγυνο.

Καὶ ἡ ἄτυχη γυναῖκα ὑπόφερε αὐτὸν τὸν ὄντρα, τὸ σκληρὸ καὶ θέλαιο τὸ σπίτι της ἐφευγε καὶ τὴν ἐγκατέλειπε, θἀ ἔμενε στοὺς πέντε δισόμους.

Ὁ ὄντρας της τὴν ἐβρισκε σχεδὸν πάντα τὸ βράδυ γνητικὴ ὅταν γυρνοῦσε ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ τῆς ἔβενε ἀλάπητο ἔξυλο. Οἱ φωνὲς κι οἱ βλαστήμιες του, χορσίεμενον.. γιὰ ρολλὸ στὴ γειτονιά. "Ολοι ἤερσαν, ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ βυλοδαιμοῦ γινόταν σὲ ὥρα τακτική. Κι' ὅλοι λυπόνταιναν τὴν ἔμμοιρη γυναῖκα ποὺ περνοῦσε ζωὴ μαρτύρι κι' ἀλώτρωτη.

"Γστερα ἀπ' τὸν τρομερὸ σαματὰ τοῦ ξύλου, φοβερὴ σιωπὴ ἀπλωνόταν μέσα στὴν κάμαρα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ βουβαμάρα γεμάτη ἀγωνία καὶ πόνο.

Μιὰ μέρα μέσα στὸ κρύο καὶ στὴν παγωνιὰ τοῦ Δεκέμβρη καὶ πάνω ἀπ' τὴ συνηθισμένη βυσσινιὰ χίρα καὶ τὸ τακτικὸ ξύλο, ἡ δύστυχη ἀκόμη γυναῖκα γέννησε ἕνα ἀνησάκι, χλωμὸ κι' ἀρρωστιάρικο. Ἡ μητέρα του τὸ ἀγκάλιασε μὲ λαχτάρα καὶ τὸ γέμισε φιλιά, φιλιὰ παράφορα, ἀπελπισμένα. "Ησαν τὰ φιλιὰ τῆς μάνας ποὺ πονάει καὶ ὑποφέρει.

Τὴν ὥλλη βραδειά, ὁ ὄντρας της γύρισε πάλι μεθυσμένος. Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ στάθηκε στὸ κατώφλι διστακτικός, παρὰ τὴ συνήθειά του, ἀρκετὴ ὥρα. Κι' οὔτε ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ χτυπήσῃ τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν πιὰ μητέρα. Περίμενε ἴσως ἕνα λόγο της, γιὰ νὰ θυμώσῃ, γι' ἀ-

γριέψῃ καὶ νὰ τὴν δείρῃ.

Ἐκείνη. μὲ ἄλεμμα λυπημένο ἀπὸ τὶς δυστυχίες γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἐσφιγμένη. Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὴ χτυποῦσε;

Μήπως δὲν ἦταν μεθυσμένος;

Μὰ ὄχι, "Ηταν τύφλα στὸ μεθύσι, σὲ κακὸ χαλί. Ναί, ναί. ἦταν μεθυσμένος. Ὅπως πάντα. Κι' ὅμως δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι του ἐπάνω της. Μυστήριο! Κύτταξε τὴ γυναῖκα του μὲ ἕνα ἄλεμμα πα. ράξενο καὶ σώπαινε.

Μὰ αὐτὴ ἡ σιωπὴ του ἀκριβῶς τὴ νέωιζε ἀγωνία. Κουνοῦσε τὸ μεκρὸ της καὶ τὸν κύτταξε λοξά. Τέλος ἡ ὀργὴ κρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε, ἀνασταγένοντας βαθειὰ καὶ πονεμένα:

— Χτύπα με λοιπόν! Τί στέκεσαι;

—Νὰ σὲ χτυπήσω!... μουρμούρισε ἐκεῖνος ἀποχαυνωμένος. Νὰ σὲ χτυπήσω!...

— Ναί γιατὶ ὑποφέρω περισσότερο ἀπὸ ἀργῆς. "Ενα ποδνωμα ποὺ πασκειται νὰ γίνῃ, ἂς γίνει τὸ συνομώτερο. "Ελα, γιατὶ δστερα ἔνιωσε ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν κάιμο. "Εχω νὰ πλύνω τὰ σπάργανα τοῦ μωροῦ καὶ νὰ πάρουν τὰ ἐπιτεφράμματα.. Χτύπα με...

Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἄγριο μούγκρισμα καὶ ὥρμησε ἐναντίον της.

— Ὄχι δά, ἤπιε λίγο ἀπόψε δ. πως πάντα, τῆς ἀπάντησε.

— Καὶ δὲ θὰ μὲ χτυπήσῃς ; Δὲ θὰ μὲ δείρῃς;

Ἐκεῖνος ὅμως φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουνε. Τέλος ἀρχόνταις τὸ ξαφνιασμένο θάλεμμα τοῦ μὲ τρυφερότητα πάνω στὸ παιδί. μουρμούρισε σὲ κάποια στιγμὴ, σὰν τὸν καταγρούμενο ποὺ ἀπολογεῖται:

— Ὄχι, ὄχι... Δὲν σὲ χτυπῶ. ὄχι... φοβᾶμαι μὴν ξυπνήσω τὸ παιδί!...

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

◆◆

...Ὢ! τί θἄταν ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχαν παιδιά; Θὰ φοβόμασταν τότε τὴν ἐρημιὰ τοῦ παρελθόντος περισσότερο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος.

(Α. Δουμᾶς)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΖΥΓΩΝ

Μερικὲς διασκεδαστικὲς ἱστορίες

Ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὀραγκίσκος ὁ Α' ἦταν τρομερὰ ἐρωτύλος. "Οταν μιὰ γυναῖκα τοῦ ἄρεσε, δὲν ὑποχωροῦσε μπρὸς σὲ τίποτα, προκειμένου νὰ τὴν κατακτήσῃ. Κάποτε ὅμως βρῆκε τὸ μάστορά του στὸ πρόσωπο ἑνὸς πονηροῦ ἐμπόρου. τοῦ ὁποίου τὴ σύζυγο εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά. Μὰ καὶ ἐκεῖνη νοστιμευόταν τὸν Βασιλέα.

Ὁ ἔμπορος εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ αἴσθημα τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ τίποτα, ἀναλογιζόμενος τὶς συνέπειες... Περιοριζόταν μόνον νὰ ἐπιπλήττῃ αὐστηρὰ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίνῃ οὔτε στιγμὴ μόνη.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐκνευριστικὴ αὐτὴ κατάστασις δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἄπειρον, ὁ ἔξυπνος ἔμπορος σκέφθηκε νὰ παίξῃ στὸ Βασιλῆ τὸ ἀκόλουθο παιχνίδι:

"Ενα βράδυ, εἰδοποίησε τὴν γυναῖκα του ὅτι θὰ ἔλειπε ὅλη τὴ νύκτα νιὰ κάποια ὑπόθεσί του "Αντὶ νὰ φύγῃ ὅμως, ἐπῆγε καὶ κρύφθηκε ἀντίμου καὶ περίμενε.. Ἡ γυναῖκα του, μόλις ἔμεινε σιλέα. "Ετσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἔμπορος εἶδε τὸν ὀραγκίσκο τὸν Α' νὰ διευθύνεται μὲ χάση τότε καιρὸ ὁ ἔξυπνος σύζυνος ἄνῆκε μέσα στὸ σκοτεινὸ νωνιὰ ὅπου ἦταν κρυμμένος, ὡς μορφὴ κι' ἐρωτα, ὅταν, γιὰ πρώτη φορά, παρατήσαν τὶς δουλειές τους καὶ χύθηκαν στὴ φύσι, αὐθόρμητα, νὰ ζήσουν μιὰ μέρα ὁλόκληρη πλαι στὰ λουλούδια. Αὐτὰ τοὺς τράβηξαν, γιατὶ παντηγυρίζαν μονάχα τους, μέσα στὴ θαλπωρὴ τοῦ Μαγιοῦ. Παντηγυρίζαν τ' ἀγριολούλουδα, ὁπού δὲν ἔχουν ὄνομα, μάκουν περίσσια χαρι, γιὰ νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια του ποιητῆ. Αὐτὰ ποὺ στολίζουν κάθε τέτοιον καιρό, τὴ γῆ μὲ τ' ἀπειρα παιγνιώδισματα των χρωμάτων τους, μὲ τὰ γλυκύτατα μπλὲ τῶν μπλυσθῶν, μὲ τα μωὺ τῆς ἀνεμώνας, μὲ τὰ χρυσαφιὰ τῆς τοιτσιμπίδας, μὲ τὰ οὐρανιὰ τοῦ ἰωμ μὲ ξεχνᾶρι, ποὺ θἄβγαλαν τὸ δολοῦ, μὲ τὸ θεαπτικὰ πασκαλιὰ τοῦ σανεπιοῦ, μὲ τὰ χεκριμπαρία του χαμομηλιοῦ, μὲ τὴν ἀπεραντὴ ποικιλόχρωμα τῶν ἀγρίων ὀρχιεειδῶν, μ' ὅλα τὰ θαυματα μιᾶς ἀνεξάντλητης παλέτας, ποὺ ἐκτελεῖ μιὰ θεοτρελλὴ χρωματικὴ συμφωνία. Νά, ἡ πρώτη πρωτομαγιά, μέσα στὴ φύσι, τὰ πρῶτα κορίτσια που πλεκοῦν λουλουδένιά στεφάνια γιὰ τὰ μαλλάκια τους, τὰ πρωτα μαγιάτικα εἰδύλλια, οἱ πρωτοι χοροὶ καὶ τὰ τραγούδια. τὰ πρῶτα κλεμένα φιλιά.

"Υστερα πρᾶε ἡ πολιτισμένη πρωτομαγιὰ στὰ περιβόλια, στὰ θαύματα τῶν κηπευτῶν λουλουδιῶν. Στ' ἀλαβαστρινα κρίνα, στὰ ἑκατοφυλλα τριαντάφυλλα, στὰ ὁροσατα ζουμπουλια, στὶς μοσχοβολισμένες φρέζιες, στοὺς φλογέρτους ὑάκινους,στὶς ἀδρες πετούνιες, στὶς ὡμορφες διόλες, στὶς νεραντζιὲς καπετόλες, στὶς ρόδινες θερβέρνες, στὰ κλαρωμένα μοσκομπίζελα. στα αἰγοκλήματα καὶ στὰ πολύγωνα, στὶς ἐσκύλπιες καὶ στὶς φιλαδελφους, στὶς σπειρὲς καὶ στὶς πασχαλιὲς, σ' ὅλη τὴ φαντασμαγορία, ποὺ δημιούργησε ἡ φύσι καὶ τελειοποίησε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ μάτια, αἰῶνες τώρα, δὲν χορταίνουν τὴν ὡμορφιά τους, ἡ ἀνάσα τὶς εὐωδιὲς τους καὶ οἱ καρδιὲς τὸ θεῖο παιγνιῶδι τῆς ἀγάπης. Κι' ἐρέτος, ὅπως καὶ πέρυσι. ὅπως πάντα, ὅπως οἱ παληοί μας πρόγονοι, θὰ θρεθοῦμε ἀνάμεσά τους θὰ στολίσουμε τὸ στῆθος τῆς καλῆς μας μὲ τὸ καλύτερο ρόδο τοῦ περιβολιοῦ, θὰ πλέξουμε μαζί της τὸ ὁροσερὸ στεφάνι τοῦ Μαγιοῦ καὶ θὰ δρέψουμε ὅλα τὰ εὐωδιασμένα ρόδα ἀπὸ τ' ἀλίκα χεῖλη της μ' ἀτέλειωτα φιλιά. Οἱ νεροσυρμὲς θὰ κελαϊδοῦνε, ἀνάμεσα στὴ χλόη, μὲ τὰ χρυσᾶ τους τσακίσματα' καὶ τ' ἀπόσνια, κρυμμένα στὶς φυλλωσιές, θὰ τραγουδοῦν τὴν ἀγάπη.

Πρωτομαγιά! Γιορτὴ τοῦ λουλουδιοῦ, γιορτὴ τῆς χαρᾶς, τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς γυναίκας, τοῦ λουλουδιοῦ τῆς ζωῆς! Δὲν ξέρω ἀλλὰ παντηγῦρι πιὸ ἀνθρώπινο καὶ πιὸ θεῖο! Ἡ φύσι γίνεται ὅλες τὶς ὡμορφιὲς της καὶ ὅλα τὰ νειᾶτα της, γιὰ νὰ ξεχθῇ τὶς ὡμορφιὲς καὶ τὰ νειᾶτα τῆς ζωῆς. Εἶνε ἡ μέρα ποὺ ἡ ἀγάπη βρίσκει τὸ πλαίσιό της, τὸ παντηγῦρι τῆς καρδιᾶς, τὴν ἐκλογὴ ὅλων τῶν λουλουδιῶν, στὰ τραγούδια, στὰ κελαΐδισμα τῶν πουλιῶν. Εἶνε ἡ μέρα, ποὺ ἡ ὥμορφη κοπέλλα παραμερίζει τοὺς διστάγμους της, κάνει ἀνακωχὴ μὲ τὸν πολιορκητή της, γιὰ νὰ περπατήσῃ μαζί του, χέρι μὲ χέρι, πλάι στὶς ἀνθισμένες ὀραγιές, ν' ἀκούσῃ τὴ γλυκειὰ μουσικὴ τῆς ἀγάπης, τὰ λόγια ποὺ ψιθυρίζουνε στὸ ρόδινο, μικρὸ κοχύλι του αὐτιοῦ μ' ὁλόθερμη φωνὴ καὶ φέρνουν ἠδονικὸ ἀνατρίχιασμα καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ ταῖρι της τὰ φιλιὰ τοῦ πόθου, ποὺ δίνονται μὲ τρεμάμενα χείλη.

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ φύσι δὲν γίνεται τόσο ἀμεσα συνένοχη στὶς κρυφὲς μας χαρές, ὅσο αὐτὸ τὸν καιρὸ τῆς πλούσιας ἀνθοφορίας. Ἡ ὡμορφιὰ ποὺ σκορπίζει γύρω μας, ἡ ὡμορφιὰ τῶν λουλουδιῶν. Τὶς ἀνοιξιάτικης θαλπωρῆς, τῶν κελαϊδισμῶν, εἶνε μιὰ ἐρωκλησὶ νὰ παραδοθοῦμε στὴ μέθη τῆς ἀγάπης. "Θλα μᾶς φωνάζουν νὰ ζήσουμε καὶ νὰ χαροῦμε. Αἰσθήσεις, νεῦρα, καρδιά, ψυχή, νους, ὅλα σκλαδώνονται γλυκά, ὅλα μπαίνουν στὸ ζυγὸ τοῦ πόθου. Εἰκόνες ἐρωτικὲς εἶνε σκορπιὲς γύρω μας. Οἱ πεταλοῦδες, ζευγαρωμένες, τρικλίζουν στὸν ἀέρα μεθυομένες ἀπὸ ηδονή. Τὰ ταιριασμένα πουλάκια. δὲν κρύβονται πιὰ στὶς θαβειὲς φυλλωσιές, μὰ κάνουν τὸν ἔρωτα στὸ φῶς, ἐλεύθερα. "Ὡς κι' οἱ ἄχαρες χελῶνες χτυποῦν τὰ κεύκαλά τους, σαν νὰ θέλουν νὰ τὰ θγάλουν, νὰ τὰ γδυθοῦν καὶ νὰ χαιδευτοῦν. Ἀπέραντο τὸ παντηγῦρι τοῦ ἔρωτα θὰ τ' ἀπαντήσουμε σὲ κάθε θῆμα, μεσα στὰ χαρὰ τῶν λουλουδιῶν. Στὴν καρδιὰ μας ἀναθεί, φουντώνει μιὰ γλυκειὰ φλόγα, ποὺ θέλει νὰ ξεχυθῇ στὸ ταιρι, πάνω σ' ἀτέλειωτα τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα. Τὰ λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Πλαστῆ: Νὰ μᾶς μεθύσουν, νὰ μᾶς παρασύρουν στὴν τρέλλα τῆς ἀγάπης, νὰ μας δώσουν τὸν παλμὸ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς καὶ τη μεγάλη χαρα της Κι' ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα του δὲν πρέπει να παρακουρῃ κανεὶς. Πρέπει να πηρουμε τὶς ἐντολές του Κυριου!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

◆ ◆ ◆

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

❋ Πολλὲς φορὲς καὶ μιὰ μόνη λέξις ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως μία ἀστραπὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ λαμφῇ ὁλόκληρος ὁ οὐρανός.

❋ "Οταν ὁ ἔρως δὲν εἶνε μυστήριο, δὲν εἶνε πλέον ἔρως. Παυεῖ κανεὶς ν' ἀγαπᾷ, ὅταν γνωρίζῃ γιατὶ ἀγαπᾷ.

❋ Ἕνας ἐρωτευμένος ἀνδρας κάνει συνέχεια ἐντυπώσεις ἀνοήτου ἀνθρωπου. Μιὰ ἐρωτευμένη γυναῖκα ποτέ.

❋ Ἡ σεμνοτυφία εἶνε ἡ λεπτότης τῶν γυναικῶν ποὺ στερεύηται πνεύματος.

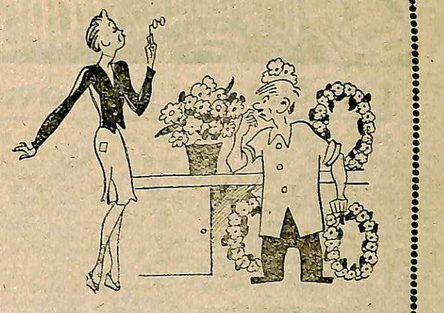

—Αὐτό, κυρία μου, εἶνε τὸ ἀκριβότερο μπουκέτο. ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ: Τί λὲς ἐκεῖ ἐκεῖ! Αὐτὰ εἶνε λουλούδια γιὰ τὶς τσαχπίνες. Ἐγὼ θέλω ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἐντελθάϊς καθότι εἶμαι ἡ μαντὰμ Σουσού.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

∴ Ζωὴ δὲν σημαίνει τὸ νὰ ἀναπνέῃ κανείς, ἀλλὰ τὸ νὰ δρᾷ.

∴ Ὁ φιλάργυρος μιὰ μόνο σκέψι ἔχει: Νὰ ζήσῃ φτωχὸς καὶ νὰ πεθάνῃ πλούσιος.

∴ Ἡ ὁμορφιὰ εἶνε ἡ ὑποτραφὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἔργων του.

∴ Ἡ πλῆξις εἶνε ὁ τάφος ὅλων τῶν αἰσθημάτων.

∴ Ἡ ἐλπὶδα εἶνε ἕνα δάνειο, τὸ ὁποῖο κάμνει κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀναμενομένη εὐτυχία.

∴ Πόθος καὶ ζήλεια: Αὐτοὶ εἶνε οἱ δυὸ πόλοι τῆς πίστεως τῶν συζύγων.

∴ Μιὰ γυναῖκα διαζευγμένη εἶνε ἕνα θιβλίο διαθασμένο.

∴ Ἡ μανία ποὺ ἔχομε νὰ ἐπικρίνωμε, μᾶς κάνει νὰ μὴ βλέπωμε συχνὰ τὰ ὡραιότερα πράγματα.

∴ "Ολοι οἱ πόλεμοι τελειώνουν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου θὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσουν: Σὲ μιὰ συμφωνία γιὰ τὴν εἰρήνη.

∴ Ποτὲ οἱ γυναῖκες δὲν καίουν, δὲν σκίζουν, δὲν καταστρέφουν τὰ γράμματα στὰ ὁποῖα τοὺς γράφουν ὅτι τὶς ἀγαποῦν. "Ολη τους ἡ ζωὴ εἶνε ἐκεῖ μέσα. "Ολες τους οἱ ἐλπίδες, ὅλα τους τὰ ὄνειρα.

Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

(Περίπατος μέσ' στο πρωτομαγιάτικο θαῦμα. Ἐκεῖνη κρεμασμένη στὸ μπράτσο του, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, ἀκούει μαγεμένη τὴ σιωπηλὴ συμφωνία τῆς Ἀνοίξεως. Ἐκεῖνος, πνιγμένος μέσ' στ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν μαλλιῶν της, παραπατάει σὰ μεθυσμένος).

ΕΚΕΙΝΗ: Κουράστηκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θες νὰ κάτσουμε;... Ποῦ ὅμως; Δὲν ὑπάρχει οὔτε καφενεῖο, οὔτε ταβερνίτσα, οὔτε τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐτυχῶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ τὰ κάνης ὅλ' αὐτά, ἅμα ὑπάρχει ὁ Μάνης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εχεις δίκιο... Ὁ Μάνης ὑπάρχει παντοῦ —στὴν ἀτμοσφαῖρα, στοὺς κήπους, στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων— κι' ἡ παρουσία του ὑπογραμμίζεται ἀπ' τοὺς ἔντονους αἰσθησιασμοὺς τῶν ἀρωμάτων.. Ὁ εὐλογημένος ὅμως, δὲν διαθέτει οὔτε μιὰ καρέκλα, κι' ἔχουμε ξεροσταλιάσει στὰ πόδια μας...

ΕΚΕΙΝΗ (δείχνει δυὸ πέτρες, δίπλα στὸ μισογκρεμισμένο τοιχο μιᾶς μάντρας): Ἂς κατσουμε δῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἁπλώνει τὸ μαντήλι του στὴ μιὰ πέτρα): Κάτσε σὺ ἐσῶ κι' ἐγὼ ἐκεῖ... (Κάθονται καὶ οἱ δυό. Γιὰ λίγο σιωπή. Ὕστερα, Ἐκεῖνη καρφώνει τὰ θλέμματα της ἀπάνω σ' ἕνα σύρμα τοῦ τηλεγράφου). Τί κυττᾷς ἐτσι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ θλέπεις; Τὸ χελιδόνι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐκεῖς δίκηο .. Ἀζίζει κανεὶς νὰ τὸ κυττάξῃ... (Κυττάζει κι' αὐτὸς τὸ σύρμα). Εἶνε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἀνοίξεως, που φέρεσε τὸ φρακο του κι' ἤρθε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ τὴν ἀφιξη καιρό, ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ μήνα, μὲ τὰ τεζεφύρου... "Ηρθε, λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὸ ξεθάρρεμα ζαμε ἀπὸ κεκτημένη χειμωνιάτικη ταχύτητα : (Ὢπὼν κρυὼνετε ἄλλο, τρεμουλιάρηδες τοῦ χειμῶ ρᾶη τὸν ἀσπρο σκοῦφο της μέσ' στὸ Μάρτη, τὸ ὁλα μου εἶνε ἀποδεξὶς τρανὴ ὅτι ὁ χειμῶνας τέλειωσε;... Τώρα ἤρθα καὶ μαζί μὲ μένα ξεδιπλώνεται τὸ χαλὶ τῆς καινούργιας χλόης, ἐρχεται τὸ φιλὶ τοῦ ζεφύρου στὴν ἀνθισμένη τούφα τῆς Παχαλίας... Σέρνω πίσω μου ἕνα σωρὸ ὡμορφιές, καὶ νὰ χαροῦμε. Αἰσθήσεις, νεῦρα, καρδιά, ψυχή, νους, ὅλα σκλαδώνονται γλυκά, ὅλα μπαίνουν στὸ ζυγὸ τοῦ πόθου. Εἰκόνες ἐρωτικὲς εἶνε σκορπιὲς γύρω μας. Οἱ πεταλοῦδες, ζευγαρωμένες, τρικλίζουν στὸν ἀέρα μεθυομένες ἀπὸ ηδονή. Τὰ ταιριασμένα πουλάκια. δὲν κρύβονται πιὰ στὶς θαβειὲς φυλλωσιές, μὰ κάνουν τὸν ἔρωτα στὸ φῶς, ἐλεύθερα. "Ὡς κι' οἱ ἄχαρες χελῶνες χτυποῦν τὰ κεύκαλά τους, σαν νὰ θέλουν νὰ τὰ θγάλουν, νὰ τὰ γδυθοῦν καὶ νὰ χαιδευτοῦν. Ἀπέραντο τὸ παντηγῦρι τοῦ ἔρωτα θὰ τ' ἀπαντήσουμε σὲ κάθε θῆμα, μεσα στὰ χαρὰ τῶν λουλουδιῶν. Στὴν καρδιὰ μας ἀναθεί, φουντώνει μιὰ γλυκειὰ φλόγα, που θέλει νὰ ξεχυθῇ στὸ ταιρι, πάνω σ' ἀτέλειωτα τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα. Τὰ λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Πλαστῆ: Νὰ μᾶς μεθύσουν, νὰ μᾶς παρασύρουν στὴν τρέλλα τῆς ἀγάπης, νὰ μας δώσουν τὸν παλμὸ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς καὶ τη μεγάλη χαρα της Κι' ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα του δὲν πρέπει να παρακουρῃ κανεὶς. Πρέπει να πηρουμε τὶς

Τὰ δράματα τῆς ΚΑΡΟΙΑΣ

Για δυὸ μαῦρα μάτια

Ἡ Λουΐζα ἔφυγε τὸ καλοκαίρι γιὰ τὸ Καβίλι μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια Πίγιε, γιὰ νὰ περιποιῆται τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ βγάζῃ περίπατο.

Ἦταν ὡραία νέα ἡ Λουΐζα, μὲ τὸ ὁλόξανθο δέρμα της, τὰ κατάμαυρα μάτια καὶ τὰ μαλλιὰ της, λυγερή, πετακτή, δροσάτη. Τὰ χείλη της κόκκινα σὰν ὥριμα κεράσια, ὅταν ἀνοιγαν σ' ἕνα χαμόγελο, ξεσκέπαζαν δυὸ σειρὲς μαργαριταρένιων δοντιῶν.

Ὅσοι τὴν συναντοῦσαν στὸ δρόμο, γύριζαν πίσω γιὰ νὰ τὴν ξανακυτάξουν καὶ φιθύριζαν μὲ θαυμασμό:

—Τί ὁμορφη κοπέλλα!

Κάθε πρωὶ ποὺ ἡ Λουΐζα ἔβγαινε μὲ τὰ παιδιὰ γιὰ τὸν πρωϊνὸ περίπατο στοὺς ἀγροὺς συναντοῦσε τὸν Χωσεκόρν ποὺ γύριζε ἀπ' τὴ Χάϐρη, ὅπου πήγαινε νὰ πουλήσῃ τὰ γάλα καὶ τὰ ἄλλα προϊόντα τοῦ κτήματος. Μόλις ἔϐλεπε τὴν Λουΐζα, ὁ Χωσεκὸρν σταματοῦσε τὸ ἀμάξι του καὶ ϐγάζοντας τὸ καπέλλο του καλημέριζε τὴν νέα ἕνα γύρο μὲ τ' ἀμάξι. Ἡ Λουΐζα καὶ τὰ παιδιὰ ἀνέϐαιναν τότε καὶ τὸ ἀμάξι ξεκινοῦσε. Ἡ Λουΐζα κρατοῦσε τὸ καμουτσίκι καὶ χτυποῦσε μ' αὐτὸ τὸ γέρικο ἄλογο ποὺ ἀρχιζε νὰ καλπάζῃ ϐαρειὰ μέσα στὴ χωράφια.

—Ἔτσι θὰ κάνῃς καὶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ πάρῃς; τῆς ἐλεγε συχνὰ ὁ Χωσεκὸρν χαμογελώντας.

Καὶ ἡ Λουΐζα κατακοκκίνιζε ἀπὸ ντροπή.

*

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Λουΐζα ξαναϐγαινε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ πήγαινε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ καθόταν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ παρακολουθοῦσε τὶς δουλειὲς δυὸ ϐαράδων ποὺ ἄλλοτε ἐπεσκευάζαν. τὴν ϐάρκα τους καὶ ἄλλοτε τὰ δίχτυα τους. Ἦσαν πατέρας καὶ γυιός. Ὁ γέρος ἀφοσιωμένος στὴν δουλειά του δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Ὁ γυιὸς ὅμως εὐχαρίστως ἄνοιγε κουϐέντα μαζί της. Τῆς τιάζη μαζὶ του γιατὶ ἦταν ψηλὸς καὶ γερὸς νέος. Θὰ ἤθελε μπράτσα καὶ νὰ τὴν σηκώσῃ στὰ γερά του φτιλά.

Καὶ ὅμως, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μαρτὲν τὴν ἄρπαξε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἕως τὴν ϐάρκα, ἐκείνη ἔκανε πῶς ἀντιστεκόταν τάχα. Ὁ Μαρτὲν ὅμως προχώρησε μέσα στὴ ϐάλασσα γιατὶ καϐὼς ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ κινῇ νευρικὰ τὰ ποδαράκια της, τὴν φίλησε καὶ στὸ δυὸ μάγουλα. Ἡ Λουΐζα ἔκανε τότε πῶς ϑύμωσε καὶ πηδῶντας μέσα στὸ νερὸ ἀπομακρύνϑηκε τρέχοντας.

Μὰ ὅλη τὴ νύχτα συλλογιζόταν τὸν φόϐο ἀλλὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἐνοιωσε καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχισε νὰ φοϐᾶται μήπως ἡ συμπεριφορά της τὸν ἔκανε νὰ ϑυμώσῃ. Ὅταν ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε στὴν ἀκρογιαλιά, εἶδε πῶς ὁ Μαρτὲν δὲν τῆς κρατοῦσε κακία. Ἤρϑε κοντά της καὶ τὴν ρώτησε:

—Θὰ πᾶτε στὸ χορὸ ποὺ ϑὰ δοϑῇ στὸ Ὀκτεϐίλ;

Ἡ Λουΐζα τοῦ ὑπεσχέϑη πῶς ϑὰ προσπαϑοῦσε καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, εἶπε στὸν κυρὸ Πίγιε πῶς ϑὰ πήγαινε στὴ Χάϐρη σὲ κάτι ϕαφτήσια.

Ὁ Χωσεκὸρν προσεφέρϑη νὰ τὴν πάρῃ μὲ τὸ ἁμάξι του καὶ τότε ἡ Λουΐζα τοῦ εἶπε:

—Εἶσαι κουτσομπόλης; Ὄχι; Λοιπὸν μάϑε πῶς δὲν ϑὰ πάω στὴ Χάϐρη. ἀλλὰ στὸν χορὸ τοῦ Ὀκτεϐίλ.

—Μὰ τότε ϑὰ ἐρϑῶ κι' ἐγώ, τῆς εἶπε ἐκείνος χαρούμενος.

—Ἐϐάλτε τὰ καλά του γιὰ νὰ πῆς ἀρέση. Μὰ καὶ ὁ Μαρτὲν νυϑώνεται κυριακάτικα καὶ μόλις εἶδε τὴν Λουΐζα, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὸν Χωσεκόρν. Τέλος, τὸν κύτταξε χαμογελώντας καὶ τὸν ρώτησε:

—Ποῦ πᾷς;

—Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνεις καὶ τοῦ λόγου σου! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος πεισματωμένος. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴνΛουΐζα προσϑεσε: Θὰ χορέψουμε μαζὶ τὸν πρῶτο χορό;

—Τὸν ἔχω ἤδη ὑποσχεϑῆ στὸν Μαρτέν, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα.

—Κύτταξε νὰ ϐρῇς καμμιὰ ἄλλη ντάμα, ἐπενέϑη ὁ Μαρτέν. Ἡ Λουΐζα εἶνε πιασμένη.

Ὅπως εἶσαι ντυμένος στὴν τρίχα σήμερα, ϑὰ ϐρῇς εὔκολα καμμιὰ ἄλλη γιὰ νὰ παρηγορηϑῇς.

*

Τὰ ζευγάρια χόρευαν. Ἡ Λουΐζα στριφογύριζε μὲ τὸν Μαρτὲν ποὺ τὴν ἐσφιγγε ἐπάνω του δυνατά.

Καϑισμένος σὲ μιὰ γωνιά, ὁ Χωσεκόρν ἔμενε σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός. Σὲ μιὰ στιγμὴ, περνῶντας δίπλα του ὁ Μαρτέν, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία, τοῦ ϕώναξε:

—Δὲν χορεύεις, Χωσεκόρν;

—Θὰ ἤϑελα νὰ μιλήσωμε μιὰ στιγμή, Μαρτέν, τοῦ εἶπε ὁ Χωσεκόρν μὲ πνιγμένη ϕωνή.

Ὁ Μαρτὲν ϐγῆκε ἀπ' τὸν κύκλο τοῦ χοροῦ παρσύροντας μαζί του καὶ τὴν Λουΐζα. Προχώρησαν κάτω ἀπ' τὶς μιλιὲς καὶ πρῶτος ὁ Μαρτὲν ρώτησε:

—Θὰ πᾶμε ἀκόμη πιὸ πέρα;

—Ὄχι .. Θὰ ἤϑελα νὰ μάϑω, Μαρτὲν γιὰ τί μιλᾶτε μὲ τὴν Λουΐζα.

—Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα αὐτό;

—Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ ϑέλω νὰ τὴν πάρω! εἶπε ὁ Χωσεκόρν, ἐσὺ γιατὶ τὴν γλυκοκυτᾶς;

—Γιατί τὴν γλυκοκυττάζω; Νὰ γι' αὐτό!

Καὶ ἁρπάζοντας τὴν Λουΐζα, τὴν ϕίλησε στὸ στόμα.

—Τότε μπορεῖτε νὰ ξαναγυρίσετε στὸν χορό! εἶπε ὁ Χωσεκόρν καὶ ἀπομακρύνϑηκε πρὸς τὰ χωράϕια μὲ σκυμμένο τὸ κεϕάλι.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ Μαρτὲν σήκωνε τὰ δίχτυα, ἔϐοιωσε ξαϕνικὰ μεγάλη ἀντίστασι στὸ τραϐήγμα. Ὁ Μαρτὲν τὸν ϐοήϑησε καὶ σὲ λίγο ϕάνηκε στὴν ἐπιϕάνεια ἕνα πτῶμα.

—Θεέ μου, ἕνας πνιγμένος! ϕώναξε ὁ γέρος.

—Εἶνε ὁ Χωσεκόρν! ϕώναξε καὶ ὁ Μαρτὲν μὲ τρεμάμενη ϕωνή.

Ναί, ἦταν ὁ Χωσεκόρν. Φεύγοντας ἀπελπισμένος ἀπ' τὸν χορὸ πῆγε καὶ πνίγηκε στὴ ϑάλασσα, ἐφ' ὅσον τὰ μάτια τῆς Λουΐζας, τὰ ὁλο μαῦρα ἐκεῖνα ματια ποὺ ἐλάτρευε, δὲν ἐπροκειτο ποτὲ νὰ τοῦ ρίξουν ἕνα ϑλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη, γεμᾶτο ἔρωτα.

ΟΥΓΟΣ ΛΕ ΡΟΪ

◆◆

Μικρὰ περίεργα

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ 11 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Σ' ἕνα περιοδικὸ τῆς Πράγας, δημοσιεύεται ἕνα ἀστυνομικὸ μυϑιστορημα ποὺ ἀποτυνα τὴ ἔνδεκα κεϕάλαια ϑὰ γραϕοῦν ἀπὸ ἑνδεκα διαϕορετικοὺς συγγραϕεῖς. Ὁ πρῶτος συγγραϕεὺς ἔρωσε τὴν ὑπόϑεσι καὶ ἀρχισε τὸ ἔργο, οἱ ἑπόμενοι δὲ ϑὰ συναπτύξουν τὴ ϑράϐι κατὰ τὴν διάϑεσί των. Ἀλλὰ τοὺς ἀπαγορεύϑη νὰ ἀκουϐοῦσουν σὲ κάϑε κεϕάλαιο περισσότερο ἀπὸ ἕνα σημαντικὸ πρόσωπο, πρᾶγμα λογικώτατο, γιατὶ ἕνας συγγραϕεὺς ϑὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς ἥρωας σὲ μιὰ καταστροϕὴ καὶ νὰ καταστήσῃ ἀούσιαν τὴ συνέχεια γιὰ τὸ διάδοχό του καὶ συνεργάτη του. Ἀϕ' ἑτέρου ἡ διεύϑυνσις τοῦ περιοδικοῦ κράτησε αὐστηρῶς μυστικὰ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραϕέων τῶν κεϕαλαίων, οὕτως ὥστε κάϑε συνεργάτης δὲν γνωρίζει ποιος ἔγραϕε τὸ προηγούμενο κεϕάλαιο, οὔτε ποιὸς ϑὰ τὸ συνεχίσῃ. Αὐτὸ τὸ μυϑιστορημα τῶν ἑνδεκα, προκαλεῖ ζωηρὸ ἐνδιαϕέρον σὲ ὁλόκληρη τὴν Τσεχοσλοϐακία.

ΦΥΤΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις Ἀμερικανοῦ ϐοτανολόγου, ὑπάρχει στὴν Καλλιϕορνία, ἕνα ϕυτὸ... ἀερόστατο.

Τὸ ϕυτὸ αὐτὸ παράγει ἕνα καρπὸ λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα αὐγό. σχήματος. ϕούσκας καὶ περιέχει ἕνα ὑγρό, τὸ ὁποῖος ὀρμώμενον, μετατρέπεται σὲ ἀέριο ἐλαϕρότερο τοῦ ἀέρος.

Μὲ τὸ ϕύσημα τοῦ ἀνέμου, ὁ καρπὸς αὐτὸς ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ὑψώνεται στὸν ἀέρα, σὲ ὕψος τριάντα περίπου μέτρων, ὅπου σπάζει καὶ πέϕτει στὴ γῆ, σκορπίζοντας τοὺς σπόρους ποὺ ϑὰ κάμουν νέα ϕυτὰ — ἀεροϑρεπτα!

Μικρὰ ἀριστουργήματα

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Ἰσπανικὸς ϑρύλος

Κάποτε, ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια τὸ ψέμμα κι' ἡ Ἀλήϑεια ἀποφάσισαν ἀ σμίξουν καὶ νὰ ζήσουνε μαζί, σὰν ἕνα καλοὶ φιλοι. Ἡ Ἀλήϑεια ἦταν μιὰ γυναικούλα ϑεϊλή, ἁπλοικὴ κι εὐκολοπίστη. Τὸ ψέμμα ἦταν κομψο, τολμηρὸ καὶ πολὺ εὐγλωττο. Αὐτὸ πρόσταζε πάντοτε, κι' αὐτὴ ὑπακουε. Κι' ἔτσι ὅλα πήγαιναν καλα κι' ἡ ζωὴ τους κυλουσε ἥρεμη κι' εὐτυχισμένη.

Μιὰ μέρα τὸ Ψέμμα πρότειυε στὴν Ἀλήϑεια νὰ ϕυτεψουν ἕνα δέντρο γιὰ νὰ τοὺς δίνῃ τὴν ἀνοιξι λουλούδια, τὸ καλοκαιρι ἰσκιο καὶ τὸ χειμῶνα καρπους. Ἡ Ἀλήϑεια ἐμεινε σύμϕωνη μὲ τὸ σύντροϕό της καὶ τὸ δέντρο ϑλάστησε ἀμέσως. Ὅταν τὸ δέντρο ἀρχισε νὰ μεγαλώνῃ, τὸ Ψέμμα εἶπε πάλι στὴν Ἀλήϑεια:

— Ἀγάπη μου, ας μοιραστοῦμε τὸ δέντρο, κι' ἂς παρουμε ἀπὸ ἕνα μέρος ὁ καϑένας. Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κανουν τοὺς καλοὺς φίλους, λέει μιὰ παροιμία. Πρέπει νὰ ξέρῃς λοιπον, ὅτι τὸ δέντρο τὸ ϕαστουνε καὶ τὸ τρέϕουν οἱ ρίζες του. Αὐτὲς δὲν ἔχουν ϕόϐο ἀπὸ κακοκαιρία. Τὶς παίρνεις; Ἐγὼ γιὰ χάρι σου δέχομαι νὰ παρω τα κλωνάρια ποὺ κρέμονται στον ἀέρα καὶ ϐρίσκονται ἔλεος τῶν πουλιῶν. τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἀνέμου, τῆς ζεστῆς καὶ τοῦ κρύου.

Ἡ Ἀλήϑεια τάχασε ἀπ' τὴ μεγάλη καλωσύνη τοῦ συντρόϕου της, τὸν εὐχαριστησε καὶ χώϑηκε γρήγορα μέσα στὴ γῆ, κοντὰ στὶς ρίζες τοῦ δέντρου.

Τὸ ψέμμα ϑοκίμασε τότε ἀϕάνταστη χαρά, γιατὶ ϑάτανε μόνο του μὲ τοὺς ἀνϑρώπους καὶ γιατὶ ϑα μποροῦσε νὰ τοὺς κυϐερναῃ μὲ τὴν παυκία του.

Τὸ δέντρο ϕλωσε γρήγορα καὶ τὰ κλωνάρια του ἀρχισαν νὰ σκορπίζουν ὁλόγυρα τὸν ἰσκιο καὶ τὴ δροσιά τους. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἔτρεχαν ἀπο παντου γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ νὰ τὸ ϑαυμάσουν.

Τὸ Ψέμμα καϑισμένο στὸν πιὸ ὑψηλὸ κλῶνο τοὺς μιλοῦσε ἀδιάκοπα καὶ τοὺς μάγευε μὲ τὰ γλυκὰ του λογια. Τοὺς ἔλεγε πῶς ἡ κοινωνία ἦταν ἕνα μεγάλο ψέμμα, καὶ πῶς οἱ ἄνϑρωποι ϑὰ πήγαιναν καμένοι ἂν ἔλεγαν διαρκῶς τὴν ἀλήϑεια.

—Γιὰ νὰ πετυχη καὶ νὰ διακριϑῇ κανεὶς στὴ ζωή, τοὺς ἔλεγε, ὑπάρχουν τρεις τροποι: Τὸ μονὸ ψέμμα, τὸ διπλὸ ψεμμα καὶ τὸ τριπλὸ ψέμμα. Μονὸ ψέμμα εἶνε τοῦ ὑπηρέτη ποὺ λέει στὸν ἀφέντη του: «Σεϐόμαι την ἀφεντιά σου καὶ τὴν προσκυνῶ». Διπλὸ ψεμμα εἶνε ἀμα τοῦ λέει: «Νὰ μὲ κάψῃ ὁ κεραυνός, ἂν δὲν εἶμαι ὁ πιστότερος δουλος σου». Καὶ τριπλὸ εἶμαι ὁ πιστότερος δουλος σου». Καὶ τριπλὸ ψεμμα τέλος, εἶνε ἀμα του λέει: «Ἐγὼ δίνω γιὰ σένα τα χέρια μου καὶ τὴ ζωή μου».

Τὰ μαθήματα ποὺ ἔκανε τὸ ψεμμα ἦταν τόσο εὐχάριστα, ποὺ ὅλοι εἶχαν μαγευτῆ ἀπ' τὰ λόγια του.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀμοιρη Ἀλήϑεια. αὐτὴ ἦταν ζαρωμένη στὸν κρυψῶνα της κι' οὔτε τὴ ϑυζαρωμένη κανένας. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ ϕάῃ, ροκάνιζε τὶς πικρες ρίζες τοῦ δέντρου.

Ροκάνιζε, ροκάνιζε καὶ μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸ Ψέμμα μιλοῦσε μπρος σ' ὁλο τον κοσμο. ϕύτεμα μιλοῦσε μπρος σ' ὁλο τον κοσμο. ϕύτεμα ἕνας ἀγερας καὶ γκρεμισε κάτω το δέντρο, ἐπειση οὲν ὑπηρχαν πια ρίζες γιὰ νὰ τὸ βαστουν.

Μὲ τὸ πέσιμο τοῦ δέντρου, τὸ ψέμμα σωπασε κατω καὶ χτυπησε γιὰ καλα. Βγήκε ριαστηκ

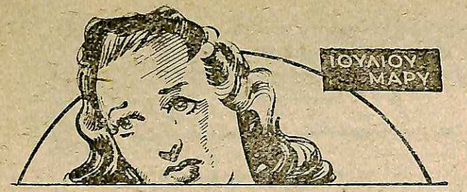

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Περίληψις προηγουμένου)

Ὁ φτωχός μα μὲ μέλλον ζωγράφος Παῦλος Ντετάγ κι' ἡ ἀρχοντοπούλα Ρόζα ντὲ Λαμάλ ἀγαπιοῦνται παράφορα. Ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους αὐτὸ ἔχει ἔρθη στὸν κόσμο ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐμπιστευθῆ σὲ μιὰ τροφό. Ἔξαφνα ὅμως ἡ Ρόζα πληροφορεῖ τὸν ἀγαπημένο της ὅτι ὁ πατέρας της, κατεστραμμένος οἰκονομικῶς, θέλει νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸν Ζὼρζ Λερμινιὲ Βασθιλκουτσ τραπεζίτη. Ὁ Παῦλος ἀπὸ ὑπογνωστικὴν τὴν τρομερὴ πληροφορία σαστίζει, ἀπογνώζει. Μὰ ἡ Ρόζα τὸν βεβαιώνει πὼς ὅ,τι νὰ συμβῇ εἶνε δική του, παντοτεινὰ δική του.

2ον

Ἔξαφνα μιὰ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του, ποὺ ἔκανε καὶ πάλι τὴν καρδιὰ του νὰ φτιάξῃ.

Τινάχθηκε, πῆρε τὸ κεφάλι της στὰ δυό του χέρια καὶ σκύβοντας τὸ θλέμμα του στὸ δικό της, τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:

—Κι' ἂν ὁ πατέρας σου ἐπιμείνῃ; Τότε;... Τί θὰ γίνῃ τότε, Ρόζα μου;...

— Μὴν ἀνησυχῆς, Παῦλο. Ὁ πατέρας μου μὲ λατρεύει κι' ὁταν ἀντιληφθῇ τὸ σπαραγμό μου θὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὡστόσο ἔκρυψε τὴν ἀνησυχία του.

Ἔξαφνα ἡ Ρόζα κύτταξε ξαφνιασμένη γύρω της.

Ὁ Παῦλος πῆρε τὸ χέρι τῆς Ρόζας, τὸ ἀκούμπησε στὴν καρδιὰ του καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀκοῦς τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου, Ρόζα; Ἡ φτωχὴ μου καρδιὰ χτυπάει γιὰ σένα, μόνον γιὰ σένα. Ἂν σὲ χάσω...

Ἡ φωνὴ του κόπηκε.

—Ἂν σὲ χάσω, συνέχισε, ἡ καρδιά μου θὰ σταματήσῃ τὶς ἴδιο στιγμὴ ποὺ θὰ μάθω τὸ ἀλιθερό, τὸ τροφερὸ νέο. Βεζούβιοι σὲ σέ-να, πολυαγαπημένη μου. Μὴ μὲ ξεχνᾶς. Μὴν ξεχνᾶς τὸ παιδί μας.

Ἡ Ρόζα ρίχτηκε ἐπάνω του, ἔβσε τὰ χέρια της γύρω στὰ λαιμό του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ φιθυρίσῃ παρὰ μιὰ μονάχα λέξι:

—Ἐλπιζε.

Προχώρησαν στοὺς φωτισμένους θορυθώδεις δρόμους καὶ δὲν κώρισαν παρὰ λίγα θήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νέας.

—Καλὴνύχτα, ἀγαπημένε μου, τοῦ φιθύρισε ἡ Ρόζα. Τὸ στῆθος της ἀνεθοκατέβαινε.

—Καλὴνύχτα, Παῦλο. Σ' ἀγαπῶ, μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ.

—Καλὴνύχτα, ἀγάπη μου. Ἡ ζωὴ μου κρέμεται ἀπ' τὰ λευκά σου κεράκια. Ὅταν πρωτογνωρίστηκαμε ἤμουν μόνον ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς σου. Σήμερα εἶμαι κάτι περισσότερο, κάτι ἀγλύτερο. Σήμερα εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου. Μὴν κομματιάσῃς τὴν καρδιά μου, Ρόζα, γιατὶ θὰ θανατώσῃς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου, ἀφοῦ μέσα στὴν καρδιά μου βρίσκεσαι ἐσύ, ἐσὺ καὶ καμμιὰ ἄλλη. Αὔριο θὰ περιμένω μ' ἀγωνία.

Σὲ φιλῶ.

Χώρισαν.

Ὁ Παῦλος φτάθηκε νὰ τὴς θρῆκε τὸν πατέρα της ἐκεῖ.

Τὴν περίμενε στὸ γραφεῖο του ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος.

Ἡ μπτέρα της μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὴν τραπεζαρία τῆς εἶπε:

—Ἔλα, παιδάκι μου, γιατί ἄργησες; Σὲ περιμένει ὁ πατέρας σου. Τρέξε, Ρόζα μου, ἀνακούφισέ τον, δῶσε του κουράγιο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω ἔτσι φαρμακωμένο.

Ἡ Ρόζα κούνησε τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της.

Ὁ Προσπὲρ ντὲ Λαμὰλ ἦταν καθισμένος μπρὸς στὸ τραπέζι του, μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὰ δυό του χέρια.

Μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ σήκωσε ἀπότομα τὸ κορμί του, κύτταξε τὴν Ρόζα κι' ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως φούσκωσε τὸ στῆθος του

—Ἤρθες, κόρη μου; τῆς εἶπε ἀργά, κουρασμένα. Ἂν ἤξερες μὲ πόση ἀνυπομονησία σὲ περίμενα. Ἔλα, Ρόζα, κάθισε κοντά μου. Δῶσε μου νὰ σφίξω τὰ χεράκια σου μέσα στὰ δικά μου καὶ μίλησέ μου. Ἀνοιξέ μου τὴν καρδιά σου, πές μου τί ἀποφάσισες; Τί ἀπόκρισι ἔκεις νὰ δώσῃς στὸν πατέρα σου;

Τὰ λόγια του τὰ λυπημένα, ἡ γεμάτη ἱκεσία ἔκφρασις τοῦ προσώπου του, ἡ κουρασμένη, σωρτή, πονεμένη φωνή του τὴν ἔτυπησαν τὴ Ρόζα κατάκαρδα.

Ἀντὶ νὰ καθήσῃ πλάϊ στὸν πατέρα της, ρίχτηκε γονατιστὴ ἐμπρός του καὶ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατό, σπαρακτικὸ θρῆνο.

—Ρόζα, κόρη μου, φώναξε ὁ πατέρας της ἀνήσυχος, τί σοῦ συμβαίνει; Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, παιδί μου; Σωπαίνεις, Ρόζα; Ἄραγε δὲν θέλεις νὰ σώσῃς τὸν πατέρα σου; Ἀρνεῖσαι;

Ἡ Ρόζα ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ.

—Ἀρνεῖσαι Ρόζα; Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχει ἡ σιωπή σου καὶ τὰ κλάμματά σου; Ἀπάντησέ μου, τὸ ἀπαιτῶ. Σὲ διατάζω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς καθαρά, κατηγορηματικά.

—Πατέρα... πατέρα μου, ξεφώνισε ἡ Ρόζα, ἔλεος, συγχώρησέ με, λυπήσου με, λυπήσου τὴν κόρη σου. Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὸ γάμο αὐτό. Εἶνε κάτι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ...

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησί σου, κόρη μου;

—Πατέρα μου... ἔλεος!...

—Κι' ἐμένα, ἐμένα δὲν μὲ λυπᾶσαι; Ἀκάριστο παιδί!... Θὲς λοιπὸν τὴν καταστροφή μου, θὲς νὰ μὲ δῇς νεκρό;

—Ὄ, ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ λὲς αὐτό, πατέρα, σὲ ἱκετεύω.

—Ἐσὺ μὲ σπρώχνεις στὸ θάνατο, Ρόζα. Ἡ καρδιά σου εἶν' ἐλεύθερη. Γιατί δὲν δέχεσαι τὸν γάμο ποὺ σοῦ πρότεινα κι' ὁ ὁποῖος θὰ μ' ἔσωζε ἀπ' τὸν ἀφανισμό, γιατί; Ἀπάντησέ μου, λοιπόν. Τί ἔχεις νὰ πῆς;

Ἡ Ρόζα ὥρθωσε τὸ κορμί της ,τὰ μάτια της ἀστραψαν.

—Ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἐλεύθερη, φώναξε.

Ὁ πατέρας της τινάχθηκε σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φίδι.

—Πῶς; Τί εἶπες; φώναξε. Ξαναπές το. Ἀγαπᾷς; Ἐσύ, ἐσύ, ἡ κόρη μου, ποὺ σὲ θεωροῦσα ἀγνὴ σὰν τὰ κρίνα, ἔχεις ἐραστή!...

—Μὴ μὲ θρίζῃς, πατέρα θὰ σοῦ ἐξηγήσω, θὰ μὲ δικαιολογήσῃς, εἶμαι θέβαιη. Ναί, ἀγαπῶ; ἀγαπῶ τρελλά, παράφορα κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπῶ μὲ λατρεύει.

Φτάνει! κραύγασε ὁ κ. Ντὲ Λαμόλ. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε, οὔτε λέξι πιά. Μπορεῖ νὰ πηγαίνῃς.

Κι' ἔσκυψε πάλι τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια συντετριμμένος, ἀποκαμωμένος.

Ἡ Ρόζα δὲν τόλμησε νὰ θγάλῃ μιλιά. Σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ τοιμάσθηκε νὰ θγῇ ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ἔτρεμε αὐγκαρμη.

Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν πατέρα της. Εἶδε τοὺς ὤμους του ν' ἀνατρασσωνται ἀπότομα καὶ κατάλαβε πὼς ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρά, βουθᾶ, ἀπελπισμένα.

Ἡ καρδιὰ της πόνεσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τρέξῃ κοντά του καὶ νὰ τοῦ φωνάξῃ:

—(Συχώρεσέ με, πατέρα, θὰ σὲ ὑπακούσω. Ναί, ὅλα θὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου. Πάψε νὰ κλαίῃς, πατέρα μου. ..).

Μὰ ἡ ἀνάμνησι τοῦ Παύλου, ἡ ἀνάμνησι τοῦ παιδιοῦ της, τὴν συγκράτησε.

Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποθληθῇ σ' αὐτὴ τὴ θυσία. Δὲν μποροῦσε νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη της.

Τί θὰ γινόταν τὸ παιδάκι της ἂν δεχόταν τὸ γάμο αὐτό;

Τὸ συλλογιζόταν κι' ἔτρεμε σύγκορμη. Τὸ θράδυ αὐτὸ ἡ Ρόζα δὲν κάθησε στὸ τραπέζι. Κλεισμένη στὸ δωμάτιό της ἐκλαιγε τὴ μοῖρα της. Ἡ θέσις της ἦταν πλέον; Θ' ἄφινε τὸν πατέρα της νὰ χαθῇ;

Γονάτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ προσευχήθηκε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια:

—Θεέ μου, θεέ μου, φώτισέ με. Δῶσε μου τὴ δύναμι ποὺ χρειάζεται.

Σκέφθηκε κατόπιν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Μὰ ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό γιὰ ἕνα κορίτσι της τάξεώς της.

Τί θάλεγε ἡ κοινωνία ἂν ἄφινε τὸ σπίτι της καὶ ξεπορτίζε σὲ μιὰ τέτοια περίστασι;

Ἄκουσε κάτω σὲ λίγο τοὺς γονεῖς της νὰ σηκώνωνται ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ νὰ περνοῦν στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της.

Πήγαιναν ἀσφαλῶς νὰ μιλήσουν γι' αὐτή.

Πέρασε κάπου μιὰ ὥρα.

Ἔξαφνα ἀντήκησαν θήματα κι' ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου της. Τινάχθηκε ἀνήσυχη κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ἦταν ἡ μητέρα της.

Ἔτρεμε.

Τὰ μάτια της ἤσαν κατακόκκινα, ἀπόδειξις ὅτι εἶχε κλάψει πολύ. Κύτταξε τὴ Ρόζα καὶ κάθησε πλάϊ της.

Ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ μὲ τρυφερότητα, μὲ καλωσύνη.

—Κόρη μου, παιδί μου, μὴν ἀφήσῃς τὸν πατέρα σου νὰ πεθάνῃ. Γιατὶ δὲν δέχεσαι τὸ γάμο ποὺ σοῦ προτείνει; Θὰ εὐτυχήσῃς, Ρόζα. Κάμε τὸ χατοῦρ σου καὶ πές τὸ ναί. Τοῦ εἶπες πὼς ἡ καρδιὰ σου δὲν εἶν' ἐλεύθερη.

—Ναί, μητέρα, τὸ εἶπα.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Ρόζα. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶν' ἀλήθεια. Σὲ ξέρω καλά.

—Εἶν' ἀλήθεια.

—Ὄχι, ὄχι.

—Μπτέρα, εἶν' ἀλήθεια σοῦ λέω. Ἀγαπῶ, ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου καὶ δὲν θὰ δεχθῶ ποτέ, ποτὲ νὰ φανῶ ἄπιστη στὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπῶ.

—Πρέπει νὰ τὸν ξεχάσῃς.

—Νὰ τὸν ξεχάσω; Ἐσὺ μοῦ τὸ λὲς αὐτό, μητέρα; Λησμονᾷς τὰ λόγια σου; Ἀπὸ τὸ στόμα σου ἔχω ἀκούσει πόσο φλογερὰ ἀγάπησες τὸν πατέρα μου καὶ πῶς πάτησες πόδι καὶ τὸν πῆρες παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις καὶ τὶς ἀπειλὲς τῶν γονέων σου. Καὶ μὲ συμβουλεύεις τώρα νὰ κάνω τὸ ἀντίθετο, νὰ προδώσω τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο ἔχω χαρίσει τὴν καρδιά μου!..

—Παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί, στὴν περίστασι αὐτὴ κινδυνεύει ὁ πατέρας σου. Θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ καταστραφῇ;

Ἡ Ρόζα σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φωνάξῃ:

—(Καὶ τὸ παιδί μου; Τί θὰ γίνῃ τὸ φτωχό μου παιδί; Ναί, ἔχω ἕνα παιδί, τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης μου. Θὲς νὰ σκοτώσω τὸ παιδάκι μου;»

Συγκρατήθηκε ὅμως.

Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικό της αὐτό.

Ἡ μητέρα της ἐξακολούθησε νὰ τὴν παρακαλῇ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐκλαίγε μαζί της κι' ἡ Ρόζα, Ἀγκαλιασμένες μάνα καὶ κόρη, ἀφίναν τὰ δάκρυά τους νὰ κυλοῦν ποτάμι.

Ἡ κ. Λαμὰλ κατάλαβε τέλος πάντ' ἡ Ρόζα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Καὶ μὲ συντριμμένη τὴν καρδιὰ τῆς εἶπε:

— Καϋμένο μου παιδί!... φοθοῦμαι γιὰ τὸν πατέρα σου, τρέμω γιὰ σένα. Τί θὰ γίνῃ, θεέ μου;

—Ἐγώ, μητέρα, δὲν φοθοῦμαι. Ἂς μὲ σκοτώσῃ. Θὰ πεθάνω εὐτυχισμένη, θὰ πεθάνω γιὰ τὴν ἀγάπη μου.

— Σκέφου ἀκόμα, κόρη μου, σκέψου. Ἡ νύχτα εἶνε καλὸς σύμθουλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Ἡ συνέχεια.

Γιὰ νὰ γίνετε ἑκατὸ χρονῶν

Νὰ τί συμθουλεύει ἕνας Εὐρωπαίος γιατρὸς σ' ὅσους θέλουν νὰ φτάσουν στὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸ χρονῶν, δηλαδὴ νὰ γίνουν... αἰωνόθιοι:

1) Νὰ πίνετε κάθε πρωῒ, μόλις ξυπνήσετε, ἕνα ποτῆρι νερό.

2) Νὰ γυμνάζεσθε ἐπὶ ἕνα τέταρτο μόλις σηκωθῆτε ἀπ' τὸ κρεθάτι.

3) Νὰ κάνετε ἕνα κιλαρὸ λουτρὸ κάθε ὁθδομάδα.

4) Νὰ τρῶτε πολλὰ φροῦτα τὸ πρωί.

5) Νὰ πλένετε πάντοτε τὰ χέρια σας πρὶν καὶ μετὰ τὸ φαγητό.

6) Νὰ μασᾶτε καλὰ τὶς τροφές σας.

7) Νὰ μὴ σηκώνεστε ποτὲ ἀπ' τὸ τραπέζι ὑπερθολικὰ χορτασμένος.

8) Νὰ περπατᾶτε μιὰν ὥρα μετὰ τὸ φαγητό.

9) Νὰ ἀναπνέετε μὲ τὴ μύτη κι' ὄχι μὲ τὸ στόμα.

10) Ν' ἀκολουθῆτε ὅσο μπορεῖτε τὸν κανόνα τῶν 3 ὀκταώρων, ἤτοι 8 ὥρες ἐργασίας, 8 ὕπνου καὶ 8 ἀναπαύσεως.

Ἡ ναφθαλίνη βλάπτει

Εἶνε πιὰ γενικὴ ἡ χρῆσις τῆς ναφθαλίνης γιὰ τὸ φύλαγμα τῶν μάλλινων φορεμάτων καὶ γουναρικῶν κατὰ τὸ καλοκαίρι. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν σκέφτεται ὅτι τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶνε θλαθερό. Ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς Μπερτελὸ ἀπόδειξε ὅτι ἡ δύναμις τῆς ναφθαλίνης νὰ διώκῃ τὰ ἔντομα ἀπὸ τὰ φορέματα εἶνε φαντασικὴ ἐπιστημονικῶς. Ἀπεναντίας δὲ εἶνε θλαθερὴ στὴν ὑγεία τῶν ἀνθρώπων

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ ναφθαλίνη παράγεται κυρίως κατόπιν ἀποστάξεως ἀπὸ τὸ κατράμι κι' ἀπὸ τὸ κάρθουνο. Εἶνε λοιπὸν ἔνα ὑδρογονανθρακικὸ ὀξὺ καὶ ἡ μυρωδιά της εἶνε πολὺ θλαθερὴ στὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου. Τόσο ποὺ στὴ Γαλλία οἱ ἐπιθεωρητὲς τῆς ἐργασίας ἐπιθάλλουν συνεχῆ ἀερισμὸ στὰ ἐργοστάσια ποὺ κατασκευάζουν ναφθαλίνη.

Ἀποδείχθηκε ἐπιστημονικῶς ὅτι στὶς οἰκογένειες ποὺ μεταχειρίζονται τὴν ναφθαλίνη χωρὶς προφύλαξι, πολλὲς φορὲς προκαλεῖ πονοκέφαλο μὲ ἐμετὸ καὶ σπάνια ἄλλες σοθαρώτερες διαταράξεις, ποὺ ὀφείλονται στὸ ὀξειδίου τοῦ κάρθουνου ποὺ περιέχει.

Προτιμότερο λοιπὸν εἶνε, κατὰ τοὺς Γάλλους γιατροὺς, νὰ μετακειριζόμαστε γιὰ τὰ μάλλινα καὶ τὰ γουναρικὰ ἕνα μίγμα ἀπὸ κάμφορα καὶ πιπέρι, καὶ ἀκόμη ἀποτελεσματικώτερο εἶνε τὸ πύρεθρο, τὸ φυτὸ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνεται ἡ σκόνη ποὺ εἶνε ἡ θάσι τῶν διαφόρων ἐντομοκτόνων τῶν γνωστῶν μὲ τὸ ὄνομα «ΦΑΛΙΤ».

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Ὁ Μίκαελ Αἴντερσον ἦταν γνωστὸς σ' ὁλόκληρο τὸ Σικάγο γιὰ τὴν φιλαργυρία του. Ἂν καὶ πολυεκατομμυριοῦχος, δὲν ἔδινε ποτὲ πεντάρα σὲ κανένα. Ἀγαποῦσε τὸ χρυσάφι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὅταν τὰ χέρια του χάϊδευαν τὸ πολύτιμο αὐτὸ μέταλλο.

Τὸ ἰδανικό του ἦταν νὰ ἔχῃ ὅτο τὸ δυνατὸν περισσότερα χρήματα καὶ ἐπειδὴ οἱ φίλοι μας συνηθίζουν νὰ ζητοῦν χρήματα ποὺ οὐδέποτε ἐπιστρέφουν καὶ οἱ κοσμικὲς σχέσεις μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάνωμε ἔξοδα, ὁ γέρο-φιλάργυρος δὲν συναναστρεφότανε κανένα.

Ὁ Μίκαελ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνο ὑπηρέτη καὶ γι' αὐτὸ μετροῦσε ἀκόμα καὶ τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρης ποὺ ἔβαζε στὴ ζαχαρίερα του. Ἐκτὸς αὐτῶν ἀπαιτοῦσε νὰ πηγαίνῃ κάθε θράδυ ὁ ὑπηρέτης στὸ δωμάτιό του στὸ ἑπάνω πάτωμα καὶ τοῦ ἀναγόρευε κατόπιν καὶ ξανακατεύθυ, γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο, μὲ κίνδυνο ἀμέσου ἀπολύσεως.

Ἂν ὁ γέρο-φιλάργυρος ἐπέμενε τόσο νὰ μείνῃ μόνος, αὐτὸ τὸ ἔκανε γιατὶ κάθε θράδυ πρὶν κοιμηθῇ μετροῦσε τὰ χρήματά του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐχῃ κανένα μάρτυρα κατὰ τὸ μέτρημα.

Μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀπληστία θύθιζε τὰ χέρια του μέσα στὴ κάσσα καὶ τὰ τραθοῦσε γεμάτα χρυσὰ νομίσματα. Πόση χαρὰ ἐνοιωθε ἀναδεύοντας τὰ ναπολεόνια, τὶς χρυσὲς στερλίνες, τὰ δολλάρια! Ἔπειτα τὰ ἁπλωνε πάνω στὸ τραπέζι, τὰ μετροῦσε καὶ τὰ ξαναμετροῦσε.

✤

Μιὰ μέρα ὁ Αἴντερσον φώναξε τὸν ὑπηρέτη του καὶ τοῦ ἔδωσε μιᾶς ὁθδομάδας ἄδεια, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς του ποὺ ἔμεναν στὴν Νέα Ὑόρκη. Ὁ Στέφεν, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὑπηρέτου, κατευθυσιασμένος, οὔτε ἀναρωτήθηκε κὰν γιατί ὁ κύριός του ζητοῦσε νὰ μείνῃ μόνος κι' ἔσπευσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἄδεια.

Ὅταν ξαναγύρισε, δὲν ἀντελήφθη καμμιὰ ἀλλαγή, οὔτε στὸ μέγαρο, οὔτε στὶς συνηθισμένες του ἐργασίες. Τὸ Πέρασαν ὀρκετοὶ μῆνες καὶ ὁ Στέφεν θαρυνεστημένος νὰ ὑπηρετῇ ἕνα τέτοιον ἀφέντη, ἄρχισε νὰ ζητάῃ καμμιὰ ἄλλη θέσι. Τότε ὅμως συνέθη ἕνα ἀπρόοπτο γεγονός: Ὁ Αἴντερσον ἐξηφανίσθη ξαφνικὰ χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τί ἀπέγινε.

Ὁ Στέφεν τὸν ἔψαξε ἀφήσει, ὅπως πάντα, τὸ προηγούμενο θράδυ καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὴ συνηθισμένη του ὥρα Κι' ὅταν τὴν ἑλλημέρα τὸ πρωῒ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, θρῆκε τὸ δωμάτιο ἄδειο καὶ τὸ κρεθάτι ἀπείραχτο.

Ὁ Στέφεν ἀνησύχησε, ἀλλὰ σκέφθηκε κατόπιν ὅτι ἴσως ὁ κύριός του νὰ εἶχε καμμιὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Ὅταν ὅμως θράδυασε χωρὶς νὰ φανῇ πουθενὰ ὁ ἑκατομμυριοῦχος, ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε στὸν ἀστυνόμο τοῦ τμήματος.

Ἐκεῖνος, γνωρίζοντας τὸ μῖσος ποὺ ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶχε σκορπίσει γύρω του μὲ τὴν φιλαργυρία του, συλλογίστηκε ἀμέσως πὼς δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ εἶχε διαπραχθῇ κανένα ἔγκλημα. Θὰ εἶχαν παρασύρει τὸν Αἴντερσον σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, καὶ θὰ τὸν σκότωναν γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν.

Διέταξε λοιπὸν νὰ γίνουν ἐρευνες. Πέρασαν ὅμως δυὸ μέρες χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ καθόλου τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς ἐξαφανίσεως. Τότε ὁ ἀστυνόμος κάλεσε τὸν περίφημο ντέτεκτιβ Σὰμ "Αθερροντ καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐξήτασε διὰ μακρῶν τὸν Στέφεν καὶ τὸν ἔθαλε νὰ τοῦ διηγηθῇ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ζωὴ τοῦ κυρίου του. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος ἔτρεμε μήπως τὸν ὑποψιαστοῦν γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ὁ Σὰμ ὅμως ἐσχημάτισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν ἀθῶος.

Ὁ Σὰμ ἐρεύνησε κατόπιν ὁλόκληρο τὸ μέγαρο καὶ ἀνοιξε τὸ χρηματοκιθώτιο. Πράγμα περίεργο ἔκλεισε, χρηματοκιθώτιο δὲν περιεῖχε τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ χαρτιὰ χωρὶς καμμιὰ σημασία. Καὶ ὅμως ὁ Αἴντερσον δὲν εἶχε κάμει καμμιὰ κατάθεσι σὲ Τράπεζα

Τί εἶχε ἀπογίνει λοιπὸν ὁ γερο-φιλάργυρος καὶ τὰ χρήματά του;

Ὁ Σὰμ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ξαφνικὰ ὅμως θυμήθηκε πὼς ὁ Στέφεν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ εἶχε δοθῇ χωρὶς καμμιὰ ἀνάγκη τὴν ζητήσῃ. Ὁ ντέτεκτιβ ἔκανε μιὰ σχετικὴ ἔρευνα καὶ ἔμαθε τότε πὼς ὁ Αἴντερσον, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας τοῦ ὑπηρέτου του, εἶχε καλέσει στὸ σπίτι του κτίστες καὶ ἕνα κλειδαροποιό, ὀνομαζόμενο Ἀδὰμ Κλάρκ, ὁ ὁποῖος ἔκανε μιὰ σκληρὸ τέλος στὸν Καλαφάτη καὶ τὸ θεῖο του τὸ Νωθελίσιμο Κωνσταντῖνο. Ἐκεῖνοι ὅμως πρόφτασαν κι' ἔφυγαν καὶ μὲ μιὰ θάρκα τράθηξαν γιὰ τὸ μοναστῆρι τοῦ Στουδίου. Ἐκεῖ θεῖος κι' ἀνηψιὸς κουρεύτηκαν σύρριζα, φόρεσαν ράσα, ἐτάκτηκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς μονῆς καὶ περίμεναν τὴ τύχη τους.

Στὸ μεταξὺ ὁ Σύγκλητος καθαίρεσε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἀναθέτει τὴ Κυθέρνησι τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους στὶς δυὸ ἀδελφὲς Ζωὴ καὶ Θεοδώρα. Ὁ λαὸς ἀπδισαμένος ἀπὸ ἀνδρες Αὐτοκράτορες ζητεῖ τώρα νέρια γυναικεία γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ ἡνία τοῦ Κράτους. Ἡ Ζωὴ μισοῦσε τὴν ἀδελφή της. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάνῃ διαφορετικά. Τὴν ἐπαναφέρει ἀπ' τὸ Μοναστῆρι καὶ τὴν ὀνομάζει... συναυτοκρατόρισσα.

Στὸ μεταξὺ ὁ λαὸς κατοζητοῦσε τὸν Καλαφάτη καὶ τὸ θεῖο του Νωθελίσιμο γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσουν.

Ἐκεῖνοι τὸ ἔμαθαν καὶ κατέφυγαν στὴν ἐκκλησία στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Ἐκεῖ περίμεναν μὲ τρόμο τοὺς δημίους τους καὶ εἶχαν πιάσει στερεὰ τὰ κάγκελα τοῦ Ἱεροῦ Θήματος «ἀσπιτόπαλο καὶ ἀπαραθιάστου ἀούλου». Πίστευαν ὅτι τὸ πλῆθος δὲν θὰ διέπραττε τὴν ἱεροσυλία νὰ τοὺς ξεκολλήσῃ ἀπ' τὴν Ἁγία Τράπεζα, τὴν ὁποίαν κρατοῦσαν σὰν ἀγκυρα σωτηρίας.

Ὁ Βυζαντινὸς συγγραφεὺς Ψελλὸς ἀφηγεῖται θαυμάσια τὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς στάσεως:

«Μόλις διεδόθη, γράφει, στὴν Πόλι ἡ φυγὴ τοῦ Βασιλέως, κατάρες ἀκούστηκαν ἐναντίον του κι' ὅλοι ἔτρεξαν γιὰ τὸ μοναστῆρι τοῦ Στουδίου. Ἀκολούθησα, γράφει ὁ Ψελλός, ἀπὸ κοντὰ ἕνα φίλο μου ἀξιωματικὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς ὁρυφῆς ποὺ μὲ εἶχε πάρει μαζί του γιὰ νὰ τοῦ δίνω τὶς συμθουλές μου. Καθάλλα ἀτ' ὁλόγα μας φθάσαμε στὴ μονὴ τοῦ Στουδίου ὅπου θρήκαμε ἕνοπλους ἐπαναστάτες ἕτοιμους νὰ ἀνασκάψουν κι' αὐτὸ τὸ ἱερὸ οἰκοδόμημα. Μὲ δυσκολία μπήκαμε στὸ ναό, γιατὶ μαζί μας στριμώχτηκε ἡ μανιασμένο πλῆθος.

Ὅλοι αὐτοὶ ἔθριζαν αἰσχρὰ τοὺς δυὸ δυστυχισμένους φυγάδες. Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν εἶχα ἀνακατευθῆ στὸν ἀγῶνα αὐτόν. Δὲν εἶχα εἰπεῖ λέξι ὅμως κι' ἀουγκίνητος ἀπ' τὰ παθήματα τῆς Βασιλίσσης Ζωῆς. Κι' ἔνοιωθα κι' ἐγὼ κάποιο θυμὸ ἀναντίον τοῦ Βασιλέως γιὰ τὴν αἰσχρὴ διαγωγὴ ποὺ ἔδειξε στὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε εὐεργετήσει. Ἀφοῦ διέσχισα τὸ λαϊκὸ ἐκεῖνο μάζα ἔφθασα στὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ εἶδα τοὺς δυὸ δυστυχισμένους πρόσφυγας, τὸν μὲν Βασιλέα γονατισμένο νὰ κρατᾷ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὸν Νωθελίσιμο στὸ δεξιό. Ὅταν τοὺς εἶδα ἔτσι ἀγνώριστους ἀπ' τὸ φόθο τοῦ θανάτου, ὁ θυμὸς ἐναντίον τοῦ Βασιλέως ἐξέλιπε ἀπ' τὴν ψυχή μου.. Τὸν ἄκουσα μάλιστα νὰ λέῃ:

—(Ἡ Θεία Δικαιοσύνη μὲ τιμωρεῖ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά μου!»)

Ὕστερα ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ ἔπιασε σφιχτότερα τὴν Ἁγία Τράπεζα.

Κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου φθάνει τρέχοντας στὸ μοναστῆρι ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος σταλμένος ἀπὸ τὴ Θεοδώρα καὶ φ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

(Περίληψις προηγουμένου)

Στη Βενετία τοῦ μεσαίωνος στὸ μέγαρο τοῦ πανισχύρου ἄρχοντος 'Ιουλιάνι, μέλους τοῦ τρομεροῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα δίδεται χορός. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων βρίσκεται καὶ ἡ πεντάχαρη κόρη τοῦ κόμητος Καπέλι Λευκή. Ὁ 'Ιουλιάνι πλησιάζει ἀπὸ τοὺς κατασκόπους του ὅτι ἡ Λευκὴ συναντήθηκε στὸ χορὸ μὲ ἕνα ἐμπορα της. Ἕναν ὡραῖο νέο τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθινὴ ταυτότητα. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄρχοντας καλεῖ ἰδιαίτερος τὸν πατέρα τῆς νέας, τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ αἰσθηματικὸ μυστικὸ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα νὰ γίνῃ ἡ Λευκὴ σύζυγος τοῦ νεαροῦ πολεμιστοῦ Λορέντζο Μπασιμπρίνο. Συνεπῶς τοῦ δείχνει σὲ ἱστ νησίδα τῆς λιθόδμης τοῦ χοροῦ τοὺς δύο ἐρωτευμένους νὰ κουβεντιάζουν. Παρακαλεστικὰ εἶνε ἐκεῖνοι, φοῦτο κι' οἱ δυὸ προσωπεῖα. Ὁ ἀναστατωμένος τῆς Λευκῆς εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ στὴ συνάντησι, τὴν ἱκετεύει γιὰ ἕνα ραντεβοῦ στὸ σπίτι της.

2ον.—"Ὄχι, ὄχι, Μαθαῖε, εἶπε. ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ σήμερα. Μὰ μοῦ ζητᾶς ἀδύνατα πράγματα. Πολὺ θὰ σοῦ, ἡ παρουσία μου ἀπερίσκεπτη μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας. Πιὸ ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη δὲν μπορῶ νὰ βγῶ. Ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν θὰ ἔχουμε προσβάσεις. Ἐσὺ δὲν ἔρχεσαι τὴν νύχτα στὸ μπαλκόνι μου; Ἐγὼ δὲν θὰ σὲ προσκολλοῦμαι; Ἀπὸ ἐκεῖ μπορεῖς ν' ἀρχίσῃς περισσότερο ἀπ' ὅσο ὑποθέτουμε.

Γύρισε κατόπιν στὴν Λευκὴ καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴ συγκινῆσθε, δεσποινίς. Ἐδῶ δὲν εἶνε τόπος συγκινήσεων, ἀλλὰ χαρᾶς. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἂς χορέψουμε.

Πῆγε συγχρόνως τὸ χέρι τῆς Λευκῆς καὶ τὴν παρέσυρε στὸ χορό.

Ὁ κόμης Καπέλι ἔμεινε μόνος. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἡ εἴδησις ποὺ εἶχε μάθει ὅτι ἡ κόρη του ἀγαποῦσε ἕναν ἄγνωστο καὶ ἡ σκέψις ὅτι τὸ σκάνδαλο αὐτὸ τὸ ἤξεραν καὶ ἄλλοι, τὸν πλήγωναν θανάσιμα στὴν ἐνωσιμό του, στὴν ὑπερηφάνειά του.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα.

Τέλος ὁ 'Ιουλιάνι καὶ ἡ Λευκὴ ξαναγύρισαν κοντά του.

"Ἔξω ἀπὸ τὰ τζάμια, τὰ ἄστρα ποὺλαμπαν στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴ ζωηρότητά τους. Πλησίαζε ἡ χαραυνιά.

Ὁ κόμης Καπέλι σηκώθηκε, χαιρέτησε τὸν 'Ιουλιάνι κι' ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν νονδολιέρη του.

Ἡ Λευκὴ θέλησε νὰ στηριχθῇ στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της γιὰ νὰ κατέβουν κάτω.

Ὁ κόμης ὅμως προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὸ ἀντελήφθη καὶ κατέθηκε βιαστικὸς τὴ μενάλη σκάλα τοῦ μενάρου.

Στὴ φυλακή; ρώτησε ὁ φρανκίσκος.

—Στὸν πάτο τῆς θάλασσας! ἀπάντησε ὁ Βέππο.

Ἡ Λευκὴ ἀναστέναξε καὶ κατέθηκε κατόπιν του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Καπέλι ἔμπαινε στὴ νονδολά του μιὰ σκιὰ πρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτάδι. "Ηταν κάποιος ἄνδρας διπλωμένος στὸ μανδύα του. Πλησίασε ἀθόρυβα τὴ Λευκὴ καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Αὐριο... Στὴ γιὰ τὰ μεσάνυκτα... Στὴν ἐξέδρα τῆς Πανανίας...

Ὁ Καπέλι δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Γρήνορα-γρήνορα ἡ Λευκὴ πήδησε στὴ γόνδολα.

Β'.

Ἡ καμπάνα τοῦ 'Αγίου Μάρκου σήμανε πρὸ πολλοῦ μεσάνυκτα.

Ὁ οὐρανὸς εἶνε συννεφιασμένος.

'Ομίχλη ἁπλώνεται πάνω ἀπ' τὰ βενεταιάνικα κανάλια.

"Εξαφνα τρεῖς ἄνδρες πρόβαλαν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Στάθηκαν κοντὰ στὸ μέγαρο Καπέλι, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ καὶ κύτταζαν γύρω τους μὲ προσοχή.

"Ολα ἤσαν ἤρεμα.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ φαινόταν ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων ρώτησε:

—"Εχετε νέα;

—"Οχι, Βέππο, ἀπολύτως τίποτε

—Δὲν εἴδατε κανένα νὰ σταματήσῃ μπρὸς στὸ μέγαρο;

—Κανένα.

—Ἦσαν τρεῖς κατάσκοποι τοῦ 'Ιουλιάνι.

Στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμη κι' ἀφουγκράσθηκαν κι' ἔπειτα ἄρχισαν νὰ δηματίζουν ἀντίκρυ στὸ μέγαρο.

—Δὲν φαίνεται κανένας; εἶπε σιγὰ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐπιδλέπουμε τὸ μέγαρο Καπέλι. Οὔτε ὁ γέρο κόμης Καπέλι, οὔτε ἡ κόρη του εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν κακὸ στὴ Δημοκρατία.

'Ο Βέππο γύρισε ἀπότομα:

—Φραγκίσκε, φώναξε.

'Ο κατάσκοπος πλησίασε.

— Θὲς νὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή;

—Γιατί ὄχι;

—Φρόντισε, λοιπόν, ν' ἀκοῦς τὰ πάντα, νὰ ἀλέπῃς τὰ πάντα, ἀλλὰ νὰ μὴ κρίνῃς ὅ,τι ἀκοῦς καὶ βλέπεις γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ κακὸ γιὰ ἕναν κατάσκοπο. Τὸ ἴδιο ἐλάττωμα εἶχε κι' ὁ προκάτοχός σου. Καὶ ξέρεις τί συνέβη; Τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα δυσαρεστήθηκε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ἡσυχάσῃ.

—Στὴ φυλακή; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

—Στὸν πάτο τῆς θάλασσας! ἀπάντησε ὁ Βέππο.

'Ο Φραγκίσκος ἀνατρίχιασε κι' ἐσώπασε.

Πέρασε ἀκόμα μιὰ ὥρα.

Κανεὶς δὲν φαινόταν.

— Φαίνεται δὲν θἄκουν ραντεβοῦ ἀπόψε, εἶπε ὁ Βέππο Καιρὸς λοιπὸν νὰ πηγαίνουμε. Ἐμπρὸς γιὰ τὴν πλατεῖα τοῦ 'Αγίου Μάρκου...

Ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μέγαρο καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Λίγη ὥρα πέρασε ἀκόμα. Κι' ἐξαφνα ἀντπήχησε πάφλασμα κωπηλασίας. Μιὰ γόνδολα φάνηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ γόνδολα πλησίασε στὸ μουράγιο τῆς Παναγίας καὶ στάθηκε.

"Ενας νέος μὲ φορεσιὰ λεμπούχου πήδησε ἔξω ἀπὸ αὐτή. "Ηταν ὁ Ματθαῖος, ὁ ἀγαπημένος τῆς Λευκῆς.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ νέος προχώρησε πρὸς τὸ μέγαρο Καπέλι.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἤταν ἁπλωμένη γύρω.

—Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας κατάσκοπος ἐδῶ ψιθύρισε. "Ολα εἶνε σιωπηλά.

Καὶ πλησίασε στὸ μέγαρο.

Στάθηκε μπρὸς στὴν εἴσοδό του, σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος του καὶ περίμενε.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου ἔτριξε σιγὰ καὶ μισάνοιξε.

Ὁ Ματθαῖος γύρισε συγκινημένος.

—Λευκή!... ψιθύρισε.

—Ματθαῖε!...

"Ηταν πραγματικὰ ἡ ἀγαπημένη του.

"Ετρεξε κοντά του φοβισμένη, κατατρομαγμένη.

—Φοβοῦμαι! ψιθύρισε.

Ὁ Ματθαῖος πῆρε τὰ χέρια της ἀνάμεσα στὰ δικά του

—Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου. Ἐγὼ εἶμαι κοντά σου. "Ολοι κοιμοῦνται.

—"Αν ἐρχόταν κανείς, Ματθαῖε.

—Ποιός μπορεῖ νἀρθῃ αὐτὴ τὴν ὥρα;

Ἡ Λευκὴ ὅμως δὲν πάνιαζε Κύτταζε γύρω της τρομαγμένη, ἀνήσυχη. Ὁ παραμικρὸς θόρυβος τὴν ἔκανε ν' ἀγωνιᾷ.

Ὁ Ματθαῖος ἔσκυψε καὶ φίλησε τὰ λευκά της χέρια.

—Μ' εὐσπλαχνίσθηκες ἐπὶ τέλους, ἀγάπη μου. τῆς εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή. Εἶμαστε μόνοι, ἀντελᾶ μόνοι. Γύρω μας ἁπλώνεται ἡ νύχτα. Τὸ σκοτάδι μᾶς προστατεύει. "Αν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος. Εἶσαι δική μου Λευκή, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θεός.

Ἡ Λευκὴ ἀναστέναξε μὲ πόνο.

—Γιατί ἀναστενάζεις, ἀγάπη μου;

—Φοβοῦμαι ὅτι θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς χωρίσουν!

—Νὰ μᾶς χωρίσουν! ταύλισε ὁ νέος.

—Ναί, ἀλλοίμονο.

—Μὴ μὲ τρομάζῃς, ἀγάπη μου, μὴ μὲ θανατώνῃς. Ποιός θὰ τὸ κάμῃ αὐτό;

— Καὶ ὅμως οἱ φόβοι μου εἶνε θετικοί.

—Κάτι μοῦ κρύβεις, Λευκή. Πρέπει νὰ μοῦ πῇς τί συμβαίνει.

—Γι' αὐτὸ δεχόμην τὴν ἀποψινὴ συνέντευξι, ἀγαπημένε μου, γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὸν ἔρωτά μας.

Ὁ Ματθαῖος ἀγωνιοῦσε.

—Μίλησέ μου, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Πές μου γρήγορα τί συμβαίνει.

—Θέλουν νὰ μὲ παντρέψουν, Ματθαῖε. Αὔριο κι' ὅλας...

Ὁ νέος τινάχτηκε, σὰν νὰ εἶχε δεχτῇ μαχαιριὰ καταστηθα.

—Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε. Πῶς συνέθη αὐτό, πότε;...

—Χθές, καλέ μου Ματθαῖε, χθὲς στὸ χορό. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι αὐριο ἐρχεται ὁ μέλλων συζυγός μου, ὁ Λορέντζο Μπαρμπαρίνι.

—Αὔριο;... Ὁ Μπαρμπαρίνι;...

—Ναί, ἀλλοίμονο.

—Ἀδύνατον. Εἶνε τρομερό, πολὺ τρομερό... δοδοῦμαι ὅτι θὰ τρελλαθῶ. Ὄχι, ὄχι, δὲν θ' ἀφήσω νὰ γίνῃ αὐτό. Θὰ σκοτώσω τὸν Λορέντζο Μπαρμπαρίνι.

Ἡ Λευκὴ ἀνατρίχιασε.

—Τί λές, ἀγάπη μου! Μὲ λᾶς σοβαρά;

—Προτιμῶ, λοιπόν, νὰ γίνῃς γυναῖκα του, νὰ σὲ ἀποσπάσουν ἀπὸ μένα; Ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ σὲ κάμῃ γυναῖκα του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀνήκῃ ἡ καρδιά σου; Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ κάποια ἀτιμία τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ὄχι, ὄχι, ποτέ. Δὲν θὰ σὲ πάρουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τρυπήσω τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὸ στιλέττο μου.

—Καὶ θὰ καθῆς, χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃς, ἀναστέναξε ἡ Λευκή, ἐνῶ τὰ μάτια της θούρκωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Τότε;... Τί πρέπει νὰ γίνῃ;... Τί;...

—Οἱ στιγμὲς εἶνε πολύτιμες. "Ακουσέ με, Ματθαῖε. Εἶσαι εὐγενής...

Ὁ νέος τινάχτηκε ἀπότομα.

Κάτι θέλησε νὰ πῇ, μὰ συγκρατήθηκε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁμιλοῦν οἱ σοφοί

Εἶνε ἀφάνταστο τὸ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς μὲ τὸν καιρό, ὅταν ἔχῃ τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ καὶ νὰ μὴν ἀπογοητεύεται.

Λακορνταϊρ

"Οποιος μιλάει πολύ, σχεδὸν πάντοτε λέει κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ.

Κομφούκιος

Ἡ εὐτυχία τοῦ πλησίον δὲν ἔγκειται στὰ καλὰ ποὺ ἔχει ἀλλὰ στὰ καλὰ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ

Φλεσιὲ

Εἶνε κάποιες ἰδιότητες τῆς ψυχῆς ποὺ μοιάζουνε μὲ κάποιες ἄλλες. Ἡ αὐθάδεια συγχέεται μὲ τὸ θάρρος. Ἡ δειλία μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη. Ἡ κουταμάρα μὲ τὴν καλωσύνη.

Α. Λασκαράτος

Βάδισμα καὶ χαρακτὴρ

"Οταν θέλετε νὰ κρίνετε τὴν δραστηριότητα ἑνὸς ἀνθρώπου, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προσέξετε τὸ βάδισμά του.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τρέχουν διαρκῶς καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ σταθοῦν οὔτε στὸ σημεῖο ὁπου πρέπει νὰ σταματήσουν. Εἶνε οἱ ἀνήσυχοι καὶ δειλοὶ συγχρόνως, ἐκεῖνοι ποὺ διαρκῶς φοβοῦνται μήπως δὲν φθάσουν ἐγκαίρως καὶ ἀποτύχουν ἔτσι στὸν σκοπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκουν.

Ἄλλοι πάλιν ἔχουν βάδισμα ἤρεμο, βάδισμα ὄχι ἀργὸ ἀλλὰ μηχανικὸ μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, κανονισμένο, σταθερὸ καὶ ἀσφαλές. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι γνωρίζουν νὰ ἀναπτύσσουν χρόνους, ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀνησυχία καὶ νὰ ἐνεργοῦν μὲ εὐκέρεια καὶ ἄνεσι, χωρὶς σπουδὴ καὶ νὰ πραγματοποιοῦν ἔτσι εὔκολα τὶς ἐλέψεις των.

Ἐκεῖνοι ποὺ περπατοῦν μὲ γοργὸ βῆμα καὶ μὲ τὸ σῶμα ἐλαφρὰ γυρτὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὸ τακοῦνι δραστήριοι καὶ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἠ-ξεύρουν ποτὲ τοὺς, ποὺ βαδίζουν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπό τους μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι, ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε ἀντίξοο περιστατικό.

Ἀντιθέτως, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν βάδισμα ἀργὸ καὶ βαρύ, ποὺ μοχθοῦν γιὰ νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὸ κάθισμά τους καὶ ποὺ βαδίζουν σχεδὸν καμπουριαστοί, μὲ τὸν κορμὸ συμμαζεμένο καὶ σέρνοντες τὰ πόδια τους, εἶνε οἱ νωθροὶ καὶ λυμφατικοὶ ἄνθρωποι. Οἱ τύποι τῶν ἀνικάνων.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΛΙΛΗ, Ο ΝΤΙΝΤΗΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ σκάβουν τὸ λάκκο τους οἱ ἴδιοι. Κι' ἔπειτα ἀποροῦν γιατί ἔπεσαν μέσα. Καὶ τοὺς φταίνε οἱ ἄλλοι. Ἕνας τέτοιος ἀφελὴς τύπος εἶνε καὶ ὁ φίλος μου ὁ Ντιντῆς, ἕξυπνος σ' ὅλες τὶς δουλειὲς του, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐρωτικές. Ὅταν κατορθώνῃ καμμιὰ φορὰ νὰ φήσῃ μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, τὸν τρώει ἡ ματαιόδοξη μανία τῆς ἐπιδείξεως. Κι' αὐτὸ τοῦ τρώει τὸ κεφάλι.

Ὁ Ντιντῆς, λοιπόν, γνώρισε τὴ Λιλή. Μιὰ νέα ὄμορφη, ζωηρὴ καὶ χορταστικὴ στὸ μάτι. Ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ σὲ κάποια ὑπόθεσί της. Κι' ἐπειδὴ ἐμεῖς οἱ ἄντρες συνηθίζουμε, ὅταν ἔρχεται μιὰ νόστιμη γυναῖκα νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουμε σὲ μιὰ ὑπόθεσί της, νὰ ζητᾶμε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ κι' ἐκείνη σὲ μιὰ δική μας —νὰ ἀλληλοεξυπηρετηθοῦμε μάλον— τῆς τάρριξε. Τῆς εἶπε μερικὰ λόγια γιὰ τὴν ὁμορφιά της, μερικὰ κομπλιμέντα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν κάρφωσε μὲ μερικὰ βλέμματα ποὺ ἐννοοῦσε, ὁτὰν ἔπρεπε, ὁτὰν ἔπρεπε, ὁτὰν ἔπρεπ

Το ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Την Νατάσσα, την είχα γνωρίσει το περασμένο καλοκαίρι στη Γένοβα. Έμενε στο ίδιο σπίτι μ' ένα παλιό μου φίλο, τον Τζιοβάννι Αλμπερτίνι, έναν αποτυχημένο ζωγράφο που έξασκολουθούσε να κάνη ένα σωρό όνειρα. Παρ' όλη τη φτώχεια του όμως ο Τζιοβάννι κρατούσε κοντά του την ξανθή εκείνη καλλονή με τα γαλανόχρωα μάτια. Κι' έκείνη κωρίς κανένα παράπονο έπιθειρε καθημερινώς την όμορφιά της, ανάμεσα στούς άπούλητους πίνακες του άποτυχημένου καλλιτέχνη.

Ο Τζιοβάννι δέν ήταν ούτε νέος, ούτε δμορφος. είχε μάλιστα κυοιευθή και άπό τό πάθος τού κραδιού. Κι' ή Νατάσσα χωρίς κανένα παράπονο, έμενε διώχνη μέ τήν παρουσία της τούς έφιάλτες τού μεγάλου πού τον θεσάνιζαν. Όταν ό Άλμπερτίνι συνεχόταν. Σεσαπούσε σέ πικρά δάκρυα μετανοίας.

—Έκείνο πού μέ κρατάει στή ζωή, μού έξωμολογιέγέλου. "Αν τύχαινε νά χάσω τό αίθέριο αύτό πλάσμα, ή ζωή δέν θά είχε πιά κανένα ένδιαφέρον γιά μένα και θά ήταν προτιμότερος ό θάνατος.

Τί ήταν δμως έκείνο πού άνάγκαζε τή Νατάσσα νά είνε τυφλά άφοσιωμένη στόν Τζιοβάννι; Βάλθηκα νά έξακριβώσω τό σκοτεινό αύτό μυστήριο.

Γιατί νά σάς τό κρύψω: "Ηιουν κι' ένώ ένας άπό λων. Δέν μπορούσα νά μήν ύποφέρω τήν θυσία της γονέων δυοφιά της κοντά σ' αύτόν τον άποτυχημένο κολλιτέχνη. Κι' ένώ, ό φίλος του, ένίνα άφοσιή τού κατοστοέλιο μέ τήν έπιπολαιότητά μου τή ζωή. Σάς τό έξομολογούμαι, γιά νά κρίνετε πόσο άτιμη ήταν ή ποαξη μου. Χωρίς νά πολυσκεφθώ τό έγκλημα πού έποδέκειτο, νά διαπράξω, συ νοήθηκα μ' έμπερτίνι:

—Θέλει, τού έξήνησα, νά τού φτιάξης ένα πορτραίτο. Θά σέ πληρώση πού καλά.

Ο Τζιοβάννι μ' εύχαρίστησε, νιά τό ένδιαφέρον μέρα νά έπιδεικνύη τά πλούτη του. Μιλούσε νιά τήν εύθυμη καί αμέριμνη ζωή του, νιά τίς διασκεδάσεις του, νιά ώραίες τουαλέττες, χορούς καί θεωρεία τής όπερας.

Ή Νατάσσα τόν κύτταζε παραξενευένη, σάν νά άντίκρυζε γιά πρώτη φορά ένα καινούργιο κόσμο. Έπειτα άρχισε νά θαυμάζη τά νειάτα του καί τήν δροσιά του καί τέλος τήν είδα νά φροντίζη περισόστερο γιά τόν έαυτό της καί νά κρύβη δσο μπορούσε τήν φτώχεια τού διαμερίσματός των.

Άφοσιωμένος στό έργο του ό Τζιοβάννι δέν είχε προσέξει αύτή τήν άλλαγή. Όσο γιά τόν πλούσιο φίλο μου αύτός είχε έρωτευθή παράφορα τήν δμορφη Νατάσσα καί ύστερα άπό τρεις έβδομάδες έγινε έπί τέλους έκείνο πού περίμενα: Ό φίλος μου μίλησε στή Νατάσσα γιά τόν έρωτά του καί έκείνη δέν θύμωσε κοθόλου δταν τόν άκουσε νά τής ζητήη γιά γυναίκα του. Τόν άφησε μάλιστα νά έλπίζη δτι ίσως μιά μέρα δόνε μιά καταφατική άπάντησι στήν τζιοβάννι.

Λίνες μέρες κατόπιν φθάνοντας στό σπίτι τού Τζιοβάννι τόν βρήκα έκεί άλαμόνακο. Καθόταν άκίνητος μπροστά σ' ένα πορτραίτο τής Νατάσσας καί ήταν τόσο άφαρμένος δστε ούτε κάν άντελάφθη τήν άφιξί μου.

—Έ, Τζιοβάννι, τού φώναξα άνήσυχος. Τί συμβαίνει; Πού είνε ή Νατάσσα;

Γύρισε καί μέ κύτταξε μ' ένα θλέμμα τρελλού καί είπε κατόπιν μέ θραχνή φωνή:

—Έφυγε!

Κι γέλασε μ' ένα σκληρό καί άπαίσιο γέλιο. 'Άπ' τή μεγάλη του λύπη ό Τζιοβάννι είχε χάσει τό μυαλό του κι' έγώ, ό δολοφόνος τής εύτυχίας του, φοβήθηκα τόσο γιά τό έγκλημά μου, δστε έσπευσα νά φύγω.

Ύστερα άπό λίγο καιρό ό 'Αλμπερτίνι πέθανε καί γιατί δέν άκολούθησε τήν κηδεία του. Ούτε κι' αύτή ή άγαπημένη του Νατάσσα, ή δποία έκανε τότε τό γαμήλιο ταξίδι της στήν Βενετία, ντυμένη μέ βαρύτιμες τουαλέττες καί φορτωμένη πανάκριθα κοσμήματα.

Δέν ύπήρχε τίποτε τό μυστηριώδες στή ζωή τής Νατάσσας καί τόν Τζιοβάννι. Απλούστατα, ή Νατάσσα είχε συνηθίσει στη φτώχειαν καί ή δυστυχία δέν τής έκαμε πιά καμμιά έντύπωσι. Ή παρουσία δμως ένός πλουσίου καμμιά έντύπωσι. Ή παρουσία δμως ένός πλουσίου θαυμαστόν δέν άργησε νά τήν άναστατώση καί νά τής ξυπνήση μέσα της τόν πόθο νά χαρή τήν ζωή καί τά νειάτα της. Κι' έτσι έγκατέλειψε τόν άσημο ζωγράφο γιά ν' άκολουθήση τόν πλούσιο καί έκείνο νέο συντρίβοντας τήν καρδιά τού δυστυχισμένου καλλιτέχνη.

Ξαναείδα τή Νατάσσα ύστερ' άπό χρόνια κάποιο βράδυ σ' ένα κορτ. Όταν μέ είδε χλώμιασε. Τή ρώτησα πώς περνούσε στήν καινούργια της ζωή καί τί είδα νά χαμογελά πικρά.

—Γελάσθηκα, είπε. Νόμιζα πώς τά πλούτη φέρνουν τήν εύτυχία, μά αύτό, άλλοίμονο, δέν είνε άλήθεια. Τά έχω όλα, έκτός άπ' τήν άγάπη. Κι' είμαι δυστυχισμένη. Άλλά ίσως έτσι πλήρωνα τήν τρομερή άδικία πού έκανα στόν δυστυχισμένο τόν Τζιοβάννι...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΟΥΝΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

"Άνθη σαρκοβόρα καί άνθη βαρόμετρα

Τό φυτικό βασίλειο έχει τίς ώμορφιές του μά έχει καί τίς τερατωδίες του. Ύπάρχουν δέθεια λουλούδια πού σέ μαγεύουν, πού γοητεύουν τήν άσφρησι καί τήν δρασι, μά ύπάρχουν κι' άλλα πού προκαλοῦν σκέψεις κάθε άλλο παρά ποιητικές.

Στήν 'Αμερική, πάνω σέ μικρά δεντράκια φυτοώνουν κάτι θαυμάσια λουλούδια μεγάλα σάν άνδρικό χέρι, πού ή καταπράσινη καρδιά τους περιθάλλεται άπό πέταλα μέ κοθμα έλαφρά γαλάζιο. 'Αλλοίμονο δμως σ' έκείνον πού θ' άπλώση τό χέρι του νά κόψη ένα τέτοιο λουλούδι. Μέσα άπ' τόν κάλυκά του θά ποσθάλη ξαφνικά μιά μυίγα. "Αν ή μυίγα αύτή τού τσιμπήση τό χέρι θά σχηματισθή μιά πληγή πού θά τού κάνουν τή σάρκα καί τό κόκκαλο σαπίδι.

Ή καρδιά τού λουλουδιού έχει μιά ούσία δηλητηριώδη, τήν δποίαν άπορροφοῦν οί μυίγες πού κάθονται έπάνω καί τήν δποίαν μεταγγίζουν στόν όργανισμό τού άνθρώπου πού θά είχε τήν άτυχία νά τσιμπηθή άπ' αύτές.

✻

Άλλα είδη φυτῶν έκκρίνουν ένα χυμό πού έχει τήν ίδιότητα νά προσελκύη μέ τήν όσφρή του τά έντομα. Μόλις έκείνα άκουμπήσουν έπάνω τους, τά φύλλα κλείνουν καί σχηματίζουν μιά παγίδα μέσα στήν δποία πιάνονται τά έντομα.

Ένα μόνο δέν γνωρίζουμε. Άν τό λουλούδι ή τό φυτό πού έχει πιάσει αίχμάλωτο τό έντομο τό χωνεύει πραγματικά σάν νά έπρόκειτο περί συνηθισμένης τροφῆς.

Στό σημεῖο αύτό οί σοφοί άλληλοτρώγονται άπό τό 1870. Ό Γάλλος μάλιστα φυσιολόγος Έλλί έδημοσίευσε μιά μονογραφία γιά τό ζήτημα αύτό.

Άλλοι έπιστήμονες παραδέχονται δτι ύπάρχουν πραγματικά σαρκοθόρα φυτά, άλλοι πάλι όχι.

Ό Ντάρθιν — ό γνωστός ίδρυτής τῆς θεωρίας κατά τήν δποίαν ό άνθρωπος κατάγεται άπ' τόν πίθηκο — έξέθωσε τό 1875 μιά πολυσέλιδη διατριθή στήν δποία άποδεικνύει δτι τά φυτά είνε ώς έπί τό πλείστον σαρκοθόρα.

Ή 'Αμερική είνε ή πιό πλούσια χώρα σέ σαρκοφάγα λουλούδια καί φυτά.

✻

Στή Βόρειο Καρολίνα σέ μερικές θαλτοθάλασσες περιφέρειες, φυτρώνει ή Θεσναία ή την δποία οί ίγοφάγοι. Ύπάρχει δμως κι' άλλο λουλούδι του είδους αύτοῦ τό όνομαζόμενον «Σαρραθενία» πού άγαπᾶ ίδιαιτέρως τίς μέλισσες καί τίς σφῆκες περισσότερο άπ' όλα τά άλλα έντομα. Περί δρέξεως δμως ούδείς λόγος...

Ή «Σαρραθενία» έχει μάλιστα καί ίδιαίτερο χαρακτηριστικό. Ό χυμός πού θγαίνει άπό τά λουλούδια της γιά νά έλκυση μέ τήν δσμή του τίς σφῆκες καί τίς μέλισσες έχει γλυκύτατη κι' άρωματική γεῦσι. Οί Ιθαγενεῖς μάλιστα τήν προτιμοῦν άπό κάθε άλλο ποτό γιατί φέρνει καί μιά γλυκειά μέθη.

✻

'Αλλά αὐτά πού άναφέραμε άποτελοῦν, τήν άσκημιά τῆς φύσεως. "Ας δοῦμε δμως καί άλλα λουλούδια πού οί ίδιότητές τους εἶνε συμπαθητικές. Ένα άπό τά πιό περίεργα εἶνε καί τά λουλούδια πού άλλάζουν χρῶμα πολλές φορές τήν ἴδια μέρα. Ένα τέτοιο λουλούδι άνακάλυψε ένας θοτανολόγος σέ μιά μεξικανική πεδιάδα.

Αὐτό εἶνε ένα μικρό δένδρο πού τά λουλούδια του τό πρωί εἶνε ἄσπρα. Όσο ό ἥλιος άνεβαίνει ψηλότερα τά λουλούδια γίνονται ρόζ άνοιχτά γιά νά φάσουν νά γίνουν κατακόκκινα. Ύστερα τό κόκκινο γίνεται

Τά ρούχα...συζητοῦν

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

Μέσ' στή ντουλάπα ένός φτ[illegible]χου κι' άψιλου συμπολίτου,
πού φρέσκο άέρα πρό πολ[illegible] έχει μέσ' τό πουγγί του,
συνομιλοῦν τά ρούχα του [illegible]πεπαλαιωμένα
κι' άνησυχίες φοβερές έκφ[illegible]ράζει τό καθένα.

—Συνάδελφοι! Τ' άφεντικό [illegible] στήν γκίνια του τήν τόση
δέν θρῆκε άλλη[illegible]ση νά μᾶς... σκοτώση.
καί στό δημοπρατήριο θά [illegible]

—Θά μᾶς σκοτώση;
—Δηλαδή θά πάη νά μᾶς [illegible]υλήση.

Μιά φανελλίτσα συμφωνεί [illegible]αζύ τους στό λεφτό,
καί θλέποντας πώς θρίσκε[illegible] σέ κίνδυνο φριχτό,
μαζεύεται σέ μιά γωνιά, τ[illegible]ραδιέται, τσαλακώνεται
κι' έφ' όσον εἶνε μάλλινη, [illegible]... τρίχα της σηκώνεται.

Μιά μαύρη κάλτσα δδύρετ[illegible] καί χύνει... μαῦρο δάκρυ
καί ποταμοί άπ' τά μάτια [illegible] καί χείμαρροι κυλάνε,
δυό παλιοπάπουτσα καφέ, [illegible]ρίγμένοις σέ μιάν άκρη
κυττάζουν άδιάφορα κι' οἱ [illegible]δόλες τους... γελάνε.

—Νά φύγουμε, νά φύγουμε! [illegible] φανάζουν δυό πουκάμισα
κι' έν άλλο άντιτάσσεται κα[illegible] σπεύδει νά ξηγήση:
—Ἐγώ κι' άν δλη τή ζωή κ[illegible]ντά του τή χαράμισα,
νά τόν άφήσω δέν μπορῶ, [illegible]ιατί τόν ἐχω... άφήσει.
Κι' έγώ νά φύγω άδυνατῶ [illegible] τή σειρά δηλώνει.
Τό γκρίζο παντελόνι [illegible]στίς τόσες τίς ἐλλείψεις
γιά χάρι τοῦ κυρίου μου θ[illegible]κάνω.. άποκαλύψεις.

Νά φύγουν ὅλα συμφωνοῦν [illegible]νά φύγουν στό σοκάκι
νά πάψη πιά στόν κύριο κόσ[illegible]να τους ν' άνήκει,
άλλ' έπειθοῦνει ξαφνικά κ[illegible]λέγει τό μπέζ σακκάκι:
—Καλά μά πῶς θά φύγουμε; [illegible]Ἐδῶ εἶνε τό... μανίκι.

—Τό πρᾶγμα εἶν' άπλούστατο, [illegible]τους ἐξηγεί ταχέως
κάποιο παλτό πού τώθαζε [illegible]ά νειᾶτα του ὁ... Ζακχαῖος.
Θά φύγουμε πολύ πρωί γιά [illegible]μ' ὅλο μας τό πάσο
κι' ἄν κάτι ἔκτακτο συμθῆ, [illegible]γειά θά σᾶς... σκεπάσω.

Καταλήγουν στό νά φύγουν [illegible]καί νά πάρουν τό... πανί,
ἀλλ' ἀκοῦν τ' άφεντικοῦ τ[illegible]ους αἰφνιδίως τή φωνή.
Ἐπιστρέφει ἀπ' τήν ἐκδρομ[illegible]ἐλαφρά μερακλωμένος
γιατί τράθηξε στό πόδι δύο [illegible]ανέρωτα κρασιά
καί τό ἐξῆς πανηό τραγούδι [illegible]τραγουδεῖ σκελετισμένος:
—«Τῆς τριανταφυλλιᾶς τά [illegible]λλα θά τά κάνω... φορεσιά»!..

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Λουλουδία της νύχτας

ΥΠΟ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Τό στεφάνι τῆς Πρωτομαγιᾶς

'Ο Μάης ὠργίαζε παντοῦ. Κι' ἦταν ἕνα ὄργιο χρωμάτων κι' ἀρωμάτων ἔντονο, σχεδόν αἰσθησιακό. "Ενα πανηγῦρι ἀπό πινελλιὲς πράσινες—σπή χλόη καί στά καιγούρια φύλλα— μαθιές —στίς τοῦφφες τῆς παχαλίας — ρόδινες — στούς θελουδένιους κάλυκες τῶν διπλῶν ζουμπουλιῶν —άσπρες— στά πέταλα τῶν κρίνων... Ένα πανηγῦρι ἀπό χιλιάδες μυρουδιές, πού τίς ἀνακάτευε ὁ ξέφρος, σάν εὐσυνείδητος ἀρωματοποιός τῆς στιγμῆς, γιά νά μεθύση τίς ἐκπληκτες ἀνθρώπινες αἰσθήσεις μέ τόσες καί τόσες ἀνοιξιάτικες διαθεσιμότητες ἀρωμάτων... — Καί μέσα στό ἔξοχο πανηγῦρι τῆς πρωτομαγιᾶς, δυό ἁπλοῖ ἄνθρωποι, 'Εκεῖνος κι' 'Εκεῖνη, —θάλεγε κανείς πώς αὐτή ἡ σελίδα ἀντιγράφει κάποιαν ἄλλην αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ— ἁπλοῖ μέσ' στά χρώματα, μέσ' στά μῦρα, μέσ' στή μαγεία, περπατοῦσανε σιγά-σιγά, ἀγκαλιασμένοι... Καί τῶν δύο ἡ ἡλικία δέν περνοῦσε τά σαρανταπέντε χρόνια. Κι' 'Εκεῖνος κι' 'Εκείνη, ἀνάκανε στούς μεγάλους προνομοιώχους τῆς ζωῆς, πού δέν ἔχουνε χτές, ἀδιαφοροῦν ἀν θάχουν αὔριο, κι' ἐνδιαφέρονται ἀποκλειστικά καί μόνο γιά τό σήμερα — τό ὡραῖο ροδοχάλασο σήμερα τῆς νεότητος, τῶν ἁπλῶν ὀνείρων καί τοῦ ἔρωτος... Περπατοῦσανε χωρίς προορισμό. Τί πρόοριμό νάχη κανείς μέσα στό ἐξαίσιο χάος ἑνός λουλουδιασμένου καί μέ ἐπάνω τό ἀπέραντο γαλάζιο ἀπό τό ὁποῖο σκιές μας σ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ τράθηξαν μόνες...

"Ηταν γεμάτη ἀρώματα ἡ σιγή
—μεθυστικά, γλυκά, σά νοσταλγίες...—
κοκκίνιζε ἕνα ρόδο σάν πληγή,
—στολίδι φυλαγμένο ἀπό τή γῆ
γιά Πανηγύρες...

Κι' ἤτανε μαγεμένη ἡ ὥρα αὐτή.
Καί κάθε μῦρο θύμιζε καί κάτι:
Μιάν ἐρωμένη ψεύτρα ἡ πιστή,
ἕνα τρελλό γλυκόλογο στ' αὐτί,
ἡ μιάν ἀπάτη...

Καί κάκιωσες καί κάκιωσα καί γώ·
χωρίσαμε χωρίς νά φιλνηθοῦμε,
μέ θῆμα ζεμακρύ νάμε ἀργό·
μά τόθελες καί τόθελα κι' ἐγώ
νά φιλνηθοῦμε...

Καί γύρισα: Μέσ' στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ
σά λυπημένη ἐθώ[illegible] μου ἐφάνη...
μᾶς φίλιωσε ἕνα μῦρο λουλουδιοῦ
καί μᾶς ἐπάντρεψε ἕνα τοῦ Μαγιοῦ
ἀνθοστεφάνι...»

Μέσ' στοῦ δειλινοῦ τήν ἡμισκία, ἡ φωνή τοῦ Στέφανου ἐσθύμισε. Ἡ Μίμιὴ εἶχε ἀκουμπήσει τό κεφαλάκι της στόν ὦμο του, καί ψιθύριζε:

—...Καί μᾶς ἐπάντρεψε ἕνα τοῦ Μαγιοῦ—
'Ανθοστεφάνι... Μά... πέσμου. Ὑπάρχει ἄλλος γάμος πιό ὡμορφος ἀπ' αὐτόν;...

Καύμενούλα Μίμιὴ! "Ενα στεφάνι τῆς πρωτομαγιᾶς δέ θημιουργεῖ ποτέ ὑποχρεώσεις... Κι' ἕνας γάμος πού δέ δένει τόν ἀντρα καί τή γυναῖκα μέ τίς χαντρες ἀλυσίδες τοῦ Λητζαρχείου, μά μόνο μέ τίς ἀχνές γιρλάντες τῶν λουλουδιῶν, εἶνε φυσικό καί θέθαιο πῶς δέν προκόθει...

. . . . . .

Περάσανε τά χρόνια. Διασήκανε πολλές ἀνοίξεις καί πολλοί χειμῶνες, χιλιάδες λουλούδια μπουμπουκίσανε καί μαθήκαν ἀπάνω στή γῆ. Ἡ Μίμιὴ, καιρό λησμονημένη ἀπ' τόν ἀγαπημένο της, πάλεψε μέ τ' ἀντίθετα κύματα τῆς θιοπάλης, καί γονάτισε. Καί τώρα, μέ τά μάγουλα σκαμένα ἀπ' τήν ἀρρώστεια καί τά μάτια φλογισμένα ἀπ' τόν πυρετό, τριγύριζε στά νυχτερινά κέντρα τῆς Ἀθήνας, κουθαλώντας ἕνα πανέρι μέ λουλούδια πού τά πρόσφερε στά ξενύχτια τῶν τραπεζῶν. Ζούσε μόνη της ἀπό καιρό. Δέν εἶχε οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Εἶχε μόνο τά λουλούδια της, αὐτά, τά χλωμά καταπικραμένα κεφαλάκια μέ τά μελαγχολικά ἀρώματα, τή φέρνανε στούς κήπους πού λουλουδιάζανε τότε οἱ καινούργιοι κάλυκες κι' ὁ ἔρωτας...

Κι' ἀπόψε, νά: "Ητανε πάλι πρωτομαγιά. Ἀπό νωρίς ἡ Μίμιὴ εἶνε γεμίσει λουλούδια τό πανέρι — τριαντάφυλλα, θιολέττες, ἀνεμώνες, φραξίες... Κι μ' ὅλο πού νιώθει τό κορμί της φλογισμένο ἀπ' τόν πυρετό καί τά πόδια της ἀδύνατα, ξεκίνησε μέσ' στή νύχτα, τή μυρωμένη ἀθηναϊκή νύχτα τῆς ἀνοίξεως, γιά νά τά πουλήση.

Πούλησε μερικά. Κατά τίς δυό, μιά σκοτοδίνη τῆς θάμπωσε τά μάτια. Κατάφερε δμως νά συνέλθη γρήγορα, καί νά συνεχίση τό δρόμο της — θάλεγε κανείς τό ἀνέθασμά της σ' ἕνα Γολγοθᾶ, σπαρμένο μέ πέταλα κι' ἀγκάθια ρόδων... Κατά τίς τρεῖς. Τά μάτια της θαμπώσανε σέ μιά πλατεῖα ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρο. Ἔπεσε δίπλα στό πεζοδρόμιο, καί τά λουλούδια της σκορπιστήκανε γύρω. Μαθιά τα χείλια της μπορέσανε νά μουρμουρίσουνε:

«... Καί γύρισα: Μέσ' στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ,
σά λυπημένη ἐθώ[illegible] μου ἐφάνη...
Μᾶς φίλιωσε ἕνα μῦρο λουλουδιοῦ,
καί μᾶς ἐπάντρεψε ἕνα τοῦ Μαγιοῦ
ἀνθοστεφάνι...»

Τά ξυλισαμένα της δάκτυλα, σκαλῶσαν ἀπάνω σέ δυό θιολέττες· κι' ἕνα ἄσπρο τριαντάφυλλο. Δέν πρόφτασαν δμως νά φτιάξουν ἕνα πρωτομαγιάτικο στεφάνι παντρειᾶς καί γι' αὐτήν: "Ηρθε ὁ θάνατος καί τῆς ἁγκάλιασε τό κορμί... Τό πεζοδρόμιο τῆς νυχτερινῆς Ἀθήνας ἔμεινε οἰκληρό τελευταῖο, προσκέφαλο κάτω ἀπό τό χλωμό της κεφάλι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΜΑΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἰνδικά ἐρωτικά φίλτρα καί πρεσευχές

Οἱ 'Ινδίες εἶνε ἡ μόνη ἴσως χώρα τοῦ κόσμου, στήν δποία λόγω τοῦ κλίματός της ὁ ἔρως ἐλατρεύθηκε μ' ἐξαιρετική θερμότητα.

Ἀπό ἕνα παλιό 'Ινδικό θιβλίο — πού μεταφράθηκε καί στή γαλλική — παραλαμθάνουμε ὡρισμένα ἐρωτικά μάγια, χαρακτηριστικά τῆς φλογερῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑνός ὁλόκληρου λαοῦ.

Ὅταν ἕνας ἐρωτευμένος ἄνθρωπος θέλει νά τσαθάξη κοντά του τή νέα π' ἀγαποῦσε, ἔκανε τήν ἑξῆς παθητική παράκλησι:

—«"Οπως ὁ κισσός τυλίγεται ἀπό παντοῦ στό δένδρο, ἔτσι κι' ἐγώ, ὦ γυναῖκα, θέλω νά ἑνωθῶ γιά πάντα μαζί σου. Ὅπως ὁ ἀέτος προτοῦ πετάξη, δοκιμάζει τή δύναμι τῶν φτερῶν του, ἔτσι κι' ἐγώ, ὦ γυναῖκα, θέλω νά πετάξω στήν ἀγκαλιά σου καί νά σέ κάμω νά μ' ἀγαπήσης γιά πάντα. "Οπως ὁ ἥλιος κάνει κάθε μέρα τό γῦρο τῆς γῆς καί τ' οὐρανοῦ, ἔτσι κι' ἐγώ, ὦ γυναῖκα, κάνω τό γῦρο τῆς καρδιᾶς σου, γιά νά τήν κρατῶ πάντα ζεστή. Ὦ Μίθρα καί Βάρουν, ἀκοῦστε τήν ἴδια στιγμή τή σκέψι. Κάντε νά μήν ἔχη πιά ἡ ἀγαπημένη μου ἄλλη θέλησι ἐκτός ἀπό τήν δική μου...»).

Κι' ὁ ἐρωτευμένος, ἀφοῦ ἔκανε τήν προσευχή αὐτή, ἔπαιρνε ἕνα κομμάτι φλοῦδα ἀπό ἕνα δέντρο, λίγα φύλλα ἀπό τόν κισσό πού τυλιγόταν στό κορμό αὐτοῦ τοῦ δέντρου, τά κοπάνιζε μαζί μέ χορτάρι ξερριζωμένο ἀπό τή θούλλα καί κατόπιν ἔρριχνε μέσα καί θούτυρο.

Μ' ὅλα αὐτά σχημάτιζε ἕνα ζυμαρικό μέ τό ὁποῖο μία λόγια τοῦ καλιαστός της ὁ ἔρως ἐλατρεύθηκε μ' ἐξαιρετική θερμότητα.

'Από ἕνα παλιό 'Ινδικό θιβλίο — πού μεταφράθηκε καί στή γαλλική — παραλαμθάνουμε ὡρισμένα ἐρωτικά μάγια, χαρακτηριστικά τῆς φλογερῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑνός ὁλόκληρου λαοῦ.

Ὅταν ἕνας ἐρωτευμένος ἄνθρωπος θέλε

32ον

Έγινε για λίγες στιγμές σιγή.

—Αχ! πόσο ποθώ νά σέ δω στό θρόνο σου, ανασταίνεσαι ή Σάλλυ. Ή ημέρα αύτή θά είνε ή πιό εύτυχισμένη τής ζωής μου.

Ο Κέππελ άκουνε μέ κατάπληξι τόν περίεργο αύτό διάλογο.

Ο Γκάρτσια πρίγκηψ!..

Ήταν καταπληκτικό, μά τήν άλήθεια.

Άφαυε όμως ήσαν ειλικρινή τά λόγια πού τού έλεγε ή Σάλλυ Μάτσιν; Τού ήταν άφοσιωμένη ή τόν ένέπαιζε;

Μ' όλη τήν όργή πού ένοιωθε ό Κέππελ, έμεινε λίγα άκόμα δευτερόλεπτα κρυμμένος πίσω άπ' τά δέντρα, παρακολουθώντας τήν Σάλλυ καί τόν σύντροφό της.

—Άς φύγουμε, είπε τέλος ό Γκάρτσια. Άργήσαμε πολύ.

—Άς πηγαίνουμε, άπάντησε ή Σάλλυ

—Θά βρίσκεται άσφαλώς στήν έπαυλι.

—Είμαι άπολύτως θεβαιος γι' αύτό.

Ο Κέππελ κατάλαβε πώς ήταν καιρός νά έμφανισθή καί προχώρησε έμπρός μέ τό πιστόλι ύψωμένο καί γυρισμένο πρός τή Σάλλυ Μάτσιν.

Ο κρότος τών θημάτων του πάνω στά ξερά χόρτα ξάφνισε τή διαδολογυναίκα έκείνη καί τόν σύντροφό της.

Γύρισαν άπότομα καί κύτταξαν πρός τό συδεντρο.

Πρώτος είδε τόν Κέππελ ό Γκάρτσια. Γύρισε τότε άμέσως πρός τήν Σάλλυ καί τής είπε:

—Προσοχή!.. Έρχεται!..

—Ποιός; άπόρησε έκείνη.

Μά δέν πρόλαδε νά τής δώση άπάντησι.

Ο Κέππελ πρόδαλε πίσω άπό τά δέντρα άπειλητικός, άποφασισμένος γιά όλα.

Μόλις τόν άντίκρυσε ή Σάλλυ Μάτσιν μέ τό πιστόλι στό χέρι, έχασε άμέσως τό κέφι της. Τό πρόσωπό της χλώμιασε. Κατάλαδε φρίκης τής ξέφυγε κι' αμέση κατόπιν θέλησε νά φύγη νά γλυτώση.

Μά ήταν τόσος ό τρόμος της ώστε δέν μπόρεσε νά κάμη ούτε ένα δήμα.

Τά γόνατά της λύγισαν καί σωριάστηκε κάτω, πάνω στή χλόη, σέ φρικτό χάλι.

—Σήκω έπάνω, της φώναξε ό Κέππελ. Φοδάσαι νά πεθάνης;

Ή Σάλλυ δέν μπόρεσε ν' άπαντήση.

Θέλησε νά πή κάτι, μά έ-να άναρθρο τραύλισμα δγήκε άπό τό στόμα της.

—Σήκω έπάνω, κραύγασε πάλι ό Κέππελ, σημαδεύοντάς την πάντα. Ήρθε ή σειρά σου. Τίποτε δέν μπορεί νά σέ σώση. Θά πεθάνης.

Τή στιγμή αύτή ό Γκάρτσια έκαμε σιγά-σιγά ένα δήμα πρός τά πλάγια. Δέν ζητούσε νά φύγη. Δέν ζητούσε νά σωθή. Προσπαθούσε μάλλον νά πλησιάση τόν Κέππελ ξαφνικά καί νά τού άρπάξη τό όπλο.

Ο Κέππελ Ντάρκ μάντεψε άμέσως τό σκοπό του καί γύρισε πρός τό μέρος του λυσσώντας άπ' τό θυμό του.

—Γκάρτσια, τού φώναξε, άν κάμης ένα δήμα άκόμα, θά σέ σκοτώσω σάν σκυλί. Δέν ξεχνώ ότι σύ υπήρξες τό τυφλό όργανο τής γυναίκας αύτής.

Ο Γκάρτσια κατάλαδε ότι κινδύνευε πραγματικά, ότι ό Ντάρκ δέν άστειευότανε κι' έμεινε άκίνητος στή θέσι του.

Ο Κέππελ ξαναγύρισε στή Σάλλυ.

—Θά πεθάνης! τής φώναξε. Θά πεθάνης γιατί τόν περίεργο αύτό σου στό θεό, ή μάλλον στό διάδολο.

Ή Σάλλυ άντελάφθη ότι άν δέν έσπευδε νά μιλήση, ήταν χαμένη. Συγκέντρωσε όλο της τό κουράγιο καί φώναξε στόν Κέππελ:

—Περίμενε! Γιατί τό κάνεις αύτό, Κέππελ Ντάρκ;

—Φοδάσαι νά πεθάνης; κραύνασε έκείνος. Φοδάσαι νά πεθάνης σύ πού θανατώνεις μέ τόση εύκολία τούς άλλους;

—Έγώ; φώναξε έκείνη. Μήπως δέν κράτησα τό λόγο μου;

—Κράτησες τό λόγο σου; Ο Κέππελ γέλασε άγρια.

—Ναί, κράτησα τό λόγο μου καί θά ήταν άδικο νά μέ σκοτώσης.

Ο Κέππελ γέλασε άγρια καί της φώναξε:

—Ή Όλυμπία άξίζει χιλιες γυναίκες σάν καί σέ-να. Τήν θανάτωσες καί θά πεθάνης. Θά σέ στείλω στή Κόλασι νά δρής τούς άδελφούς σου τούς διαδόλους. Τίποτε δέν μπορεί νά σέ σώση, άθλία.

—Σταθήτε!

—Φοδάσαι; Τρέμεις; Δέν φοδούμαι. Συνήθισα ν' άντιμετωπίζω τό θάνατο άτάραχη. Θέλω δμως νά σ' έμποδίσω νά κάμης χωρίς λόγο μιά άνανδρη πράξι

—Άνανδρη πράξι τό χαρακτηρίζεις αύτό; Είνε άνανδρεία τό νά σέ τιμωρήσω νιά τά έγκλήματά σου;

—Στάσου μιά στιγμή, Κέππελ Ντάρκ.

Ο Κέππελ γέλασε περιφρονητικά.

—Τί περιμένεις; είπε. Τί ελπίζεις;

Ή Σάλλυ γύρισε στόν Γκάρτσια:

—Νανάκ, τού είπε, θεδαίωσε τόν κ. Ντάρκ ότι ή Όλυμπία δέν άπέθανε.

—Δέν μ' άκούς, Νανάκ; τού φώναξε.

Ο Γκάρτσια σιωπούσε.

—Βλέπεις λοιπόν, ότι δέν Σιωπή, κι' αύτό σημαίνει ό-Όλυμπία είνε νεκρά.

—Όχι, όχι, όρκίζομαι στό όνομα τού Θεού ότι έχεις κάμει λάθος, ότι άπατήθηνεκρά. Γι' αύτό άκριδώς έργιατί προδλέψαμε ότι μποροδσες ν' άπατηθής.

Ο Κέππελ άγωνιοδσε.

Έκόχλαζε μέσα του ή όργή. "Ελεγε την άλήθεια ή γυναίκα αύτή; Κι' έν τοιαύτη περιπτώσει γιατί ό Γκάρτσια σιωπούσε, γιατί δέν έσπευδε νά τόν δεδαιώση κι' αύτός ότι είχε άπατηθή, ότι ή άγαπημένη του δέν είχε πεθάνει;

Ή Σάλλυ μάντεψε τίς σκέψεις του καί γύρισε καί πάλι πρός τόν Γκάρτσια.

—Νανάκ, τού φώναξε, έχασες τή φωνή σου; Γιατί δέν άπαντᾶς; Δέν βλέπεις τί κίνδυνο διατρέχουμε; Θέλεις νά μέ δής νεκρή έμπρός στά πόδια σου; Μίλησε, Νανάκ, μίλησε γρήγορα.

Ο Γκάρτσια φαινόταν σάν νά μήν τήν άκουγε. Κρατοδσε τό κεφάλι του σκυμένο καί έμοιαζε μ' άναλμα. Τί σκεφτόταν: Ποιοί λογισμοί τόν άπασχολοδσαν; Γιατί ήταν τόσο θλιμμένο τό πρόσωπό του;

—Νανάκ, ξεσώνισε γιά τρίτη φορά ή Σάλλυ, καλέ μου Νανάκ, ξύπνησε λοιπόν σύνελθε, μίλησε.

Ο Γκάρτσια σήκωσε άργά τό κεφάλι του, τήν κύτταξε μ' ένα άλλόκοτο θλέμμα καί τής άπάντησε:

—Δέν γίνεται πλέον τίποτε.

—Τί έννοεῖς, Νανάκ; Τί θές νά πής;

—Είνε ή κακή ώρα. Κανείς δέν μπορεί νά γλυτώση άπό τό πεπρωμένο του. Τρελλάθηκες, φίλε μου; Τί λόγια εἶν' αὐτά;

—Ό,τι είνε γραφτό νά γίνη, θά γίνη.

Ή Σάλλυ άφρισε άπό τήν όργή της.

Τά μάτια της πέταξαν σπίθες.

Ή σωνή της άντήχησε δραχνή, άπαισία:

—Άσφαλώς τρελλάθηκες, κραύγασε. Άφησε κατά μέρος τήν μοιρολατρεία σου καί σήλωσε. Έξήνησε στόν κ. Ντάρκ τί συμδαίνει. Πές του ότι ή Όλυμπία δέν είνε νεκρή.

Ο Γκάρτσια δέν άπάντησε. Έσκυψε καί πάλι τό κεφάλι του κι' έμεινε άκίνητος.

Ή Σάλλυ πήδησε ποδς τό μέρος του, τόν άρπαξε άπό τό χέρι καί τόν τράνταξε δυνατά.

—Θ' άφήσης, λοιπόν, νά μέ σκοτώση; τού φώναξε. Έκείνος άνασήκωσε τούς ώμους του καί ψιθύρισε:

—Ή κακή ώρα!

—Άνανδρε, δέν μέ δοηθείς;

Ο Γκάρτσια δέν της άπάντησε.

Έξαλλη, φρενιασμένη, μέ τό πρόσωπο παραμορφωμένο άπ' τήν όργή ή Σάλλυ γύρισε πρός τόν Κέππελ καί τού φώναξε:

—Καί σύ, Ντάρκ, είσαι άνανδρος γιά νά θέλης νά σκοτώσης μίαν άνυπεράσπιστη γυναίκα.

Ο Κέππελ γέλασε δυνατά, σαρκαστικά.

—Δέν είσαι γυναίκα σύ, τής άπάντησε, είσαι θηρίο.

—Τί σοῦ έκαμα;

—Τί μοῦ καμες; Όλα τά κακά τοῦ κόσμου κι' έτι πλέον σκότωσες τήν μόνη γυναίκα πού άγαποῦσα.

—Σοῦ λέω ότι ζῆ.

—Μήν προσπαθῆς νά μ' άπατήσης, δέν σέ πιστεύω. Τοιωάσου νά πεθάνης.

Ή Σάλλυ έτριξε μέ λύσσα τά δόντια της.

—Αχ! γιατί νά μήν έχω ένα πιστόλι; φώναξε. Τότε θάδλεπες άν φοδοῦμαι, θάδλεπες άν είμαι ικανή νά μετρηθῶ μαζί σου.

—Θές νά ύπερασπίσης τή ζωή σου; ρώτησε ό Κέππελ.

—Καί τό ρωτᾶς;

—Πολύ καλά, θά γίνη ή έπιθυμία σου, κυρία.

Τά μάτια τής Σάλλυ άστραψαν.

—Άρχισε νά έλπίζη.

—Έχετε κι' άλλο πιστόλι; ρώτησε.

Όχι, άπάντησε ό Κέππελ.

—Τότε;...

—Θά χρησιμοποιήσουμε κι' οί δυό τό ίδιο πιστόλι. Θά ρίξουμε λαχνό καί ή τύχη θ' άποφασίση. Δεχόσαστε;

—Καί τό ρωτᾶτε;

—Πολύ ώραία.

Ο Κέππελ γύρισε στόν Γκάρτσια!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

(Συνέχεια καί τέλος)

Ο νέος έκείνος όνομαζόταν Ρούλφ.

Κι' ό Ρούλφ. κύριέ μου, εἶμαι έγώ. ό 'Αλή Σίγν, ό δπδεν 'Αλή Σίγν, γιατί κάθε άλλο παρά Ντδος είμαι. Ή ώραία Ζάνια λοιπόν την ό-ποία θά δπτε...

—Είνε ή σύζυγος τοῦ θλάκα έκείνου ποὺ τόσο τήν άγαποῦσε καί ποὺ τόν άφησε κι' ἔφυνε.

—'Ακριδῶς, κύριε. Α, τί άστεία, τί γελοία ἱστορία ή ζωή!..

Άμέσως κατόπιν ό 'Αλή Σίνν ἔστωσε κάτω ένα κόκκινο χαλί καί τοιμάσθηκε νά πάη νά εἰδοποιήση τή σύζυγό του.

—Θά δώσω εἴδησι στήν ώραία Ζάνια καί θά φύγω, εἶπε στό Τζώρτζ. Μόλις χτυπήσετε τίς παλάμες σας ή σύζυνός μου θά ἐμφανισθῆ ἐμπρός σας... ὅπως εἴπαμε.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα.

"Εξαφνα άντήχησαν άπό τό θάθος τοῦ παραπήνυματος κραυγές. 'Ασπαλῶς ὁ 'Αλή Σίνν γκρίνιαζε μέ τή σύζυγό του, ή δποία δέν ἤθελε νά τόν ὑπακούση. Ο Τζώρτζ ἄκουσε τά κλάματα τῆς γυναικός. Καί συγκρούνως σύρλισμα τίνοεως.

"Ολα αὐτά τόν άνησταστάσαν. "Αν τόν άνεννόησαν; "Αν ἤθελαν νά τόν δολοφονήσουν; Κρύος ἱδρώτας τόν ἔλουσε. Θά ἤθελε νά φύνη. Τήν ἴδια στιγμή άντήχησε ή κραυνή τῆς Ζάνιας.

—Δυστυχία σέ μένα, άλλά καί σέ σένα, 'Αλή Σίνν!...

Ο Κλέθελαντ ἄκουσε τήν πόρτα τοῦ παραπήγματος νά κλείνη.

Σιωπή άπλώθηκε νύρω.

Κι' ἄξαφνα ὁ Τζώρτζ ἄκουσε στό θάθος τοῦ τείχους ἀσπαλῶς τό ποδάρι τοῦ θρήνους.

Ήταν ή Ζάνια ποὺκλαινε

Πέρασαν λίγες στιγμές άκόμα. Κι' ἔπειτα τό παραπέτασμα παραμέρισε καί παρουσιάστηκε μιά γυναίκα.

'Εκείνη!...

Τί θέαμα, θεέ μου!...

Ήταν γυμνή. Εἶχε μόνον ρικνέμενο πρόκοιλο πάνω της ένα λευκό ὑφασμα.

Ο Τζώρτζ ἔνοιωσε τήν καρδιά του νά χτυπᾶ δυνατά. "Ηταν ἡ Ζάνια αὐτή; Τί ἄθλιο κι' ἐλεεινό θέαμα!... Πόσο ἦταν ἀλλοιωμένη καί πόσο άδύνατη; Τό πρόσωπό της ἦταν θαθειά χαραγμένο ἀπό ρυτίδες. Τά μαλλιά της ἤσαν ξεθαμμένα. Κι' ὅμως διατηροδσε κάτι ἀπ' την παλιά της ἐμορφιά ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, ἡ παλιά 'Ινδή ἀρχοντοπούλα.

—Ζάνια!.., φιθύρισε θαθειά συγκινημένος ὁ Τζώρτζ.

'Εκείνη δέν τόν ἄκουσε.

—Κάμε γρήγορα, τοῦ εἶπε. Οἱ στιγμές εἶνε μετρημένες.

Τά μάτια της γυάλιζαν παράξενα.

—Εἶνε μεθυσμένη! τραύλισε ὁ Τζώρτζ. Φτωχή Ζάνια!...

—Θέλετε νά σᾶς παρατήσω στή Λήδα γυμνή; τοῦ εἶπε ἐκείνη τρεκλίζοντας.

Ο Τζώρτζ τῆς ἔπιασε τό χέρι.

—Ζάνια, τῆς εἶπε Δέν μέ γνωρίζεις; Εἶμαι ὁ Τζώρτζ Κλέθελαντ.

'Εκείνη τόν κύτταξε παράξενα.

—Τζώρτζ Κλέθελαντ; ψιθύρισε.

—Ο ξάθελφός σου ὁ σύζυγός σου, φτωχή μου Ζάγια.

'Εκείνη τόν κύτταξε καλά · καλά. Τόν άνεγνώρισε. Συμπήκε μέσα στή ζάλη τοῦ μεθυσιοῦ καί τῆς άπελπισίας της.

—Τζώρτζ!... ψιθύρισε τρομαγμένη.

Καί σωριάστηκε προσπαθῶντας νά κρύψη τή γύμνια της.

Ο Τζώρτζ γονάτισε κοντά της.

—Δυστυχισμένη!... τῆς εἶπε. Δέν αἰσθάνομαι δογή ἐναντίον σου. Τιμωρήθηκες τόσο σκληρά

'Εκείνη σώπαινε. Έτρεμε σύνκομπη. Τά δόντια της χτυποδσαν.

—Γιατί νά φύγης, Ζάνια; Γιατί νά παρασυρθῆς ἀπό τό-πιστό, δυστυχισμένη;

—Δέν μποροδσα νά κάμω διαφορετικά. Μ' ἔδερνε, μέ δασάνιζε.

"Ενας σπασμός τάραξε τό σῶμα της.

—Πρέπει νά σέ θοηθήσω, τῆς εἶπε ὁ Τζώρτζ Θά σέ πάω μαζί μου, θά σέ λυτρώσω ἀπό αὐτό τόν ἀθλιο.

'Εκείνη ἀναστέναξε.

—Νερό!... ψιθύρισε. Βρίσκεται ἐκεῖ... Φέρτε μου νά πι λίγο νερό... Καίγομαι!

"Ετρεξε καί τῆς ἔφερε ἑ-να ποτήρι νερό. 'Η δροσιά του τόν ἀνακούφισε.

—Δῶσε μου τό χέρι σου, Τζώρτζ, τοῦ εἶπε ἀχνά. Σθύνω...

—Λές ἐχεις τίποτε, Ζάγια.

—Πεθαίνω!...

—"Οχι, Ζάγια, ὄχι δέν θά πεθάνης.

—Πεθαίνω, Τζώρτζ. "Οταν ὁ 'Αλή Σίγν μοῦ ζήτησε νά παρουσιαστῶ σ' έναν ἄγνωστο κύριο γυμνή, πῆρα τήν ἀπόφασι νά πεθάνω. "Επια δηλητήριο μέσα σ' ἑνα ποτῆρι δυτοντοπευάματος.

—Θεέ μου!... Γιατί τό ἔκαμες αὐτό, φτωχή μου Ζάγια; Μπορούμε νά τήν κρατᾶμε πάντα κρυμμένη; Κι' ἐξ ἄλλου ἡ ἐμορφιά δέν κρύθεται. "Ολη ἡ Λάρισα τό ξέρει καί τό μολογάει πώς ἡ 'Ακριθή τοῦ Λιακατᾶ εἶνε ἡ πιό ὡραία κοπέλλα στόν ἀπέραντο Θεσσαλικό κάμπο. 'Αργά ἤ γρήγορα θά μᾶς χτυπήση ἡ συμφορά, γυναίκα. Θά μᾶς τήν ἁρπάξουν τήν 'Ακριθή μας καί τότε τί τή θέλω τή ζωή; Θά πεθάνω ἀπ' τή ντροπή μου καί τή λύπη μου Καλύτερα νά τή σφάξω μέ τά χέρια μου παρά νά μοῦ τήν πάρουν οἱ Τοῦρκοι καί νά τήν κλείσουν στό χαρέμι.

Εἶχε δίκηο ὁ Θύμιος ὁ Λιακατᾶς.

"Ηταν ἀνθρωπος μέ νοῦ καί γνῶσι καί καταλάθαινε τόν κίνδυνο. Εἶχε τόσα καί τόσα παραδείγματα μπροστά του. Τόσες ὠμορφοκοπελλιές εἶχαν ἁρπάξει οἱ Τοῦρκοι καί τίς εἶχαν στείλει πεσκέσι στό Σουλτάνο τους γιά τό χαρέμι του. Τόσα σπίτια ρημάξανε ἀπ' τή λύπη τους. Πῶς λοιπόν νά μήν ἀνησυχῆ καί νά μήν κάθεται στά καρφιά ποὺ λένε;

'Η γυναῖκα του, ἡ φρόνιμη καί τετραπέραστη κυρά Θεοδοσία θυθίστηκε σέ συλλογή. Κι' ἀξαφνα πετάχτηκε κι' εἶπε στόν ἄντρα της:

—Θύμιο μου, πάψε νά χολοσκᾶς, θγάλε τό σοδάκι ἀπ' τήν καρδιά σου.

Ο Λιακατᾶς τήν κύτταξε ξαφνιασμένος.

—Τί θές νά πῆς, γυναῖκα;

—Βρῆκα ἕναν τρόπο νά γλυτώσουμε τήν 'Ακριθή μας. Νά τήν ἀρροθωνιάσουμε τώρα ποδλυαι ἀκόμα μικρή. Νά τῆς θροῦμε ἕνα καλό καί τίμιο παλληκάρι καί στήν ἀγάγκη νά τούς θάλουμε καί στεφάνι.

—Στεφάνι!...

—"Ετσι λέω. Θά τούς παντοτεύουμε γιά τά μάτια τῶν Τούρκων. Θά ζοῦν χωριστά καί δέν θά σμίξουν. Δέν θ' ἀνοίξουν δικό τους νοικοκυριό πολν μεναλώσουν Μέ τόν τρόπο αὐτό οἱ Τοῦρκοι δέν θά τολμήσουν νά τήν ἁρπάξουν.

Σκέφθηκε. Ξανασκέφθηκε, ζύγισε τό πρᾶγμα ὁ Λιακατᾶς καί τό θρῆκε φρόνιμο καί σωστήριο. Γιατί ὄχι; Φτάνει νά γλύτωνε τήν 'Ακριθή του.

—Θά νίνη ὅπως λές, γυναῖκα, ἀποκρίθηκε, κι' ὁ Μεγαλοδύναμος νά θάλη τό χέρι του.

*

Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἐνινε ὁ γάμος τῆς 'Ακριθῆς μ' ἕνα συνομήλικό της παλληκάρι ἀπό καλό σπίτι.

Οὐδέ οἰκονένειες τά μίλησαν καί τά συμφώνησαν γρήνορα - γρήνορα. Κι' ἡ 'Ακριθή δέν ἔφερε ἀντίρρησι. Ἤξερε τί κίνδυνος τήν ἀπειλοδσε κι' ἐξ ἄλλου ὁ νέος μέ τόν ὁποῖο τή στεφάνωσαν ἦταν ἀξίος της.

"Υστερ' ἀπό τό γάμο ὁ Λιακατᾶς ἡσύχασε κάπως, ἀνακουφίστηκε. "Ελπιζε πώς γλύτωσε τήν 'Ακριθή του ἀπ' τόν τρομερό κίνδυνο. Κι' ἡ κόρη του ἄοχισε νά φαίνεται πιό πολὺ στόν κόσμο. Τί εἶχε νά φοθῆ: Μήπως δέν ἦταν παντρεμένη;

Μά ὅ,τι εἶνε γραστό ἀπ' τή Μοῖρα νά γίνη δέν μπορεί νά ξεσύγη κανείς.

Ἡ ὡραία, νοητευτική, γλυκειά ἐμορφιά τῆς 'Ακριθῆς χτύπησε στά μάτια τῶν Τούρκων τῆς Λάρισας.

Μίλησαν νιά τήν ὡραία κόρη τοῦ Λιακατᾶ στό μπέη. Κι' ὁ μπέης ποὺχε ἐκθροὺς στήν Πόλι ἰσχυρούς, νιά νά φανῆ διοστός στό Σουλτάνο, ἀποφάσισε ν' ἁποτάξη τήν ὡραία 'Ελληνοπούλα καί νά τοῦ τή στείλη δῶρο. "Ετσι θά ἐξουδετέρωνε τῶν ἐχθρῶν του τίς ἐνέργειες ἐναντίον του. Τί τόν ἐνδιέφερε ἂν ἡ 'Ακριθή ἦταν μικροπαντρεμένη;

Καί νιά νύχτα ἔφτασαν ἄξαφνα οἱ ἄγριοι ἀπόσπασμοι του στό σπίτι τοῦ Λιακατᾶ κι' ἁρπαξαν τήν 'Ακριθή τήν πεντάμορφη.

"Εντνε θρῆνος καί κακό

Μά ποιός ἄκουνε τούς γκιαούρηδες;

Ο μπέης ἐκλεισε τήν 'Ακριθή στό γυναικωνίτη του ὅσο νά τή στείλη μέ καλή συνοδεία στήν Πόλι νιά τόν πολυχρονεμένου Σουλτάνου τό χαρέμι.

Κι' ἐπειτα ἀπό δέκα μέρες τή στόλισε καί τήν παράδωσε σ' ἐμπίστους του ἀνθρώπους, ὡπλισμένους ὡς τά δόντια, νιά τό μενάλο ταξίδι.

Μά ἡ ἀμοιρη ἡ 'Ακριθή δέν ἔφτασε στήν Πόλι, δέν τήν χάρηκε τοῦ Σουλτάνου ἡ ἀνκαλιά.

Ο δύστυχος ὁ ἄνδρας της, ὁ νεαρὸς Λαρισινὸς λεθέντης -Κώστα Γεραγᾶ τόν ἔνανε— παραφώνησε μέρα καί νύχτα ὅξω ἀπ' τό σεράϊ τοῦ μπέη, χωρίς νά τόν ὑποψιαστῆ κανείς. Κι' ὅταν ἀντίκρυσε τή λατρευτή του 'Ακριθή ἀνάμεσα στούς φρουρούς τοῦ μπέη, ρίχτηκε σάν ἀγρίμι κι' ἄδειασε τήν πιστόλα του στά σπλάνη της.

Σωριάστηκε κάτω νεκρὴ ἡ ἀμοιρη παρθένα.

Κι' ὁ Γεραγᾶς, φτεροπόδαρος ὅπως ἦταν, ἔξφυγε, θγῆκε ἀπ' την πόλι, πῆρε τά θουνά κι' ἔγινε κλέφτης κι' ἐκδικητῆς τῶν ἀπίστων.

***

Ἱστορικὲς πεννιὲς

Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα τυπώθηκαν στὸ Παρίσι. Ἐτέθησαν δὲ γιὰ πρώτη φορὰ σὲ κυκλοφορία τὴν 1ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1861. Ἀργότερα ἔγινε ἀνατύπωσίς τους Ἀθήνας μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀλλὰ κτρότατες ἀνατυπώσεις, πράγμα τὸ ὁποῖο 18 Σεπτεμβρίου Β. Δ. νὰ ὁρίση νέες κλὰ τύπωσε στὸ Παρίσι.

Τὸ «τριαντάφυλλο τῆς Λάρισας»

Ἡ 'Ακριθὴ τοῦ Λιακατᾶ ἦταν ἡ πιὸ ἐμορφη ἀρχοντοπούλα τῆς Θεσσαλίας. «Τριαντάφυλλο τῆς Λάρισας» τὴ λέγανε. Πρόσωπο σὰν τὸ φεγγάρι γλυκόχλωμο, κορμὶ λυγερό, ἀγγελικὴ καρδιά. Μέση δαχτυλιδένια. Τὰ μαλλιά της πέφτανε σὰν μαῦρος καταρράκτης καὶ φτάνανε κάτω ὣς τὰ γόνατά της. Τὰ παλληκάρια τοῦ μαχαλᾶ της καὶ τῶν γειτονικῶν μαχαλάδων τῆς συνχοτραγουδοῦσαν τὶς νύχτες:

Σὰν στέκεις ὠμορφη 'Ακριθὴ
πίσω ἀπ' τὸ καλφάσι,
γελοῦνται τὰ πετοῦμενα
καὶ παίρνουνε τὸ χείλη 'σου
γιὰ τραγανὸ κεράσι!

Πραγματικὰ ἡ 'Ακριθὴ εἶχε ὀνειρεμμένη ἐμορφιά. Οἱ γονεῖς της τὴν καμάρωναν, μὰ καὶ καρδιοχτυποῦσαν. Ἤξερε καλὰ ὁ Λιακατᾶς τί κίνδυνο διέτρεχε ἡ λατρευτὴ του θυγατέρα, ἤξερε πὼς ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μποροῦσαν νὰ τοῦ τὴν ἁρπάξουν οἱ Τοῦρκοι καὶ νὰ τὴν στείλουν δῶρο ἀσύγκριτο κι' ἀνεκτίμητο. Ἀληθινὸ θησαυρό, στὸ Σουλτάνο.

Ἡ σκέψι αὐτὴ ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ Λιακατᾶ νὰ σφίγγεται καὶ νὰ ματώνη. Ἡ κορούλα του ἡ πολυχαιδεμένη σὲ τούρκικο χαρέμι!... Ἡ 'Ακριθή του στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς Τούρκου;... Καλύτερα νάρριχνε ὁ Θεὸς τ' ἀστροπελέκια του καὶ νὰ τοὺς ἐκαίγνε καὶ νὰ τοὺς ἔκανε στάχτη ὅλους τους.

Ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρὰ Θεοδοσία, θλέποντας τὴ μεγάλη του συλλογὴ καὶ τὸ μαράζι του, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

—"Αντρα μου, σ' ἔλυωσε ὁ καϋμὸς πιά. Θγάλε ἀπ' τὸ νοῦ σου τὶς κακὲς τὶς σκέψεις.

—Κινδυνεύει ἡ 'Ακριθή μας, γυναῖκα. Πῶς θὲς νὰ εἶμαι ἥσυχος;

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Αχ! Θεέ μου, γιατί νὰ γεννηθῆ ἐμορφη;

Ἡ γυναῖκα του πετάχτηκε ἀπάνω ἔξαλλη.

—Μὴ θλαστημᾶς, ἄντρα μου κι' ἀφέντη μου. Τὴν ἐμορφιὰ τὴ δίνει ὁ Θεὸς στοὺς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου καὶ σὲ μιὰ γενεὰ στοὺς ἀνθρώπους κάτω στὴ γῆ. Νᾶσαι περήφανος γιὰ ἕνα τέτοιο θεϊκὸ δῶρο.

—Κι' ἂν μᾶς τὴν ἁρπάξουν οἱ Τοῦρκοι; Μποροῦμε νὰ τὴν κρατᾶμε πάντα κρυμμένη; Κι' ἐξ ἄλλου ἡ ἐμορφιὰ δὲν κρύβεται. "Ολη ἡ Λάρισα τὸ ξέρει καὶ τὸ μολογάει πὼς ἡ 'Ακριθὴ τοῦ Λιακατᾶ εἶνε ἡ πιὸ ὡραία κοπέλλα στὸν ἀπέραντο Θεσσαλικὸ κάμπο. 'Αργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς χτυπήση ἡ συμφορά, γυναῖκα. Θὰ μᾶς τὴν ἁρπάξουν τὴν 'Ακριθή μας καὶ τότε τί τὴ θέλω τὴ ζωή; Θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ ντροπὴ μου καὶ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ὁ Σατανᾶς

Ὑπάρχει ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν
ταθέρνα οἰκ γιὰ τὸ κοινὸν
ποὺ «Σατανᾶ» τὴ λένε.
εἶνε ταθέρνα κοσμικὴ
κι' ὅσα κορόϊδα πᾶν ἐκεῖ
μετὰ τὸ γλέντι κλαῖνε.

Σερβίρει ἀνόθευτο κρασὶ
καὶ ξελιγώνει στὸ (μερσὶ
κυρίες καὶ δανδοδες
μὰ πρέπει ὁ κόσμος (—τί κακό!—
μαζὶ του νάκη καὶ (φακὸ
νὰ θλέπη τὶς μαρίδες
Ἔχει καὶ φίνα μου- (σικὴ
ποὺ σὲ μιὰ χώρα μα- (γικὴ
σὲ στέλνει καὶ σὲ (φέρνει
κι' ὅταν πληρώσης τε- (λικῶς
τότε κυριολεκτικῶς
ὁ διάδολος σὲ παίρ- (νει.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

—Ὑναῖκα!

—Τί εἶνε Πρόδρομε;

—Αὔριο πρωτομαγιὰ ἐνεται. Ἄμα ἑκδρομὴ νὰ παέ-νωμε, Μάη νὰ πιάνωμε, λελούδια νὰ μαζέψωμε. κρασὶ νὰ ἐπίνωμε. μεζὲ νὰ ἐφάνωμε. λιγάκι θασανός μας νὰ ξεχάσωμε κουζούμ. Ἔτσι δὲν ἐνεται;

—Ναί, Πρόδρομε.

—Ζωὴ μεγάλος θάσανος εἶνε ὑναῖκα Ντὲν ἠμπορῶ τζάνουμ. Ἰκριδὰ ἐδῶ, ἰκριδὰ ἐκεῖ, ταιγάρος ἰκριδός, λάδις ἰκριδός, φωμὶς ἰκριδός. πασπουριὰ πανίκριδος Τί νὰ ἑκάνης κουζοῦμ; Ἀπ' τὸ πουλ ὡς τὸ θλήδω θλέπ-στήμα ἐντᾶ. θλαστῆμα ἐκεῖ, ὅλο νέθια ἐνεσαι. Πᾶμε μιὰ ἑκδρομὴ νὰ καλμάρη τὸ νεῦρος μας.

Εἶχε σκάσει πὶς τελευταῖες ἡμέρες ὁ Πρόδρομος. Ἰκοιδὰ ἐδῶ. Ἰκριδὰ ἐκεῖ. τὸν εἶχαν ταράξει. Γι' αὐτὸ ἤθελε μιὰ μέρα —πὶν πρωτομαγιὰ— νὰ τὴν ἀπιερωνε γιὰ τὸ καλνάριασμα τῶν νεύρων του. Ἐτοιμάστηκε, λοιπόν. νὰ κάνη τὴ θὼνια του καὶ πρῶτα - πρῶτα νὰ προμηθευτῆ ἕνα στεφάνι νιὰ τὸ σπίτι. Μπῆκε, λοιπόν, φαϊδρὸς καὶ εὐθυμος σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο:

—Ἕνα Μάη θέλω, μπέ. Πόσο κάνει;

—Ἑκατομμύριον.

Ἐνούλωσε τὰ μάτια του ὁ Πρόδρομος.

—Ντὲν πτιρέπεσαι μπέ: Ἕνας Μάης ἕνα ἑκατομμύριον! Μπορὲ χισσὶζ ἔσιφ ντὲν φοθᾶσαι τὸν Θεό; Καὶ ἔσωνε ἑξάλλους ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο.

—Ὑναῖκα.

—Τ' εἶνε, Πρόδρομε;

—Ντὲν παίρνω Μάη.Ἀντιρῶποι ἐτρελλάθηκαν, δροκρατεῖσες νὰ παένουμε. "Ενα Μάη ἕνα ἑκατομμύριος ζητοῦνε. "Αμα πρωτομαγιὰ δίχως Μάη νὰ ἰκάνουμε. "Αντε νὰ ἐτοιμαστοῦμε νὰ παίνουμε ἐκντρομή.

—Καλά, Πρόδρομε.

—Τί νὰ ψωνίσω;

—Ἔ, λίνο κιωᾶ γιὰ κεφτέδες.

—Μπράδο. Λίνο κεφτέδες, λίνο τυρὶ φέτα, γιαλαντζῆ, λίνο σαλάμι, ἐν τάξει Νὰ πάρω καὶ τιρία - τέσσαρα αὐγά. Ἔ:

—Πάρε, Πρόδρομε.

—Ἔσκασε τὸν Μάη ὁ Πρόδρομος, συνῆλθε καὶ τράδηξε γιὰ τὴν ἀγορά. Καὶ πρῶτα - πρῶτα μπῆκε σ' ἕνα μπακάλικο

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ γυναῖκες τῆς Σπάρτης ἔνοιωθαν περιφρόνησι ἀπὸ θάνατο. Γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτὲς τοῦ Ταϋγέτου μᾶς διαφύλαξε διάφορα ἀνέκδοτα ὁ ἀρχαῖος ἱστορικὸς Πλούταρχος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δημοσιεύουμε μερικά.

Ἡ μητέρα τοῦ Σπαρτιάτη στρατηγοῦ Βρασίδα περίμενε στὸ σπίτι της φύχραιμη τὰ ἀποτελέσματα τῆς μάχης, στὴν ὁποία τὸ 422 ὁ γυιός της διηύθυνε τὰ σπαρτιατικὰ στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Ἕνα πρωΐ, ἐπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Βρασίδα, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστές του, ποὺ κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν, πῆγαν στὸ σπίτι της καὶ τῆς ἀνακοίνωσαν τὴ θλιβερὴ εἴδησι, πλέκοντας τὸ ἐγκώμιο τοῦ γυιοῦ της. Ἐκείνη τοὺς ἄκουσε μὲ ἀπαρέγκλιση καὶ εἶπε μόνο :

—Τὸ παιδί μου ἦταν γενναῖο καὶ τολμηρό, ἀλλὰ ἡ Σπάρτη ἔχει πολλοὺς καλύτερούς του...

✻

Ἄλλη Σπαρτιάτισσα ἡ Δαμάτρια, σὰν ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός της δειχθηκε δειλὸς στὸν πόλεμο, τὸν σκότωσε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια, μὴ θέλοντας, καθὼς εἶπε, νὰ ζήση ἕνα παιδὶ τῆς ἀνάξιο γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένειά του. Καὶ πάνω στὸν τάφο του χάραξε τὸ ἀκόλουθο ἐπίγραμμα, ποὺ σύνθεσε ἡ ἴδια:

Ὁ Δαμάτριος παρέθη τοὺς νόμους
κι' ἡ μάνα του τὸν σκότωσε,
Λακεδαιμονία Λακεδαιμόνιον.

✻

Μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτισσα μάνα, θλέποντας ὅτι ὁ γυιός της γύρισε στὸ σπίτι ἀπὸ τὰ μάκη, τὸν ρώτησε πῶς πῆγε ὁ πόλεμος.

—"Ολοι οἱ δικοί μας σκοτώθηκαν, μάνα! τῆς ἀποκρίθηκε.

Τότε ἡ Σπαρτιάτισσα μάνα ἅρπαξε ἕνα τοῦβλο, τὸ πέταξε στὸ κεφάλι του καὶ τὸν σκότωσε, λέγοντας:

—Ἐσένα λοιπὸν βρῆκαν νὰ στείλουν γιὰ νὰ δώσης στὴν πατρίδα μας τὴ μαύρη αὐτὴ εἴδησι;

✻

Μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτισσα εἶχε στείλει στὸν πόλεμο τὰ πέντε παιδιά της. Ὡς ποὺ νὰ τελειώση ὁ πόλεμος ἐστεκε κάθε μέρα στὴν πύλη τῆς πόλης μ' ἀνησυχία περιμέναντας εἰδήσεις γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης. Ἕνα πρωΐ τέλος παρουσιάσθηκε κάποιος ὁ ὁποῖος τὴν πληροφόρησε ὅτι καὶ τὰ πέντε παιδιά της σκοτώθηκαν.

Ἡ Σπαρτιάτισσα ἀγέρωχη τοῦ φώναξε:

—Δὲν σὲ ρώτησα, ἄθλιε δοῦλε, γι' αὐτό! Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶνε πῶς ἐπήγε ἡ ὑπόθεσι τῆς πατρίδας!

—Ἡ Σπάρτη ἐνίκησε! τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

—Λοιπόν, μὲ χαρὰ μαθαίνω ἐπίσης τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν μου! εἶπε ἡ Σπαρτιάτισσα μάνα.

✻

Μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτισσα ἔθαβε τὸ μονάκριβο παιδί της ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο. Μιὰ φιλενάδα της, θέλοντας νὰ τὴν παρηγορήση γιὰ τὸ χαμό του, τῆς εἶπε:

—Τί μεγάλη δυστυχία εἶν' αὐτὴ ποὺ σὲ βρῆκε!

—Ἀπεναντίας... τί εὐτυχία! εἶπε ἡ Σπαρτιάτισσα μάνα. Ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχα φέρει στὸν κόσμο τὸ παιδί μου αὐτὸ ἐπραγματοποιήθηκε, γιατὶ πέθανε ὑπερασπίζοντας τὴν πατρίδα του Σπάρτη!

✻

Ἕνα παιδί, στὸ ὁποῖο ἡ μάνα του παράδινε τὸ σπαθὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας του καὶ τοῦ σύστανε νὰ τὸ τιμήση στὸν πόλεμο, ὅπως κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸν γέννησε, τῆς παρατήρησε ὅτι τὸ σπαθὶ αὐτὸ δὲν ἦταν καλό, γιατὶ ἦταν πολὺ κοντό.

Κι' ἡ μάνα του τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Τότε στὴ μάκη νὰ προχωρήσης ἕνα βῆμα πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολεμιστάς.

✻

Μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτισσα, ἐνῶ βρισκόταν σὲ μιὰ θρησκευτικὴ τελετή, ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός της χάρις στὸν ἡρωϊσμό του ἔγινε αἰτία νὰ κερδίσουν τὴ νίκη οἱ Σπαρτιάτες, ἀλλὰ πληρώσε μὲ τὴ ζωή του τὴν παλληκαριά του, πεθαίνοντας ἀπὸ τὶς πολλὲς λαβωματιές του. Χωρὶς νὰ θυάλη τότε ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὸ στεφάνι τῆς τελετῆς, εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος:

—Πόσο ὡραιότερο εἶνε, φίλες μου, νὰ πεθάνη κανεὶς νικητὴς σὲ μιὰ μάκη, παρὰ νὰ ζῆ κερδίζοντας στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες!

✻

Μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτισσα ἔχασε τὸ παιδί της σὲ μιὰ μάχη. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Σπαρτιάτισσας αὐτῆς, ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος στὸν πόλεμο, μιὰ μέρα διηγόταν τὶς παλληκαριὲς τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀνηψιοῦ του, ὅταν ἡ μάνα του γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

—Ντρέπομαι γιὰ σέ, ποὺ κάθησες ἐδῶ καὶ ἔπρεπε νὰ ἀκούσης ἀπὸ ἕνα τέτοιο δοξασμένο ταξίδι στὸν κάτω κόσμο!

✻

Τέτοιων γυναικῶν ἀντάξιοι ἦσαν κι' οἱ ἄνδρες. Ἦταν παροιμιῶδης ἡ ἀντοχὴ τῶν Σπαρτιατῶν στὸν πόλεμο καὶ ἡ ψυχραιμία μὲ τὴν ὁποία χάριζαν τὴ ζωή των γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς τιμῆς τῆς πατρίδας.

Ὅταν κάποιος Πέρσης ρώτησε κάποτε τὸ Λύσανδρο τί εἴδος πλέτευμα προτιμοῦσε, ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης ἀποκρίθηκε:

—Ἐκεῖνο ποὺ δίνει στοὺς γενναίους καὶ στοὺς δειλοὺς ὅ,τι τοὺς ἀξίζει!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΗΡΗ

Η ΤΥΧΗ ΜΟΥ

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πατήρησα γιὰ τὰ κακὰ σκέψεις ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ μπᾶς καὶ θρῶ τί καμμιὰ θολά; Ὁ ἕνας ἔχει τρύπια τσέπη, τὸ ἄλλος εἶνε ἀφαιρεμένος καὶ ὅλο καὶ κάτι τοὺς πέφτει χάμω. Γιατὶ ὁ λοιπόν, νὰ μὴν κυττάξ' χάμω μπᾶς καὶ σοῦ λάχη κανένα βρέσιμο πορτοφόλι καὶ σοῦ λάχη κανένα περιφάνια καὶ τὸ προκοπῆς; Ἄμα περπατᾶς, τὸ πολὺ ποὺ μπορεῖς νὰ κάνης εἶνε νὰ γυρίζης τὰ μάτια πρὸς τὰ πάνω, γυρεύοντας νὰ ἰδῆς κανένα ἀεροπλάνο ποὺ θὰ πέση ἀπὸ τὰ οὐράνια. Ἀλλὰ πατήρης καὶ μάτια Μιχάλη δὲν ἔχει τὸ μάτι σου ἀστραπή, νὰ ἐξερευνᾶ τὸ ἔδαφος κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος.

Καὶ νὰ δῆς ποὺ προχτὲς, ποὺ ἐσυνέβη τὸ καλὴ προαίσθηση. Κι' ἐσὺ ξυπνήσες μὲ μιὰ ἐμένα μοῦ ἐγαίνουνε νὰ προαισθήσεις μου τὸ λοιπόν, τὸ δρομολόγιό μου ἔξερες, πρᾶγμα θημερινὴ τράκα, σὰν ἐγύριζα γιὰ τὸ κατσίνο ἕνα πρᾶμα στὸ σπίτι καὶ σἰφνιὰ δρόμιο, ἐκεῖ ποὺ ἐνώνονται καὶ κάνουνε τὸ σοῦτσο.

—Ἀνδρέα, λέω. "Εφεξε!

Καὶ σκύβω ἀμέσως καὶ ἀνασύρω τὸ κίτρινο ἀντικείμενο. Καὶ τὸ κυττάζω καὶ τὸ ξετάζω κι' ἀνακαλύπτω μὲ τὴν πρώτη, ἀδερφέ μου, ὅτι τὸ πρᾶμα εἶνε λίρα. Ἀμάν, ἐπαναλαβαίνω, τὴν ἔψησα γιὰ τὰ καλὰ καὶ μπῆδεν ἀντίρρησι. Ὁ "Υψιστος μὲ εἰσάκουσε καὶ μοὔστειλε ἔξυπνο μεροκάματο. Χώνω τὴ λίρα στὴν τσέπη καὶ τραβᾶω νὰ πληροφορηθῶ τὴν τιμή. "Ἰσα με τριάντα ἑννέα πιάνω. Τὸ σποῖον μᾶς κάνει ὅλα τὰ ἑκατὸ ἑνενῆντα χαρτιὰ τῶν ἑκατό, ἡ χίλια πεντακόσα ἑξῆντα τῶν εἰκοσι πέντε. Θὲς καὶ δυὸ φηφερῖδες νὰ τὰ τυλίξης. Μιχάλη, λέω, εἶσαι κύριος καὶ νὰ τὸ ξέρης. Ἀποχαιετᾶς τὸ πατηρηλίκι γιὰ κάμποσο. Γιατὶ ἀν κάνης ἔξυπνο κομμάντο στὸ πρᾶμα, τὴ θολεύεις μέχρι εἴκοσι μέρες φίνα καὶ ψραία, μὲ τὶς μάσσες σου καὶ τὶς φοῦμες σου ἐν τάξει καὶ τὶς ξάπλες σου ἀδιαπέραστες. Καὶ τὸ κρέας σου θὰ φᾶς καὶ τὸ ("Αριστα) δὲν θὰ σοῦ λείψη, καὶ τὶς ζοῦρες σου ἐν τάξει καὶ τὸν καφὲ σου "Αλφα-βῆτα. Θὰ πάνω τώρα νὰ τὴ χαλάσης.

Καὶ τραβάω, ποὺ λές, σ' ἕναν ὑπαίθριο σαράφη καὶ τοῦ λέω ἔτσι κι' ἔτσι. Κάνω τὰ παζάρια μου πρῶτα, γιὰ νὰ μὴ μὲ πιάσῃ κορόιδο, ρωτάω καὶ παρακάτω καὶ ξαναγυρίζω.

—Πάρ' τη, τοῦ λέω, καὶ δό μου τὰ τάλληρα νὰ φεύγω!

Καὶ τοῦ ἁμολάω τὴ λίρα, κίρτινη-κίτρινη σὰν νἄχη ἀγάνει τὴ χρυσή. Ὁ, φίλος τὴν ταιριάζει καὶ τὴν ἐξετάζει μὲ προσοχή. Ξέρω τὰ κόλπα τους, ὅτι τάχατες λείπει ἕνα γιώτα. Ἀλλὰ τὸ πρᾶμα εἶνε σοβαρώτερο. Ὁ σαράφης μοῦ τὴ δίνει πίσω καὶ μοῦ λέει:

—Ἀστεῖα πράγματα νὰ κάνης ἐδῶ;

—Γιατί; τοῦ κάνω.

—Γιατὶ ἡ λίρα εἶνε φεύτικη!

—Τί ἔκανε λέει;

—Αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Εἶνε ἀπὸ τὶς κάλπικες ποὺ κυκλοφοροῦν γιὰ τὰ κορόιδα. Πάρ' τη κι' ἄσε με ἥσυχο.

Ρωτάω κι' ἀλλοῦ καὶ μοῦ λένε τὰ ἴδια! Τὴν ἔπεθα τὴ δουλειά. Ἡ τύχη μου ἡ κακοῦργα μὲ γοητεύει! Ἡ τύχη μου ἡ κακοῦργα μὲ γοητεύει! Στάρεσι πατήρη μέχρι δευτέρα παρουσία. Τῆς δίνω μιὰ καὶ τὴν πετάω στὸν ὑπόνομο. Καὶ λέω στὸν ἑαυτό μου:

—Μιχάλη, πατήρης ἔσουνα, πατήρης εἶσαι πάλι. Μὴ μοῦ στενοχωριέσαι καὶ τράβα γιὰ τράκα!

Ο ΠΑΤΗΡΗΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἦταν μιὰ μέρα μὲ λουλούδια, μὲ χαρὲς καὶ τραγούδια, μιὰ πρωτομαγιά, ποὺ ὁ Τάκης Παλμύρας, ὁ πλούσιος κτηματίας, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν ἐξοχική του ἐπαυλί του, μὲ τὸ κομψὸ ἁμαξάκι του, συνάντησε στὸ δρόμο τὴν ὡραία τρελλή.

Τρελλή!... Ἔτσι τὴ λέγαν ὅλοι στὸ χωριό, κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἔμεινε, ἀφοῦ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθη τ' ἀληθινό της ὄνομα. Εἶχε ἐμφανισθῆ ἐκεῖ ξαφνικά.

Πῶς ἦταν; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ἄδικα προσπάθησε ὁ Τάκης νὰ τὸ μάθη. Τὴν λυπήθηκε ὡστόσο καὶ ἔνοιωσε γι' αὐτὴ παράξενη συμπάθεια καὶ τὴ μάζεψε. Δημοσίευσε μάλιστα τὴ φωτογραφία της στὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ ἀπὸ πουθενὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ἡ ἄμοιρη ἡ τρελλὴ δεχόταν τὶς περιποιήσεις τοῦ Τάκη, ὅσο αὐτὸς βρισκόταν στὸ κτῆμα, κι' ὅταν ἔφευγε, τὰ χάδια καὶ τὰ γλυκόλογα τῆς παραμάνας τοῦ Τάκη, τῆς κυρὰ Ρήνας.

Ἡ καϋμένη ἡ γρηά, ἡ παραμάνα τοῦ Τάκη, ὅταν εἶδε νὰ κατεβάζη τὴν τρελλὴ ἀπὸ τ' ἁμάξι, ἁμέσως χάρηκε, γιατὶ νόμισε πὼς, νά, ἐπὶ τέλους ὁ Τάκης της, ἔπνιξε θαθειὰ τὸν πόνο του καὶ βρῆκε γιὰ ἀντικατάστασι τῆς Λένης, αὐτὴ τὴν ὥμορφη κοπέλλα.

Καὶ ποιὸς δὲν ἤξερε τὸ τραγικὸ περιστατικὸ τοῦ Τάκη; Δέκα μερῶν νύφη σκοτώθηκε σ' ἕνα δυστύχημα ἡ γυναῖκα του. Κι' ἀπὸ τότε κλείστηκε στὸ σπιτάκι της ἐξοχῆς. Πρώτη φορά, λοιπόν, ἀπὸ τότε δεχόταν σπίτι του καὶ περιποιόταν μιὰ γυναῖκα

—Πῶς σὲ λένε; ρωτοῦσε τὴν τρελλή.

Ἐκείνη ἡ κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια καὶ φιθύρισε φοβισμένη.

—Τὸν σκότωσαν! Πάει... πάει...

—Ποιόν ἐσκότωσαν; τὴν ξαναρωτοῦσε.

Ἐκείνη τοῦ χαμογελοῦσε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα παραπάνω.

. . . . . .

Εἶχε περάσει ἔτσι ἕνας χρόνος...

Ὁ Τάκης δὲν εἶχε κάσει διόλου τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν τρελλή. Τώρα μάλιστα ἀναστέναζε ποὺ τὴν ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ ψιθύριζε:

—Τί κρίμα! Ἂν γινόταν καλὰ θὰ τῆς ζητοῦσα νὰ γίνη γυναῖκα μου ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο αὐτό. Εἶχε περάσει— ὅπως εἴπαμε— ἕνας χρόνος. Εἶχε ξαναρθῆ πάλι ἡ πρωτομαγιά.

Ὁ Τάκης εἶχε μαζέψει πολλὰ λουλούδια.... Στόλισε ὅλα τὰ βάζα καὶ διάλεξε δύο ὑπέροχα κόκκινα γαρύφαλα. Πλησίασε, τότε, τὴν ἄμοιρη τρελλὴ καὶ τῆς τὰ ἔχωσε μέσα στὰ ὁλόμαυρα μαλλιά της.

Ἐκείνη χαμογέλασε σὰν ἄκακο παιδί, δίκως νὰ καταλαβαίνη καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε γύρω της. Ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου ἀκούστηκαν τραγούδια...

Μιὰ παρέα ἀπὸ νέους τοῦ χωριοῦ, τραγουδοῦσαν γλυκόφωνα τὸ Μάη.

Τὸ χαμόγελο ἔφυγε ἐξαφνα ἀπὸ τὰ χείλη τῆς τρελλῆς.

Τὰ μάτια της κύτταζαν ἐντατικὰ στὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ τ' αὐτιά της ἐλαγόπιαζαν, σὰν νἄθελαν νὰ γνωρίσουν τὸν ἦχο τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ τῆς ἐρχόταν στὴ μνήμη ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια γέμισαν δάκρυα κι' ἕνας λυγμὸς τὴν ἔπνιξε ἀπότομα καὶ τὰ δυό της χέρια ἔπισαν τὸ λαιμό της.

Ὁ Τάκης ἔτρεξε νὰ τὴν κρατήση νὰ μὴν πέση. Τὴν βαστοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὴν ἀγνωνία στὴν ψυχή, γιατὶ κατάλαβαινε ὅτι κάτι γινόνταν μέσα στὸ λογικὸ τῆς νοῦ ἐκείνης. Καὶ πράγματαν μέσα στὸ λογικὸ τῆς νοῦ κυττάζη γύρω της. Τὰ ἔλεγε σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ κυττάζη γοργά. Ἔξαφνα ἀνοιξε τὰ χέρια της καὶ πῆρε τὸν ἀγκαλιά του. Τὸ τίκρυσε τὸν Τάκη καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Τὰ χείλη της μουρμούρισαν:

—Ποιός εἶσαι...

Τώρα... δάκρυσε κι' ὁ Τάκης ἀπὸ χαρά.

—Μὲ λένε Τάκη Παλμύρα, ἐφένω;

—Ἐμένα; Ἐμένα... Γιώτα... Ποῦ βρίσκομαι;

—Μὲ λίγα λόγια ὁ Τάκης τῆς δίνγηθη ὅτι πέρσι ἀκριβῶς τὴν πρωτομαγιὰ τὴ βρῆκε στὸ δρόμο..

—Πέρσι; Κι' ἀπὸ τότε;

—Βρίσκεσαι ἐδῶ κοντὰ μου στὸ σπίτι μου... Τί σοῦ συνέβη, Γιώτα;

Ἡ Γιώτα ξάπλωσε στὴν ἴδια ἐκείνη πολυθρόνα τῆς θεράντας.

—Εἶχαμε μείνει ὀρφανοί, ἄρχισε νὰ διηγῆται, ἐγὼ κι' ὁ Νότης, ὁ ἀδελφός μου. Ἐκείνος ἦταν δικηγόρος. Δούλευε σκληρὰ καὶ πλήρωνε ὅλα τὰ ἔξοδά μου. Ἤμουν ἐσωτερικὴ στὴ Σχολὴ τῶν Καλογραιῶν. Εἶχα μάθει ὅτι κάποιαν ἀγαποῦσε. Δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει. Πέρσι ἤρθε καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὴ Σχολή... Πῆγαμε μὲ κάτι φίλους του, μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ ἀμάξια. Περάσαμε πολύ. Τραγουδήσαμε πολύ... Τραγουδοῦσαμε πολύ. Χορεύαμε στὸν ἀέρα. Ξαφνικὰ ἔφθασε ἕνα αὐτοκίνητο. Μιὰ νέα κι' ὡραία γυναῖκα καθόταν στὸ θολάν. Καὶ σταμάτησε διαστικὰ κι' ἄδειασε ἕνα κατόπιν στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε. Ἦταν ἕνα δράμα τιμῆς ἡ ζήτημα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μπῆκε ἀμέσως μέσα

Η ΘΥΣΙΑ μιᾶς ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λίζα πληροφορεῖται στὸ σπίτι ποὺ ἐργάζεται ὡς μοδίστρα ὅτι ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Λέλα Θουζένα πρόκειται νὰ παντρευτῆ μὲ ἕνα νέο, τὸν Κώστα Ραμπακί, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρει ποιοί εἶνε οἱ γονεῖς του. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ συγκινεῖ τὴ Λίζα. Καὶ συγκινεῖται πιὸ πολὺ ὅταν βλέπῃ σὲ λίγο τὸν Κώστα. Πόσο μοιάζει τοῦ χαμένου παιδιοῦ τῆς. Ἔτσι ἀπαράλλακτο θὰ ἦταν κι' αὐτὸ σήμερα. Ἡ Λίζα γυρίζει σπίτι της κατασυγκινημένη. Ὅλη νύχτα σκέπτεται τὸν ἀρραβωνιαστικό της Λέλας. Καὶ τὸ πρωί, μόλις ξυπνᾶνε ἔτρεξε στὸ ὀρφανοτροφεῖο ὅπου εἶχε μεγαλώσει ὁ Ραμπάκης γιὰ νὰ ζητήσῃ σχετικὲς πληροφορίες γι' αὐτόν. Μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα ἔχει γεννηθῆ στὴν καρδιά της.

Στὸ ὀρφανοκομεῖο ἡ ὑπάλληλος ποὺ ἔδωκε πληροφορίες ἦταν μιὰ γυναῖκα εὐγενικιά. "Εψαξε, λεπτομερῶς τὰ βιβλία στὸ χρόνο ποὺ τῆς εἶπε ἡ Λίζα. Κούνησε ὅμως θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— "Οχι... εἶπε. "Οχι, κυρία. Τέτοιο ὄνομα δὲν φαίνεται γραμμένο σ' αὐτὸ τὸ ἔτος.

Ἡ Λίζα ἀναστέναξε βαρειά. Περίμενε μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια τὴν ἀπάντησι τῆς γυναίκας αὐτῆς. Στὶς λίγες; στιγμὲς ποὺ μεσολάβησαν, εἶχε τὴν παραίσθησι πὼς ἦταν οἱ πρῶτες ἡμέρες ποὺ εἶχε χάσει τὸ παιδί της, καὶ πὼς ἡ ὑπάλληλος αὐτὴ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τῆς τὸ χαρίσῃ ξανά.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε, φώναξε ἄξαφνα ἡ ὑπάλληλος. Ξέρετε καλὰ πὼς τὸ δῶσαμε τὸ παιδάκι σας στὸ βρεφοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν; Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δώσαμε σὲ ἄλλη πόλι;

— Σὲ ἄλλη πόλι; φώναξε ἡ Λίζα. "Οχι, αὐτὸ δὲν τὸ φαντάζομαι. Δὲν τὸ σκέφθηκα.

Ξέρετε καλὰ πὼς αὐτὸς ὁ Κώστας Ραμπάκης ἀνατράφηκε στὴν Ἀθήνα;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Λιζα... Ποιὸν... Μὰ... πρέπει νὰ ἐξακριβώσω.

Ἔφυγε ἀπὸ τὸ βρεφοκομεῖο σὰν κυνηγημένη, χωρὶς κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ, χωρὶς κἂν νὰ ἀποδιαλογῆ. Πῆγε εὐγενικιὰ στὸ σπίτι της Λέλας. Εὐτυχῶς ἦρθε τὴν κοπέλλα μόνη. Ἡ μητέρα της εἶχε βγῆ γιὰ ψώνια.

Καλὼς τὴν κυρὰ Λίζα! φώναξε ἡ κοπέλλα. Πῶς ἀπὸ δῶ; Λίζα, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί της. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ τὴν ἀπουσία σας. Δὲν μᾶς φανερώσατε ὁ ἄφρα Ἀθήνας;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶς;

— Ἔχω τὸ λόγο μου. Πές μου πάντως. Στὸ βρεφοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν τὸν πήγανε;

— Ὄχι. Στὸ βρεφοκομεῖο τῶν Χανίων, στὴν Κρήτη. Εἶνε κρητικός. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τόνομά του φαίνεται αὐτό : Κώστας Ραμπάκης.

— Στὴν Κρήτη, ἔκαμε ἡ Λίζα. κι' ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε πένθιμη. Στὴν Κρήτη ; Τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ πρόκειται ποτὲ γιὰ τὸ γυιό της. Τί δουλειὰ εἶχε στὴν Κρήτη; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἀρεθῆ στὴν Κρήτη τὸ μωρό της;

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἡ Λέλα παραξενεμένη.

— Τίποτε.

— "Οχι, κυρία Λίζα. 'Από χθὲς εἶσαι παράξενη. Πολὺ παράξενη. Σὲ ξέρω. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ κύτταξες παράξενα τὸν ἀρραβωνιαστικό μου. Μήπως σοῦ θυμίζει τίποτε;

— Ναί, κάτι μοῦ θυμίζει, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ πονεμένη γυναίκα.

— Καὶ δὲν μοῦ λές ; ρώτησε σὲ λίγο. ἀδιάφορα τάχα τὴν κοπέλλα. Ὁ ἀρραβωνιαστικός σου δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια, κανένα ἐνθύμιο, τίποτε τέλος πάντων, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὰ ἴχνη ἀνακαλύψῃ κάποια μέρα τοὺς γονεῖς του;

— Μὰ φεύγω, εἶπε, σὰ νὰ μιλοῦσε μαγνάζη της.

Ἡ Λέλα τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ἀ κυρία Λίζα, εἶπε, πολὺ παράξενη ἔγινες ἀλήθεια. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

Δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι αὐτή. Κατέβηκε τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ δίχως νὰ γυρίσῃ πίσω, νοιώθοντας πὼς δὲν πατεῖ στὴ γῆ.

Στὸ δρόμο ὅλα τῆς φάνηκαν φιλοσώτικα. Ὅλα γοιμίζε πὼς τἀβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Κι' ὅταν ἔρθασε στὸ σπίτι της, κύτταξε γύρω της σαστισμένη. Ἤταν τόσο ὁμορφη ἡ καμαροὺλα της ; Εἶχε τόσο φῶς!...

— Μανοὺλα, εἶπε μοναχή της. Ἄχ ζοῦσες τώρα ἐσύ, θὰ σοὺλεγα τὴ χαρά μου, θἄπεφτα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ θὰ φώναζα ἀπὸ χαρά.

Γονάτισε, ἄνοιξε ἕνα μπαοῦλο. Ἐκεῖ μέσα εἶχε φυλαγμένα ὅλα τὰ κειμήλια ἀπὸ τὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Μὲ χέρια πτέρνιαν ἔβγαλε ἕνα βέλεμένο πακέτο. Τάνοιξε. Ὅλα παιδιάτικα σκίτσα. Ὁ Ντίνος της, ἐδῶ γελαστός, ἐδῶ κατσούφης, ἐδῶ περιπλημένος, ἐκεῖ ξεμαλλιασμένος. Μὰ παντοῦ ὁ Ντίνος της, μὲ τὰ φωτερὰ ματάκια, καὶ τὸ τσαχπίνικο χαμόγελο. Τὸ στῆθος της φούσκωσε, ξέσπασε σὲ λυγμό.

— Παιδί μου! Ζῇς... Ζῇς!.. Ἡ εὐτυχία τὴν ἔπνιγε. "Αρχισε νὰ φωνάζῃ.

—Ντίνο μου!... Ντίνο μου! Ζῇς!..

Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἂν δὲν ξεσποῦσε κάπως, θὰ τρελλαινόταν.

Ὅταν συνῆλθε κάπως, ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

— Πρέπει νὰ φανερωθῶ στὸ παιδί μου. Μεγαλείτερο δῶρο δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κάνω, παρὰ νὰ τοῦ χαρίσω τὴ μάνα του. Ὅσο εὐτυχισμένος καὶ νὰ εἶνε, τὴν εὐτυχία γάχη μάνα, δὲν τὴ γνώρισε. Δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ μεγαλείτερη εὐτυχία στὴ ζωή του.

Σηκώθηκε, χτενίστηκε καλά, ἔβαλε τὸ πιὸ καλό της φουστάνι. Κυττάχτηκε καλὰ στὸν καθρέφτη. "Ηθελε νὰ εἶνε ὅμορφη, γιὰ νὰ πάῃ γιὰ ὄμρῆ τὸ γυιό της.

Κόντευε μεσημέρι. Σίγουρα θὰ πήγαινε ὁ Ντίνος της νὰ φάῃ στῆς ἀρραβωνιαστικιάς του. Ἐκεῖ θὰ τὸν ἔβρισκε καὶ θὰ τοῦ τὰ ἔλεγε ὅλα, ὅλα... Κι' ἄν δὲν τὴν πίστευε;

Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τὴν πιστέψῃ. Εἶχε ἀποδείξεις ζωντανές, χειροπιαστὲς τὰ σκίτσα.

Τάδεσε πάλι προσεκτικὰ καὶ ξεκίνησε. Στὸ δρόμο, δὲν ἔβλεπε καλὰ μπροστά της καὶ περπατοῦσε σὰ μεθυσμένη. Προσπαθοῦσε νὰ ταιριάσῃ τὰ λόγια ποὺ θὰ τοὺλεγε. Μὰ δὲν τὰ κατάφερνε. Ὅλα χόρευαν μέσα της. Κι' ἔτσι χωρὶς νὰχῃ σκεφθῆ τίποτε, ἔφθασε στὸ σπιτι τῆς Λέλας.

Ἡ ὑπηρέτρια, φυσικα, τὴν ἄφησε γιὰ μιὰ μέσα αἰμέσως καὶ τὴν ἔβαλε γὰ καθήσῃ στὸ χόλλ.

— Περμένετε, τῆς εἶπε, μιὰ στιγμή. Ἡ κυρία κι' ἡ δεσποινὶς ἔχουν μέσα ἐπίσκεψι.

Κάθησε ἡ Λίζα. Ἡ καρδιὰ της χτυποῦσε δυνατά, ἤταν λοχαγιασμένη, σὰ νἐλεγε τρεῖς ὧρες. Ἀπὸ τὸ διπλανὸ σαλόνι, σκούγγραγε οἱ φωνες. Στὴν ἀρχὴ οὔτε σκέφθηκε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν, ἡ Λίζα. Κι' ἔξαφνα, ἡ φωνὴ της κυρίας Βαρνᾶ, ξεχώρισε, καθαρὴ ἀρχῆ :

— Ὁ Κώστας εἶνε ἕνα τέλειο παιδί, ἔλεγε ἡ γυναίκα τοῦ διακεκριμένου δικηγόρου. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε γὰ τοῦ δώσουμε τὴ μοναχοκόρη μας. Κατὰ τὸν κυριακὲς εἶνε ἀπὸ παιλιά, ἀφιτσοκρατεικὴ οἰκογένεια τῆς Κρήτης. Αὐτὸ εἶνε σίγουρο.

Ἡ Λίζα κοκκάλωσε. Ἡ κυρία Βαρνᾶ ὅμως ἐξακολούθησε:

— "Α, ὅλα κι' ὅλα! Τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενείας δὲ μπορεῖ καγεὶς νὰ τὸ παραβλέψῃ...

Ἐπειτα, ἡ συζήτησι προχώρησε. Ἡ Λίζα ὅμως, δὲν ἄκουγε πιά. Τὸ αἷμα τῆς ἀνεβεῖ στὸ κεφάλι της. Ἡ καρδιὰ της ἀφυγόταν. Ὥστε ἔτσι; Αὐτὸς ἦταν ὁ καημὸς τῆς πεθερᾶς τοῦ Ντίνου της, κἀθῶς καταλάβαινε. Ἡ κατάγωγή του. Ἔβινε τεραστία σημασία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σ' αὐτὴν, ἐπειδὴ τὴν θεωροῦσε φαίνεται φτωχὴ, ταπεινή, δὲν τῆς εἶχε δείξει καθόλου τὰ αἰσθήματά της. Μὰ στὶς κυριες τῆς τάξεως της, παρουσιαζε τὰ πράγματα ὅπως θἄθελε νὰ εἶνε. Πῶς ὁ γαμπρὸς ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια,

— Καὶ τί μ' αὐτό; ψιθύρισε μόνη της. "Ας μὴ τὸ μαρτυρήσῃ. "Ας μὴ πῇ σὲ καγενα πως εἶμαι ἐγὼ ἡ μητέρα του. Ἐκεῖ ποὺ φαντάζονται πὼς οἱ γονεῖς του εἶνε ἀγνωστοι, ἀς μάθουν πὼς εἶμαι ἐγὼ ἡ μητέρα του. Κι' ἡ δική μου ἡ οἰκογένεια ἦταν τίμια.

Στἀμάτησε. Τὸ αἷμα ἐφυγε μὲ μιᾶς ἀπὸ τὰ μάγουλά της.

Τίμια!, φώναξε σχεδὸν δυνατά. Κι' ὁ πατέρας του ; Θἀ πρέπη νὰ φανερώσω ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας του. Θἀ πρεπη νὰ μάθουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πὼς ὁ πεθερὸς τῆς κόρης τους εἶνε ἀφωσιωμένης, στὴ φυλακή.

Τὰ χεριὰ της ποὺ κρατοῦσαν τὸ δέμα μὲ τὰ σκίτσα, ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

Μέσα οἱ φωνες ἀκούγονταν πάντα χαρουμενες.

— Μὰ, θέβαια, ἔλεγε ἡ ἐπισκέπτρια, γιὰ γ' ἀποφασίσετε νὰ τὴν πιστρέψετε ἔτσι μιὰ κρὴ ἀφαλῶς θἀ πρόκειται γιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη.

— Ἐξαιρετική, φώναξε, ἡ Λέλα. Ναί, ἔχετε δίκιο.

Ἡ Λίζα σηκώθηκε. Ἔσφιξε τὸ δέμα μὲ τὰ σκίτσα στὸ χέρι της καὶ ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ τὴν πόρτα. Ἡ ὑπηρέτρια, μέσα στὴν κουζίνα, δὲν τὴν πῆρε εἴδησι. Σὰν τὴν κλέφτρα, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Στάθηκε στὸ κεφαλόσκαλο, καὶ κρεσθήθηκε καλὰ ἀπὸ τὸ κάγκελο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ζαλιζόταν πᾶς θὰ κατέβαινε τὴ σκὰ ἄκουσε ἄβηματα, ζωηρὰ νεανικά. Κάποιος ἀνέβαινε. Ἀπὸ τὸ χτύπο τῆς καρδιᾶς της, καταλάβε πὼς ἦταν τὸ παιδί της.

— Καλημέρα σας! τῆς φώναξε εὐθυμος ὁ Κώστας μόλις τὴν εἶδε. Τί νέα; Πῶς ἀπὸ δῶ; Τὰ προυκιὰς ράβετε.

Τὰ χεῖλη της ἀναδεύτηκαν γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Ἤταν τόσο ἀνάγκη. Ἡ φωνὴ της ὅμως δὲν ἔβγαινε. Ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὸ μαρτύριο. Νὰ ἔχῃ μπροστά της τὸ παιδί της, καὶ γιὰ τὸ ἀπομείνει γιὰ πάντα.

"Αρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, στηριγμένη στὸ μπράτσο του. Κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της τὸ δέμα μὲ τὰ σκίτσα, κι' ἔτρεμε σύγκορμη.

"Αξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ δέμα ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι της, κι' ἔπεσε κάτω. Κατρακύλησε τὴ σκάλα, ἄνοιξε, καὶ τὰ σκίτσα σκορπίστηκαν στὰ σκαλοπάτια.

— "Ω!, φώναξε αὐτὴ θραχνά καὶ πιαστόπρεσε ἀπὸ τὰ κάγκελα μὲ τὰ δυὸ χέρια της, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ὁ Κώστας. Στάσθητε, κατεβῆτε ἐσεῖς, καὶ θὰ σᾶς μαζέψω αὐτὰ ποὺ ἔπεσαν.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ θραχνή... Κρατιέμαι ἀπὸ τὰ κάγκελα.

Ἔσκυψε ὁ Κώστας, πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκίτσα, κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ γεμάτη ἔκπληξι.

— Τί εἶνε αὐτά; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστήριο; Εἶνε τὸ δικό μου πρόσωπο, ὅταν ἤμουν μικρός. Ἀπεραθάλεχτο σχεδὸν τὸ σκίτσο ποὺ ἔχω.

Ἔσκυψε, μάζεψε κι ἄλλο. Κι' ἄλλα; Φώναξε. Κι' ἄλλο, ἀκόμα! Πόσα σκίτσα! Ποῦ τὰ πῆρατε ἐσεῖς; Τί μυστήριο εἶνε αὐτό;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γνωρίζετε ὅτι...

...ἡ λέξις «Κύριος» ἀπαντᾶται στὴ Γραφὴ 1.853 φορές, («Ἰεχωβᾶ» 6.845, ἡ δὲ λέξις «θεσαρμὸς» μόνον μιὰ φορά, (ψαλμ. ρια'. 9) ;

.. τὸ μακρότερο ἑβδόμιο στὴ Γραφὴ εἶνε στὸ βιβλίο τῆς Ἐσθήρ (ν', στ'.) τὸ δὲ βραχύτερο στὸ κατὰ Ἰωάν. Εὐαγ. (ια', 35) ;

...τὸ Κογγὸ ἐξερχιτάνισθη ἀπὸ τὸ 1524;

...οἱ κατοικοι τοῦ Περοῦ παντρεύουν τὶς θυγατέρες των μὲ τοὺς ξένους γιὰ ὡριομένο χρονικὸ διάστημα, ἀντὶ ἀμοιβῆς;

...πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐπωλήθη στὸ Λονδῖνο μία ἐκδοσις τοῦ Ξαιξπηρ, χρονολογουμένη ἀπὸ τὸ 1623, ἀντὶ 5.000 λιρῶν;

...ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μαργαριτάρια τῆς Αὐστραλίας πουλήθηκε πρὸ πενταετίας στὴ Μελβούρνη ἀντὶ 150.000 φραγκων;

...ὁ «Σαντεκλὲρ» τοῦ Ροστὰν ἐπαίχθη μέχρι σήμερα 322 φορές στὸ Παρίσι καὶ 500 φορές στὶς ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας;

...τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς διώρυγος τοῦ Πανα-μᾶ γιορτάσθηκαν τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1914;

...εἰς Λαϊστερ τῆς Ἀγγλίας οἱ τυφλοὶ καὶ φιλάσθενοι ταξιδεύουν δωρεὰν στοὺς τροχιοδρόμους;

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Τὰ μωρὰ ἀρχίζουν νὰ αἰσθάνωνται πόνους πέσσερες ἢ πέντε ἑβδομάδες μετὰ τὴ γέννησί τους.

Ὁ ὡραιότεροι ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης θεωροῦνται οἱ Τσιγγάνοι τῆς Οὐγγαρίας.

Ἡ καμηλοπάρδαλις τῆς Ἀφρικῆς ἔχει τρυφερώτατο κρέας, νοστιμώτερο τοῦ μοσχαριοῦ.

Ὁ ὡραιότερος τάφρος ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀγγλία εἶνε τοῦ δουκὸς Χάμιλτον.

Τὸ μικρότερο τετράποδο τοῦ κόσμου εἶνε ἕνας ἀρουραῖος τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ζυγίζει λίγα δράμια.

Ἡ ἡλικία τῆς φάλαινας καθορίζεται ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀστῶν ποὺ φέρει στὸ στόμα της καὶ τὰ ὁποῖα αὐξάνουν κάθε χρόνο.

Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἔδιναν ὀνόματα στὶς τριήρεις τὴν στιγμὴ ποὺ τὶς ἔρριχναν στὴ θάλασσα.

Κάποιος ξένος ἐγκλιματολόγος θεβαιώνει ὅτι ἐξακρίτησε, μόνον οἱ 44 δὲν κοκκινίζουν. Ἀπὸ αὐτοὺ ὅμως ἀριθμοῦ γυναικῶν ἐγκλιματιῶν παρετηροῦν ὅτι κατὰ τὴν ἀνάκρισι δὲν κοκκινίζουν καθόλο εἶνε πιὸ εὐαίσθητο ἀπ' τὸ ὠραῖο.

Οἱ χάρτινοι ἀετοὶ χρησιμοποιήθηκαν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὸν πόλεμο μεταξὺ Βορείων καὶ Νοτίων γιὰ μεταβίβασι στρατιωτικῶν διαταγῶν

Ἡ κηδεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ μυθώδη πολυτέλεια, στοίχισε 25 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Οἱ λυπιάδες τῆς Ἑφταλίας

Στὸ Μάη

Ἀπ' τὰ ἑφτὰ καράματα σηκώθηκε ἡ Ἑφταλία. Θὰ πήγαιναν μὲ τὴ κουμπάρα τὴν Παρασκευὼ τοῦ Τσεμπεμποῦ στὸ Μάη.

—Ἔλα καλὲ Νικολάκη θγόδονε, φώναζε στὸν ἀντρα της. Ἂς σοὐλείπε καὶ τὸ ξόρισμα Ἠθοὶ καλὲ θὰ πᾶμε μέσ' τὸ λάλαρο! Καὶ δὲν ἔχω καὶ παρασόλι.

Καὶ πρὶν ξεκινήσουν τούκανε χίλιες συστάσεις γιατὶ εἶχε μιὰ κακὴ προαίσθηοι.

—Τώρα ποὺ θὰ δῆς τὴ κουμπάρα σου μὴν ἀρχίσῃς τὰ τραταμένα, φέρε καὶ ζαναφέρε. Δυὸ τσιτσιμπίρια καὶ τίποτα ἄλλο. Στὸ λέω γιατὶ ξέρω τί καταφερτζοῦ, εἶνε ἡ παλοὺκα! "Ημαρ τ ο ν θεέ μου γκαστρωμένη μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ στόμα καὶ ἤθελε ζόρ - ζορινὰ νὰ τὴν πᾶμε γιὰ τὸ Μάη, ἡ μουχτατζοῦ ἡ φουντουξίδενα!

Πραγματικῶς σὲ λίγο ἀντεμώσανε τὴν Παρασκευὼ μιὰ κουνίστρα, κοπλιμεντζοῦσα, μαλιματατζοῦ ποὺ τἄλεγε δέκα - δέκα:

—Καλῶς τὰ μάτια μου τὰ δυό. Τί κάνεις κουμπάρε μου; Καλὲ Ἑφταλία μου, σουλτάνα μου, νὰ σὲ χαρῶ!...

Ἡ Ἑφταλία ποὺ δὲν χώνευε κάτι τέτοια φουσκωνε κι' ἔβραζε.

—"Αχ! Ἑφταλία μου — τῆς ἔλεγε στὸ δρόμο— ἤκανα πολὺ ἀσκημη σύλληψι. Τὸ γκαστρι μου τραβοῦσε λογῆς - λογῆς πράματα. Καὶ τώρα ποὺ θὰ γεννήσω φοβοῦμαι νει θραῦσι!

—Καλὲ μὴ φοβᾶσαι, ἀκου κι' ἐμένα. Πολλὲς κάνουν τὴ μόδα καὶ παίρνουνε τσὶ μάπρης μαμή. Οἱ μαμῆδες ξέρουνε ἀπὸ ξόρκια καὶ γητέματα.

Στὸ μεταξὺ φτάσανε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο.

"Η Ἑφταλία, μεγάλη ἀλεποῦ, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ ἔξοδο εἶπε:

—Ἠθοὶ καλέ, δὲ δμορφιὰ ὁ ταρλᾶς! Δὲν χορταράκια καὶ στὰ χασίλια;

—Τί λές, Ἑφταλία μου; Καλὲ ἔλα στὰ συγκαλά σου. Μήτε νάμουνε καμμιὰ ἀρνάρα καὶ μὲ θγάλατε στὴ θοσκὴ καὶ στὸ τσαΐρι!

Αὐτὸ ἤτανε ἡ πρώτη ἀψιμαχία. Ἀμέσως ὁ Νικολάκης γιὰ νὰ προλάθῃ τὸ κακὸ τὶς κάθησε στὸ ἐξοχικὸ κέντρο καὶ ρώτησε:

—Ἐγώ, κουμπάρε μου, τοῦπε ἡ Παρασκευώ, δὲ θὰ σὲ ντροπιάσω θὰ στὸ πῶ: Μέρες τώρα τραθᾷ τὸ γκάστρι μου φάρι κονρτό στὴ σκάρα καὶ λίγο ἀγγουράκι.

Ὁ καϋμένος ὁ Νικολάκης ἔδωσε τὴ παραγγελία καὶ σὲ λίγο τὸ γκαροόνι ἔφερε τὸ φάρι καὶ τὴ σαλάτα.

Ἡ Ἑφταλία φυσομανοῦσε μὲ λύσσα καὶ μουρμούριζε:

—Καλέ, ποὺ νὰ φᾶς τ' ἀντερά σου καὶ τὰ κρεατά σου λούγκρα!

Ἔξαφνα στὸ τεζγιάκι θάλαμε πιγάνι. Ἀμέσως ἡ Παρασκευὼ ἔκαμε πὼς λιγοθυμᾷ καὶ ξεφώνισε:

—Καλέ, ποὺ νὰ τρυπήσῃ τὸ πιγάνι τους τὸν κόσμο ντάλωσε! "Αχ, κουμπάρε μου, θεὸ λίνο τζίνερι γιατὶ εἶνε ἡ θέσι μου πολὺ πίζουλη!

Κι' ἡ Ἑφταλία ποὺ ἤτανε μπίρ σου καὶ μπίρ μου, εἶπε μ' ἕνα πικαριστικὸ χαμόγελο:

—Καλὲ κουμπάρα, μπᾶς σοῦ μόρισε καὶ τὸ χῶμα; Ἂν εἶνε, πέ μου νὰ σοῦ θάλω μιὰ φούχτα στὸ στόμα σου νὰ πσυχάσουμε.

—Τὰ χῶματα νὰ στὰ θάλουνε ἐσένα στὰ μάτια! νὰ τηνὐκάση ὁ κόσμος κι' ὁ ντουνιὰς ἀπ' τὴ γλῶσσα σου! φώναξε ἡ κουμπάρα.

Καὶ ἤταν ἕτοιμες μ' ἁρπαχτοὺν Εὐτυχῶς μπῆκε στὴ μέση ὁ Νικολάκης, φώναξε, ἀγρίεψε καὶ τὸ κακὸ σταμάτησε.

Σὲ λίγο πάλι τὰ μάτια τῆς Παρασκευώς πέσανε στὸ καπετλλίνι ποὺ φορουσε μιὰ πλλάϊ τους μὲ φιόγγους καὶ κεράσια.

—"Αχ! κουμπάρε μου —εἶπε μὲ λαχτάρα— νάχα δυὸ κερασία, ἔτσι πολὺ ποὺ τὰ τραβᾷ τὸ γκάστρι μου!

Κι' ἔκανε πάλι πώς λιγοθυμᾷ.

Ἡ Ἑφταλία δὲ θάσταζε πιὰ καὶ ξεφώνησε:

—Μωρήπη! Σεῖς θγάλατε τὰ μάτια σας κι' ἄντρας μου θὰ πλερώνῃ; Δὲ παρατᾶς αὐτὸ τὸ θιολί. Κουμπάρε μου, καὶ κουμπάρα μου, διαόλου κολπατζοῦ, φεύτρα. Τί τζιγέρια, τί ἀγγούρια, τί φάρια τούραγες ποὺ νὰ φᾶς τὸ σφαχτὶ! Καὶ τώρα θὲς καὶ κεράσια! Σιγὰ - σιγὰ θὰ τοῦ γυρέψῃ καὶ τίποτα ἄλλο! Κι' ἀφρισμένη τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν σωροκυλοῦσε κάτω.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΟ ΜΠΙΖΕΛΙ

—Ἐκεῖνος ποὺ θράζει ἀράδα μπιζέλι
καὶ ξύλα δυὸ τὸ γόννους καὶ κάρβουνα θέλει
—(Μὲ σένα, τοῦ λέει, χαμένοι θὰ πᾶμε)
καὶ τὸ τραγουδᾶει στὸ «ΠΟΣΟ ΛΥΠΑΜΑ!»).

Πόσο λυπᾶμαι
τὰ ξύλα ποὺ πῆγαν χαμένα
γιὰ νὰ σὲ θράσω ἐσένα
μερόνυχτα γραμμή.
Κι' ἔτσι ὅπως πᾶμε
σοῦ ἔκαν τόσα μαζεμένα
ποὺ θὰ σὲ θράσω ἐσένα
καὶ τὴ διανομή.

Ὅλο στὰ ψέλνω
σὲ διαθολοστέλνω
καὶ θέλω καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ σοῦ πῶ.
Μὰ πῶς φοθᾶμαι
πὼς ἴσως μιὰ μέρα σὲ χάσω
Καὶ πῶς θὰ σὲ ξεχάσω
ποὺ τόσο σ' ἀγαπῶ.

Ο ΠΑΡΘΟΣ

Μικρὲς ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κρέας καὶ κόκκαλα

Αὐτὸς ὁ Γιάγκος εἶνε τρομερὸς Δὸν Ζουάν. Κατακτητὴς ἀπὸ τοὺς λίγους. Μόλις ἀντίκρυζε γυναίκα στὸ δρόμο καὶ τοῦ γυάλιζε ἔτρεχε πίσω της κι' ἄρχιζε τὶς γλύκες.

Τὰ ἐρωτόλογα τὰ εἶχε στὴν τσέπη του, ἕτοιμα, σκαρωμένα καὶ ζαχαροζυμωμένα ἐκ τῶν προτέρων:

—Δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ!... Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς πρωταντίκρυσα ἔχασα τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου. Δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; Θέλετε νὰ πεθάνω;

Ἀπ' τὶς δεσποινίδες καὶ τὶς κυρίες ποὺ φερμάριζε, τοῦ γύριζαν τὶς πλάτες οἱ περισσότερες θέβαια. Λίγες ἤσαν ἐκεῖνες ποὺ τὶς συγκινοῦσαν τὰ ἐρωτόλογά του.

Ὡστόσο ὁ Γιάγκος δὲν ἀπογοητευότανε. Τὸ εἶχε γιὰ σπὸρ νὰ τρέχῃ πίσω ἀπ' τὰ διάφορα θηλυκά. Περνᾷ τόσο εὐχάριστα ἡ ὥρα μὲ τὸ φλέρτ.

Ἕνα πρωῒ ὁ Γιάγκος κατέθαινε τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ σκύλο του, τὸ Ντίκ. "Εξαφνα αντίκρυσε μιὰ μικρούλα ζαναϊμάλλα ποὺ τοῦ γυάλισε.

Ἡ κοπέλλα ἦταν κτυπημένα δυνατά.

«Πρέπει νὰ τὴν κατακτήσω», σκέφθηκε.

Καὶ τῆς ρίχτηκε ξοπίσω κι' ἄρχισε τὰ γλυκόλογα. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἔδινε σημασία. Τραθοῦσε τὸ δρόμο της.

—Μὲ περιφρονεῖτε, δεσποινίς;

Σιωπή.

—Δὲν μὲ λυπᾶσθε;

Σιωπή.

—Θέλετε νὰ πεθάνω;

Σιωπή.

Ὁ Γιάγκος ἄφρισε. Κι' ἀποφάσισε νὰ γίνῃ πιὸ θρασύς, πιὸ... εὐγλωττος. Καὶ τῆς φώναξε:

—Στάσου, γλυκειὰ μου ζαναϊμαλλοῦσα, μιὰ στιγμὴ νὰ σοῦ πῶ. Λυπησου με τὸν ἄμορφο ποὺ μ' ἔκαψες, μ' ἐπυρπόλησες. Δὲν μ' ἀκοὺς; Δίνω τὴ ζωή μου γιὰ ἕνα σου θλέμμα.

Ἡ δεσποινὶς τοὺρριξε τὸ θλέμμα ποὺ ζητοῦσε. Ἀλλὰ τί θλέμμα ἦταν ἐκεῖνο; Κεραυνός.

Ὡστόσο ὁ Γιάγκος δὲν ἐτράπη εἰς ἀτακτον φυγήν. Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα καὶ καταθέτουν τὰ ὅπλα. Κάθε ἄλλο. Ἦταν γενναιος πολεμιστὴς στὸν ἔρωτα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν πλησίασε τόσο πολύ, ὥστε ὁ Ντὶκ —τὸ σκυλλάκι του— ποὺ γουλιόνε πάντοτε τοὺ κυρίου του — εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὸ καὶ μυρίζόταν τὰ ποδαράκια της ζανθομαλλούσας. Αὐτὴ τρόμαξε μὰ δὲν φώνιασε.

Ὁ Γιάγκος ὅμως σὰν νὰ τὸ ἔκανε ἐπίτηδες ἄφηνε τὸ σκυλλί του νὰ περπατᾷ μέσα στὰ πόδια της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα ἔχασε τὴν ὑπομονή της, γύρισε ἀπότομα, κύτταξε τὸ Γιάγκο μὲ ἀγριο θλέμμα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, κρατῆστε τὸ σκυλλί σας!

—Πῶς νὰ τὸ κρατήσω δεσποινίς,

Η κωμωδία μου

Στὴ βίλλα Παραδείσου

Πρόσωπα

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΙΡΟΛ: 52 ἐτῶν.
ΓΚΙΖΕΛΑ ΜΙΡΟΛ: σύζυγός του. 33 ἐτῶν.
ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΟΝ: 35 ἐτῶν.
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΜΠΡΟΥΚ.

Σκηνὴ πρώτη

(Ὕστερα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο δᾶλς, κατὰ τὸν μεγάλο δικλωματικὸ χορό, ἡ κομησσα Γκιζέλα Μιρολ, μιὰ απαράμιλλη καλλονή, ἐνοιωσε ζάλη καὶ ἀναγκαστηκε ν' ἀποχωρήση. Ἐμπόδισε τὸν σύζυγό της νὰ τὴν συνοδεύση καὶ σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητό της τὴν ὡδηγοῦσε στὴ θαυμασιὰ βίλλα «Παράδεισος» ὅπου ἐμενε τὸ ζεύγος.

Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο της ἡ Γκιζέλα κυττάζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸν καθρέφτη, σγάζει κατόπιν τὸ κολλιὲ της καὶ τὸ τοποθετεῖ στὴν θήκη του. Γδύνεται κατόπιν καὶ φορεῖ ἕνα μωβ πενιουάρ. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ προφυλάξεις καὶ ἡ Γκιζέλα θλέπει καταπληκτη νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιό της ἕνας χαμογελαστὸς νέος).

ΓΚΙΖΕΛΑ (ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ παράθυρο).— Τί απερισκεψία, Μωρὶς!...

ΜΩΡΙΣ.— Μὴ φοβᾶσθε, Γκιζέλα. Σᾶς βεβαιώνω πὼς μόλις φύγατε, εἶδα τὸν σύζυγό σας νὰ κάθεται στὸ τραπεζί του μπρὶτς μὲ τὴν κόμησσα Κλαίρπολ καὶ τὸν συνταγματάρχη Λάϊτον.

ΓΚΙΖΕΛΑ (ἐγκαταλείποντας τὰ χέρια της μέσα στὰ χέρια τοῦ Μωρὶς καὶ χαμογελῶντας εὐχαριστημένη).— Κι' ὅμως εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη καὶ... θυμωμένη μαζί σας!... Τί απερισκεψία!

ΜΩΡΙΣ.— Μὲ μαλώνετε ἐπειδὴ πόθησα νὰ θρεθῶ μόνος μαζί σας; Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπαιτήση γνῶσι ἀπὸ ἕναν ἐρωτευμένον;

(Ἡ Γκιζέλα χαμογελᾶ καὶ συγχωρεῖ τὸν Μωρὶς, δίνοντάς του ἕνα ὁλόγλυκο φιλὶ στὰ χείλη γιὰ ἀπόδειξι τῆς δικῆς της ἀγάπης. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἕνας θόρυβος θημάτων στὴν σκάλα τὴν κάνει ν' ἀνατριχιάση).

ΓΚΙΖΕΛΑ (κατάλκωμη).— Ἐκεῖνος εἶνε! Ὦ, ἡ προαίσθησις μου! Κρύψου γρήγορα, Μωρίς!

(Καθὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέρος, ὁ νέος κρύθεται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἡ Γκιζέλα σθύνει τὸ φῶς καὶ κάνεται κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα).

ΗΡΑΚΛΗΣ (μπαίνοντας ἀνάθει τὸ φῶς καὶ πλησιάζει μὲ τρυφερότητα τὴν γυναῖκα του)— Πῶς αἰσθάνεσαι, ἀγάπη μου;

ΓΚΙΖΕΛΑ (μισοανοίγοντας τὰ μάτια).— Εἶμαι λίγο κουραμένη. Ἔχω ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

ΗΡΑΚΛΗΣ. — Ἡ σκέψις πὼς ἤσουν-ἀθιαθεπ μ' ἐκανε ν' ἀφήσω τὸ μπρίτζ στὴ μέση καὶ νὰ τρέξω κοντά σου.

(Ὁ κόμης ἀρχίζει νὰ γδύνεται, ἐνῶ ὁ Μωρὶς σκέπεται πῶς θὰ μπορέση νὰ θγῆ ἀπ' τὴν κουρδιστὴ ἐκείνη κρύπτη του).

ΗΡΑΚΛΗΣ (σθύνει τὸ φῶς καὶ πλαγιάζει). — Καληνύχτα, ἀγαπη μου!

ΓΚΙΖΕΛΑ (μὲ τρομαγμένη φωνή).— Καληνύχτα!

Σκηνὴ δευτέρα

(Ὁ κόμης κοιμᾶται. Ὁ Μωρὶς σκέπεται πῶς ἐφθασε ἡ στιγμὴ ν' ἀποπειραθῆ νὰ δραπετεύση. Σέρνεται λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ πλησιάση τὸ παράθυρο. Σαφνικὰ ὅμως ὁ ἀγκώνας του χτυπαει τὸ τραπεζάκι. Τὸ ξυπνητῆρι πέρτει μὲ τρομερὸ πάταγο καὶ ὁ Μωρὶς ξανακρύθεται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἐνῶ ἡ καρδιὰ του χτυπᾶ σὰν ταμπούρλο).

ΗΡΑΚΛΗΣ (τινάζεται ὀρθιος) — Τί τρέχει;... Κάποιος εἶνε μέσα στὸ δωμάτιο!

(Ἡ Γκιζέλα ἀκίνητη καὶ κίτρινη σὰν λεμόνι, κυττάζει σὰν τρελλὴ τὸν σύζυγό της ποὺ ψάχνει στὸ μυρμπὲ τοῦ κομοδίνου γιὰ νὰ θρῆ τὸ περίστροφό του).

Ὁ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ (μπαίνοντας ἀπ' τὸ παράθυρο).— Περιττὸν νὰ κοπιάζετε κ. Κόμη. Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπρούκ. Αὐτὸς ποὺ ἀνησύχησε τὸν ὕπνο σας κρύθεται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Τὸν παρακολουθοῦ πρὸ μιᾶς ὥρας. (Στρέφοντας τὸ ὅπλο τὸν πρὸς τὸν Μωρίς) : Ἔλα Ρανταλ!... Ἔθγα ἔξω!

(Ὁ Μωρὶς ξεμυτίζει δειλὰ καὶ ὁ κόμης παρακολουθεῖ παραζαλισμένος τὴν σκηνή. Ἡ Γκιζέλα δὲν κατορθώνει νὰ πρφέρη λέξι).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ (δείχνοντας τὸν Μωρὶς ποὺ στέκεται κατάχλωμος καὶ τρέμοντας στὸ μέσον τοῦ δωματίου).— Αὐτὸς ὁ νέος μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικὸ εἶνε ὁ Τέντ Ραντάλ, ὁ «κλέφτης τῶν ἀδαμάντων». Ἀπόψε ὅμως δὲν στάθηκε τυχερός (πείρνοντας πάνω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι τὴν θήκη μὲ τὸ κολλιέ) : Τὸ κολλιὲ αὐτὸ δὲν θὰ πλουτίση τὴν συλλογή του!

(Ξανακλείνει τὴ θήκη, τὴν ἀφίνει πάνω στὸ τραπεζάκι καὶ πλησιάζει κατόπιν τὸν Μωρίς, στὸν ὁποῖο περνᾶ ἕνα ζευγάρι χειροπέδες. Καταντροπιασμένος ὁ Μωρὶς σιωπᾶ. Κάνει μάλιστα καὶ νόημα στὴν Γκιζέλα ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ θροντοφωνήση τὴν ἀλήθεια 'Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κόμης σφίγγει τὸ χέρι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ).

ΗΡΑΚΛΗΣ.— Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Μπρουκ. Τὸ κολλιὲ αὐτὸ ἀξίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Ἡ ἐπεμθασίς σας ὑπῆρξε ἔργο τῆς θείας Προνοίας.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ (χαμογελᾶ στὸν κόμητα καὶ στρεφόμενος κατόπιν πρὸς τὸν Μωρὶς τοῦ λέγει αὐστηρά).— Πᾶμε, Ραντάλ. Σὲ περιμένουν ἀνυπομόνως στὴν ἀστυνομία!

Σκηνὴ τρίτη

(Στὸ γειτονικὸ πάρκο ποὺ εἶνε τελείως ἔρημο, ὁ ἐπιθεωρητὴς θγάζει τὶς χειροπέδες ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μωρίς).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.— Καὶ τώρα εἶσθε ἐλεύθερος. Χάρις στὸ τέλεσμά μου θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

ΜΩΡΙΣ (κατάπληκτος).— Μὰ πῶς;... Δὲν εἶσθε;...

ΨΕΥΤΟ - ΜΠΡΟΥΚ.— Κάθε ἄλλο.

ΜΩΡΙΣ.— Μὰ ποιός εἶσθε τότε;

ΨΕΥΤΟ - ΜΠΡΟΥΚ (ἀνεθαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του).— Ὁ Τέντ Ραντάλ, ὁ «κλέφτης τῶν ἀδαμάντων».

ΜΩΡΙΣ.— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα ἀπόψε.

ΨΕΥΤΟ - ΜΠΡΟΥΚ (θγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ διαμαντένιο κολλιὲ τῆς κομήσσης).— Ἔννοια σας, πῆρα μόνος μου τὴν ἀμοιθή μου. (Φεύγει μὲ τετάρτη ταχύτητα).

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἔρασταὶ στὴν ὀθόνη σύζυγοι στὴ ζωή

«Μάλιστα, ὁ γάμος ἑνὸς ἠθοποιοῦ ἀπαιτεῖ πολὺ περισσότερες δυνατότητες προσαρμογῆς καὶ μεγαλύτερη προσοχὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο γάμο».

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε πρὸ καιροῦ σ' ἕνα Γερμανὸ δημοσιογράφο ἡ Χριστίνα Ζεντερμπάουμ, ἡ ὁποία προσέθεσε:

«Κάθε ἄνθρωπος μοιράζει τὸν καιρό του. Ἔχει ὥρες ἐργασίας καὶ ὥρες ἀνέσεως. Στὸν ἠθοποιὸ ὅμως οἱ ὧρες τῆς ἀνέσεως δὲν ὑπάρχουν σχεδόν. Ἔτσι καταλαθαίνει κανεὶς γιατὶ πολλοὶ καλλιτεχνικοὶ γάμοι δὲν προκοθοῦν».

Ἴσως ὅλα αὐτὰ σᾶς κάνουν νὰ πιστεύεστε ὅτι ἡ Χριστίνα Ζέντερμπάουμ εἶνε μιὰ δυστυχισμένη σύζυγος ἡ ὅτι ὁ γάμος της τὴν ἔκανε νὰ δοκιμάση πικρὲς ἀπογοητεύσεις. Κάνετε ὅμως λάθος. Δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐτυχισμένη σύζυγος ἀπὸ τὴν ζανθειὰ γόησσα τοῦ Βορρᾶ καὶ σπανίως συναντᾶ κανεὶς ἁρμονικώτερο ζευγος ἀπὸ τὸ ζεύγος φαὶτ Χάρλου — Χριστίνα Ζεντερμπάουμ. Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει καθαρὰ μιὰ φρασὶς τῆς Χριστίνας, ἡ ὁποία μιλῶντας πρόσφατα γιὰ τὸν ἄνδρα της, εἶπε:

—«Θάρρεῖ κανεὶς πὼς ἡ Μοῖρα μᾶς προστάζει νὰ ἀσκήσωμε ἀποκλειστικὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον».

Ὁ φαὶτ Χάρλου εἶνε ὡς γνωστὸν ὁ σκηνοθέτης ὅλων τῶν φίλμ ποὺ ἐγύρισε μέχρι σήμερον ἡ Χριστίνα. Σ' αὐτὸν δὲ ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀστέρος.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, ὅταν γινόταν λόγος γιὰ γάμο μεταξὺ ἠθοποιῶν, τὸ κοινὸ δὲν ἐκτιμοῦσε καθόλου τὶς ἑνώσεις αὐτές, γιατὶ οἱ περισσότερες —καὶ αὐτὸ ἰδιαιτέρως στὸ Χόλλυγουντ— ἐγίνοντο γιὰ διαφημιστικοὺς λόγους καὶ μόνον. Ὑπάρχουν καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης ποὺ διαλεξαν γιὰ συντρόφους τῆς ζωῆς των συναδέλφους των, μὲ τοὺς ὁποίους συμπρωταγωνιστοῦν στὴν ὀθόνη, ἡ σκηνοθέτης ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ὁποίων γυρίζουν τὰ διάφορα φίλμ τους.

Πόσες φορὲς οἱ θεαταὶ ποὺ παρηκολούθησαν μιὰ ὡραία ταινία αἰσθηματικῆς ὑποθέσεως δὲν ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ παιξιμο τῶν πρωταγωνιστῶν της καὶ ὅτι ἐσκέφθηκαν ἐγκαταλείποντες τὴν αἴθουσα:

—Τί ταιριαστὸ ζευγάρι, λὲς καὶ εἶνε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο!

Καὶ πραγματικὰ μιὰ ὡραία πρωΐα, διαθάζουμε στὴν ἐφημερίδα μας, ὅτι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἔρασταὶ τῆς ὀθόνης θρῆκαν τόσο ἐνδιαφέροντα τὸν ρόλο τους, ὥστε ἀποφάσισαν νὰ τὸν συνεχίσουν καὶ στὴν ἰδιωτικὴ τους ζωή, παραμένοντες γιὰ πάντα ἑνωμένοι.

Τὰ παραδείγματα ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ ἀναφέρωμε εἶνε ἀπειρα. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς δεσμούς, παρὰ τὶς περίεργες συνθῆκες ποὺ ἐπροκλήθησαν στὸν δρόμο τῆς καταδίκης, ποὺ ὁδήγησε τὸν ἕνα στὸ θράδυ γιὰ νὰ μάθουν ἂν ὁ καλὸς τους τὶς ἀγαπᾶ ἢ δὲν τὶς ἀγαπᾶ.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ποιητὰ ἔχουν ἐξυμνήσει τὸ Μάη ποὺ θεωρεῖται ὁ μῆνας τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ ἔρωτος.

«Δρέψατε πάλιν ἔρασται εὐδαίμονας ναρκίσσους»,

ἔγραφε ὁ Παράσκος.

«Ἔλα Μάη πλήρης θάρρους νὰ παντρέψης τοὺς γαϊδάρους νὰ μᾶς φέρης καὶ μυρτιές»

συνηθίζαν νὰ τραγουδοῦν πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι στοὺς δρόμους, ὅταν πήγαιναν στὶς ἐξοχὲς γιὰ νὰ «πιάσουν») κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον τὸν Μάη.

◆◆

Λαϊκὲς παροιμίες

ΠΕΡΣΙΚΕΣ

...Γιὰ κεῖνον ποὺ διψᾶει, μιὰ σταγόνα νεροῦ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα σακκὶ μαργαριτάρια.

...Ποτὲ ἕνας κοιμισμένος δὲν μπορεῖ νὰ ξυπνήση ἕναν ἄλλο κοιμισμένο.

...Ὅσο κι' ἂν δείρης ἕνα γαϊδοῦρι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμης ἄλογο.

...Ὅποιος δανείζεται χρήματα γιὰ νὰ χτίση σπίτι, γρήγορα θὰ τὸ πουλήση.

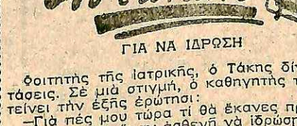

Ἐνσταντανὲ

ΓΙΑ ΝΑ ΙΔΡΩΣΗ

Φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ὁ Τάκης δίνει ἐξετάσεις. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ καθηγητὴς τοῦ ἀποτείνει τὴν ἑξῆς ἐρώτησι:

—Γιὰ πές μου τώρα τί θὰ ἔκανες προκειμένου νὰ κάνης ἕναν ἀσθενῆ νὰ ἰδρώση;

— Θὰ ἔκανα χρῆσιν διαφόρων διεγερτικῶν φαρμάκων. Θὰ τὸν συνεθούλευα νὰ πίνη καφέ, τσάι...

—Καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα;

—Θὰ μεταχειριζόμουν αἰθέρια ἔλαια, αἰθέρα, οἰνόπνευμα...

—Καὶ ἂν ἀποτύχαναν κι' αὐτά;

—Τότε θὰ βοκίμαζα τὶς σκόνες τοῦ Τζέϊμς

—Καὶ ἂν οὔτε μ' αὐτὲς δὲν κατάφερνες τίποτε;

Ὁ ἐξεταζόμενος Τάκης ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχισε νὰ... ἰδρώνη, ἔγλεξε τὸ μαντῆλι του.

—Ἂν δὲν κατάφερνα τίποτε... Τότε θὰ μεταχειριζόμουν ἀκταίαν, σασάφρα...

—Καλά, ἂν ὅμως κι' αὐτὰ δὲν εὐδοκιμοῦρουθέα, σμίλακα, σασάφρα...

—Καλά, ἂν ὅμως κι' αὐτὰ δὲν εὐδοκιμοῦσαν, τί θὰ ἔλεγες τότε νὰ ἑρθη νὰ τὸν... ἐξετάσετε ἐσεῖς, κύριε καθηγητά! Ἀπαντᾶ πνιγμένος στὸν ἱδρῶτα ὁ ἀγανακτισμένος φοιτητής.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Φιλάρεσκος βαλς

Μακιγιὰζ

Πῆρα τὴν ἑθδομάδα αὐτὴ ἕνα γραμματάκι ἀπὸ κάποιον τακτικὸ ἀναγνώστην μου καὶ διαθάζοντάς το, ἐνοιωσα μέσα στὶς λίνες ἀλλὰ πράγματι ἀξιοπρόσεκτες γραμμές του, τὴν δύσκολη θέσι ποὺ θρίσκονται σήμερα οἱ περισσότεροι σύζυγοι καὶ τ' ἀδέλφια ἐπάνω στὸ ἴδιο ζήτημα.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ δώσω σήμερα στὴν δημοσιότητα αὐτὸ τὸ γράμμα αὐτό, μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησί μου. Ἰδοὺ το:

«Ἀγαπητὲ κ. Λαδᾶ,

Καταφεύγω σὲ σᾶς γιὰ νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμθουλὴ σ' ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ σᾶς φανῆ ἴσως ἀσήμαντο κι' ὅμως ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ μένα.

Ἀκοῦστε λοιπὸν τί συμθαίνει:

Εἶμαι τρία χρόνια παντρεμένος καὶ ἀγαπιόμαστε μὲ τὴν γυναῖκα μου ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Ἔχομε ἕνα ἀγοράκι δύο χρόνων ποὺ τὸ λατρεύουε. Πάνε δύπως δυθίμιση μῆνες τώρα ποὺ τσακωνόμαστε σχεδὸν καθημερινῶς γιὰ τὴν ἑξῆς ἀφορμή: Ἡ γυναῖκα μου, ἡ ὁποία εἶνε μόλις 22 ἐτῶν καὶ εἶνε ὡραιοτάτη χωρὶς νὰ ἔχη καμμιὰ ἀνάγκη θαῦλιασες, ἀκολουθῶντας τὴν συμθουλὴ ποὺ τὶς ἔδωσαν ὑεσικὲς φίλες της ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα 'Ινστιτοῦτο Καλλονῆς, χωρὶς κἂν νὰ μοῦ τὸ πῆ, γιατὶ ξέρει ὅτι ἀντιπαθῶ τὶς θαυμίλιες γυναῖκες. Κι' ἐτσι μιὰ ὡραία θραδυὰ γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά μου θρίσκω τὸ σπίτι μὲ γυναῖκα στὸν ὁποῖο δυσκολεύθηκα πολὺ ν' ἀναγνωρίσω τὴ γυναῖκα μου. Τὰ θαυμάσια καστανὰ μαλλιά της εἶχαν πάρει ἕνα ἀποκρουστικὸ χρυσοκόκκινο χρῶμα, τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν ἕνα νλυκύτατο ποιδιάστικο θλέμμα πῆραν μιὰ παράξενη μοιρασία ἐκφρασι μὲ τὴν ἀποθιήλωσι τῶν φουδιῶν καὶ τὰ θάψιμο τῶν θλεφαρίδων, τὰ χείλη της ποὺ ἦτσαν τόσο κόκκινα καὶ δροσερὰ χωρὶς τὸ παρουσικρὸ μακιγιάζ, ἀπέκτησαν μιὰ κοινότατη ἐκφασι μὲ τὸ ὑπερθολικὸ θάψιμο. Εἶχα ἀπέναντί μου μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔμοιαζε ἴσως μὲ τὴν Ἄννυ Ὄντρα, μὰ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως δυοιότητα θὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀνάπνεα καὶ παντρεύθηκα. Ἔνιωα ἔξω φρενῶν. Παρασκέρθηκα καὶ τῆς ἀπηνύρεσα νὰ ξαναγνίξη ἀπὸ πρόσωπό της κανένα καλλυντικό. Ἡ γυναῖκα μου συμιορφώθηκε μὲ τὴν παράκλησί μου, ἀλλὰ τὸ φέοει θαρέως καὶ μὲ καττηγορεῖ ὅτι ἀπὸ ἐνωϊσμὸ καὶ πείσμα δὲν τὴν ἀσήνω νὰ θάφεται ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὴν ἐμποδίζω νὰ φαίνεται ὡραιότερη (κατὰ τὴ γνώμη της).

Αὐτὰ εἶνε τὰ νεγονότα. Πῆτε μου τώρα σεῖς, ἀνοσπτὲ μου, ἂν ἔχω ἄδικο ἢ ὄχι. Χίλιες συγγνῶμες γιὰ τὸν κόπο τὸν ὁποῖο σᾶς θάζω καὶ χίλια εὐχαριστῶ.

Λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ἔχετε δίκηο. ὄχι ὅμως καὶ ἀπόλυτο. Γιατὶ δοίσκω φυσικὸ καὶ λογικὸ μιὰ γυναῖκα νὰ φροντίζη γ' ἀρέση πρῶτα ἀπ' ὅλα στὸν σύζυγό της καὶ ν' ἀκολουθῆ τὶς δικές του ἀπόψεις. Ἀλλὰ μέχρις ἑνὸς ὁρίου. Ἔχετε δίκηο νὰ τῆς ἀπαγορεύσετε ν' ἀλλάξη τὴν προσωπικότητά της τόσο πολύ ὥστε νὰ μοιάζη μὲ μιὰ θαυμένη στὸν ἐντελῶς ἀγνώστη καὶ πρασπατή. Ἀλλὰ εἶπαμε ὅτι ὅλα ἔχουν ἕνα ὅριο. Λίνη πούδρα, μιὰ ὑποψία ροὺζ στὰ χείλη, ἕνα διόρθωμα τῶν φρυδιῶν, εἶνε ἀκεδὸν ἀπαραίτητο σὲ μιὰ σύγχρονη γυναῖκα. Δὲν θὰ χάσετε τίποτα ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέψετε. Μιὰ μικρὴ ὑποκρισις ἐκ μέρους σας θὰ ἱκανοποίηση τὴν φιλαρέσκεια τῆς γυναίκας σας.

Ἂν, ἐπανειλημμένως ἀπ' τὴν παροῦσα στήλη, κατέκρινα ἐχεῖνο ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὸ φυσικό, δὲν σημαίνει ὅτι καταδικάζω μιὰ μετρημένη καὶ λογικὴ περιποίησι τοῦ προσώπου

Νομίζω, ἀντιθέτως, ὅτι μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείπη τὸν ἑαυτό της ὅσο κι' ἂν δὲν εἶνε πιὰ νέα. Πρέπει νὰ φροντίζη γιὰ τὴν καλαισθησία τῆς ἐμφανίσεώς της οὔτως ὥστε νὰ προσθάλλη ἐνὰρίσεως ἐντύπωσι στοὺς δικούς της καὶ ἔχνη εὐχάριστη ἐντύπωσι. Τὸ νὰ ξυγκαρίζη κανεὶς ἕνα σ' ὅλον τὸν κόσμο πρόσωπο ἐπάνω στὸ δικό του ἐγκαινούργιο πρόσωπο ἀπὸ ἐνδιαφέρον καὶ δὲν ξενελᾶ κανένα. μωρὸ κ' ἐκεῖνο. Διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ ἀφίνη κανεὶς ἐντελῶς ἀπεοιποίητο τὸν ἑαυτό του εἶνε ἕνα ἄλλο λάθος ἐξ ἴσου κατακριτέον. Ἀνάμεσα στὰ δυὸ αὐτὰ ἄκρα ὑπάρχει ἡ κανονικὴ μέση ὁδὸς ποὺ ἀκολουθοῦν ὁ σύνετοι καὶ ἰσορροπημένοι ἀνθρωποι. Διότι ὑπάρχουν θεβαίως καὶ ἀνισόρροπες, κι' ἐλάχιστες θεβαίως Κυρίες καὶ Δεσποινίδες, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερθολὴ ἐχει καταντήσει ἡ ὑόθα τῆς πολυκροψύχωσις. Νομίζει κανεὶς ὅτι μιὰ ἀκαλίνωτη φαντασία μίας. Νομίζει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰοιδος ἑπάνω στὰ ἐρρίξε ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰοιδος ἑπάνω στὰ πρόσωπά των καὶ στὰ μαλλιά. Καὶ εἶνε τόσο συνηθισμένο τὸ θέαμα αὐτό, ὥστε κατήντησε νὰ θρίκωμαι φυσικὸ τὸ νὰ θλέπωσε μερικὲς γυναῖκες νὰ μασκαρεύωνται σὰν θάρθαρες. Γι' αὐτὸ καὶ σεῖς, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, μὴ μακιγιάρεσθε ἐξωφρενικὰ καὶ ὑπεοθολικά, μόνον καὶ μόνον γιατὶ τὸ ἐπιθάλλει ἡ Μόδα καὶ σὰν μήνυμα ἀλλὰ μόνον γιατὶ τὸ ἐπιθάλλει ἡ Μόδα καὶ σὰν μήνυμα ἀλλὰ τῶν μαλλιῶν σας, ὅπως ἀλλάζετε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας, ὅπως ἀλλάζετε τὸ ροὺζα σας. Νὰ ἔχετε δὲ πάντα ὑπ' ὄψιν σας τὰ ροὺζα σας. Νὰ ἔχετε δὲ πάντα ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τίποτα δὲν εἶνε χειρότερο καὶ γιὰ τὸ ὡραιότερο πρόσωπο ἀπὸ ἕνα ὑπεοθολικό, πολυκρωμο καὶ κακοθαλμένο μακιγιάζ. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

Ἀστυνομικὰ ἀνέκδοτα

Τὸ ἄρωμα ποὺ προδίδει

Πρὶν φύγη ἀπ' τὸ καταραμένο ἐκεῖνο δωμάτιο, ὁ Χάμπερ ἔρριξε μιὰ τελευταία ἐξεταστικὴ ματιὰ ὁλόγυρα γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν ἔφυγε κανένα ἀποκαλυπτικὸ ἴχνος τῆς δια ὰσάσεώς του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πτῶμα ποὺ ἦταν ξαπλωμένο πάνω στὸ κρεββάτι.

Ποτὲ ὡς τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Χάμπερ δὲν εἶχε χτυπήσει γυναῖκα, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη διαφορετικά. Ἡ χαροεύρια εἶχε γκρίσει ξαφνικὰ σπθῆ της ἐνῶ αὐτὸς πίστευε ὅτι θάθμενε στὸ καμπαρὲ δύο ὁλόκληρες ὧρες ἀκόμα τοὐλάχιστον. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἐκεῖνη μπῆκε στὸ δωμάτιο κι' ἄναψε τὰ φῶτα, ὁ Χάμπερ τῆς ἔδωσε ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, πρὶν προλάβει νὰ φωνάξη Τὸ χτύπημα τὴν ἔροιξε κάτω ἀναίσθητη.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐμποδίση ἀριστικὰ τὴ χεῖλη ἐκείνα νὰ περιγράψουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁ Χάμπερ, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, ἔσκωψε κάτω, στὴν σήκωσε, τὴν ἔδαλε στὸ κρεββάτι της ἐθγαλε κατόπιν μὲ προσοχὴ τὴ μιὰ κάλτσα της καὶ τὴν ἔδεσε σφιχτὰ γύρω στὸ λαιμό της...

Ψαχούλεψε κατόπιν τὶς τσέπες του ποὺ ἦσαν γεμάτες ἀπὸ τὰ κλιπιματσ ἔριιζε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ μικρὸ χρηματοκιθώτιο τοῦ τοίχου, πάνω ἀπὸ τὴν τουαλέττα. Τὸ ὁποῖο εἶχε λεηλατήσει, κύτταξε ἀδιάφορα ἕνα μπουκαλάκι ἀρώματος ποὺθε κυλήσει κάτω τὴν ὥρα ποὺμαχε καὶ εἶχε χυθεῖ. Ἔσθυσε τὰ φῶτα καὶ ἔγκηκε ἀθόρυθα σὲ σκοτεινὸ δρόμο.

***

Στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, ἕνας ἀστυνομικὸς μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς γοητεύρας μαζὶ μὲ τὴ θυρωρό ποὺ ἔρεξε τρέξει στὸ τμῆμα μόλις θρῆκε τὴ γοητεύρια νεκρή. Λίγο ἀργότερα ἔφτασε ἐκεῖ κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντὰν Στάρ, μαζὶ μὲ τὸν γραμματέα "Ἰννις.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τους ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιο τῆς γοητεύρας ἦταν ὅτι ἕνας ἄνδρας ἔκανε ἔγνος παρασείσεως. Ὡστόσο ἦταν φανερὸ ὅτι κάποιος εἶχε ψάξει στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Τζίωσπας. Ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶχε στραγγαλισθῆ μόνη της. Ἀλλως τε τὸ χρηματοκιθώτιο τοῦ τοίχου ἦταν ἄδειο καὶ τὰ ντουλάπια τῆς κρεββατοκάμαρας ἐπίσης ἄδεια. Ἐπειτα ἀπὸ σύντομη ἔρευνα ὁ Στὰρ θρῆκε κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς τουαλέττας ἕνα κρυσταλλινο μπουκαλάκι, ἀναπόδογυρισμένο καὶ ξεθουλωμένο.

— Μοσηγήθη πῶθη! φώναξε. Εἶμαι θέθαια γιὰ αὐτό. Δὲν θρίσκω ἄλλο ἀντικείμενο ποὺ νὰ μοιάζη μὲ κυττάζες ἔτσι;

— Θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα, εἶπε ὁ Ντάν. Τώρα θὰ πηγαίνω, γιατὶ ἔχω πολλὴ δουλειά.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα ὁ Στάρ, παρουσιάζε τὸ κρυστάλλινο μπουκαλάκι τοῦ ἀρώματος ποὺ εἶχε θρεθῆ στὸ δωμάτιο τῆς δολοφόνησις γοητεύρας στοὺς εἰδικοὺς ὑ. πολλήλους τοῦ μεγάλου μυροπωλείου Κόμπραϋ. Αὐτοὶ τὸ ἀνέλυσαν, τὸ ξαναμύρισαν καὶ στὸ τέλος ὡμολόγησαν ὅτι τοὺς ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστη ἡ σύνθεσι καὶ ἡ προέλευσι τοῦ ἀρώματος.

Στὸ μυροπωλεῖο, ὅμως, τοῦ "Αρθοντ ὁ ἀστυνομικὸς στάθηκε τυχερώτερος. Οἱ εἰδικοὶ τοῦ εἶ. κου αὐτοῦ ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο προέρχονταν ἀπὸ τὸ δικό τους ἐργαστήριο κι' ἐθεθαίωσαν ὅτι τὸ παρασκεύαζαν εἰδικῶς γιὰ τὴν κόμησσα ντ' Ἐσπάρ.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἑφτά, ὁ Χάμπερ φορῶντας ὅπως πάντα τὸ σμόκιν του, ἔμπαινε καὶ πάλι στὸ μικρὸ μπάρ. Ἔξαφνα ἔγνοιωσε δύο ρωμαλέα χέρια νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ πίσω καὶ νὰ τὸν σπρώχνουν στὸ καπνιστήριο.

***

Ἦταν ἀπόγευμα πιὰ ὅταν ὁ Ντὰ

Στίγτο και ἀλάτι

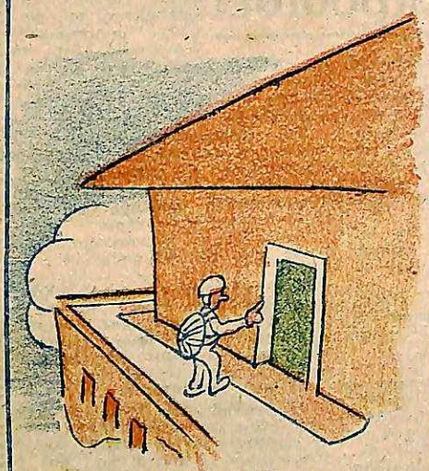

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ
Ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς πηγαίνει νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ κάθεται στὸ πέμπτο πάτωμα.

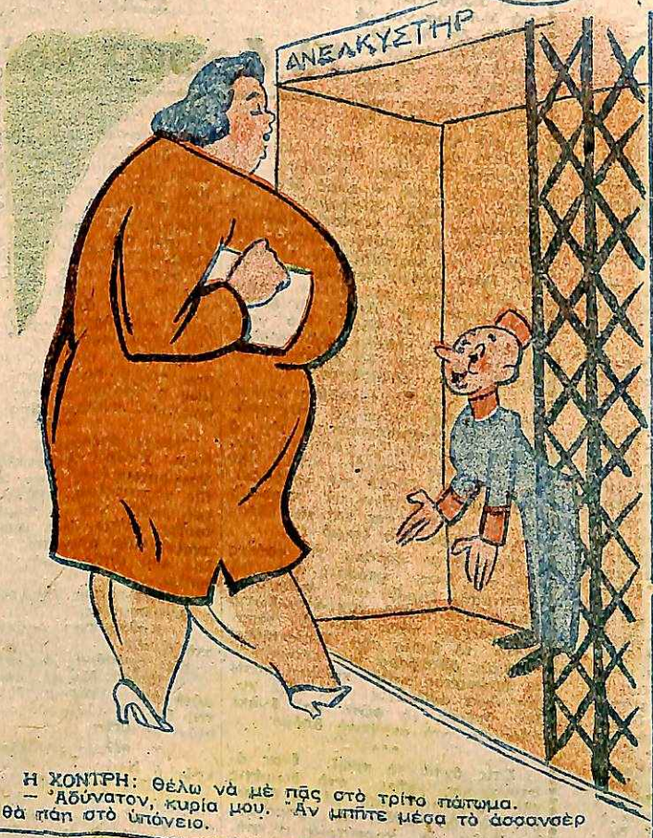

Η ΧΟΝΤΡΗ: Θέλω νὰ μὲ πᾶς στὸ τρίτο πάτωμα.
— Ἀδύνατον, κυρία μου. Ἂν μπῆτε μέσα τὸ ἀσανσὲρ θὰ πάῃ στὸ ὑπόγειο.

Η ΣΕΜΝΟΤΥΦΗ ΜΟΔΙΣΤΑ
— Γιατρέ μου, ἔχω ἕναν πόνο ἐδῶ!

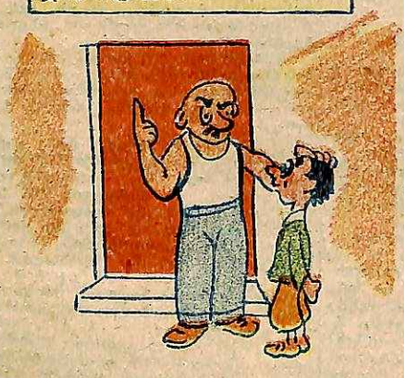

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
— Νικολάκη, ἀπὸ αὔριο θὰ ἐργάζεσαι στὸ ἐστιατόριο τοῦ θείου σου. Προσεξε μὴ κλέψῃς τίποτε ἀπὸ τὰ φαγητά. Πάρε παράδειγμα ἀπὸ μένα: Ἐργάζομαι εἴκοσι χρόνια ἐδῶ καὶ δὲν ἔκανα οὔτε ἕνα μπάνιο!

— Λένε ὅτι ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου ἀντέχει ἓξη λεπτὰ κάτω ἀπὸ τὸ νερό;
— Ναι.
— Μὰ αὐτὸς ἐδῶ ὁ κολυμβητὴς εἶνε πέντε ὧρες, 22 λεπτὰ καὶ 6 δευτερόλεπτα.
— Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς ἔγινε πρωταθλητὴς τοῦ ἄλλου κόσμου!

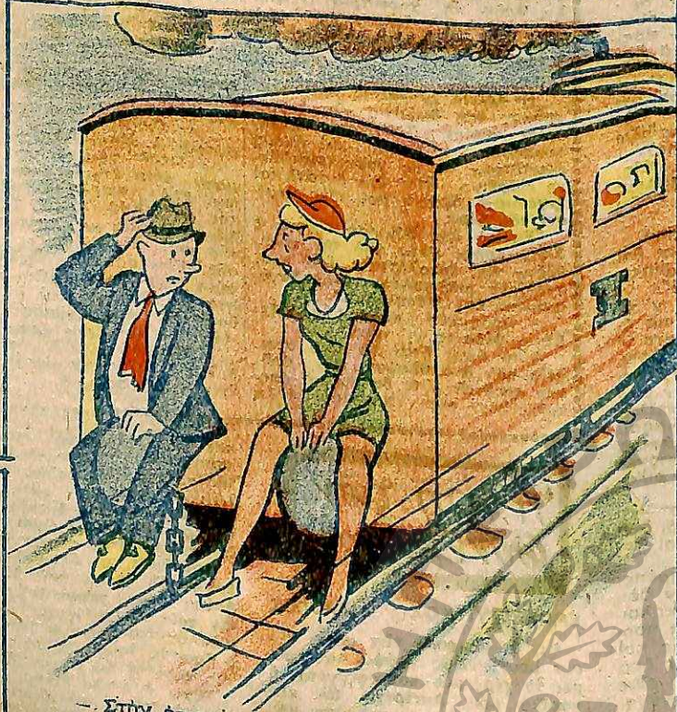

— Στὴν ἐπιστροφὴ θὰ κάνουμε οἰκονομία. Θὰ γυρίσουμε μὲ βαγόνι τρίτης θέσεως

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ χρωστᾶς γιὰ τελευταία φορά!
— Δόξα σοι ὁ Θεός! Θὰ μπορέσω τότε νὰ ζήσω ἥσυχος!

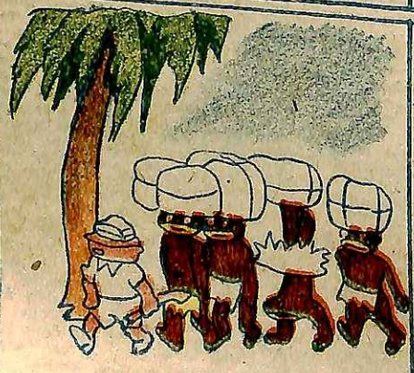

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεταφορεῖς ἔχῃ πονοκέφαλο.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΚΟΥΡΕΑΣ
(Ἱστορία χωρὶς λόγια)